

วารสารอักษราพิบูล คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
Aksara Pibul Journal, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Pibulsongkram Rajabhat University

เจ้าของ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

จัดทำโดย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม (ส่วนทะเลแก้ว)
เลขที่ 156 หมู่ 5 ตำบลพลายชุมพล อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000
E-mail : huso@psru.ac.th โทรศัพท์ 0 5526 7087

วัตถุประสงค์

เพื่อสร้างเวทีแลกเปลี่ยนความรู้ทางวิชาการทางด้านมนุษยศาสตร์ โดยเปิดรับบทความ
ซึ่งอาจเป็นบทความวิจัย หรือวิทยานิพนธ์ บทความทั่วไป และบทความวิจารณ์หนังสือเกี่ยวกับ
ด้านมนุษยศาสตร์เป็นภาษาไทย หรือภาษาอังกฤษ โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาเข้าสู่เกณฑ์คุณภาพ
ของศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (Thai Journals Citation Index-TCI) ในอนาคต

เลขมาตรฐานสากล ISSN 2697-5165

กำหนดเผยแพร่ ปีละ 2 ฉบับ (ราย 6 เดือน)
ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน
ฉบับที่ 2 กรกฎาคม - ธันวาคม

ภาพหน้าปก หนังสือมาลัยสูตรฉบับนายเส็งและนางขำ (พ.ศ. 2425)

พิมพ์ที่ บริษัท ไฟกัส พรินต์ติ้ง จำกัด เลขที่ 110/212 ถนนพระองค์ดำ ตำบลในเมือง
อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก 65000

บทบรรณาธิการ

วารสารอักษราพิบูล ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2563) ที่ท่านเห็นอยู่นี้เป็นวารสารวิชาการของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เป็นวารสารที่มีเนื้อหาด้านมนุษยศาสตร์ โดยมุ่งสร้างเสริมความเข้มแข็งทางวิชาการสายมนุษยศาสตร์ ซึ่งนับวันจะถูก “ลดทอน” และ “ละเลย” ความสำคัญและคุณค่าลงไปอย่างมาก ซึ่งวารสารนี้พัฒนามาจากวารสารอักษราพิบูลของสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

โดยเนื้อหาของบทความที่ปรากฏในวารสารอักษราพิบูลฉบับนี้ มีความเข้มข้นทางวิชาการและประกอบไปด้วยผู้เขียนทั้งในและภายนอกสถาบัน โดยมีบทความที่น่าสนใจ ดังนี้

“เรื่องจากปก” โดยภัทรพล แสงเงิน กล่าวถึงหนังสือมาลัยสูตร เอกสารท้องถิ่นโบราณในจังหวัดพิษณุโลก “ความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน” โดยชินภัทร หนูสงค์ “การพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร” โดยนุชจริย สีสแก้ว และจิรายุ วงษ์สุตา “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค โดยใช้ชุดแบบฝึกสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมดรุณี” โดยอัจฉรา แซ่หว่า และทรงภพ ขุนมธูรส “ศึกษาวิเคราะห์คำศัพท์ที่ใช้ในครัว” โดยศราวุธ สุดงูเหลือม และวัฒนชัย หมั่นยิ่ง “ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นในการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม” โดยปณิดา พลคล้าย และภาณุณดา วงศ์งาม “การศึกษาเปรียบเทียบความหมายคำว่า “ฝน” ในสำนวนภาษาไทย ภาษาเวียดนาม และภาษาอินโดนีเซีย” โดยธนัญญา จันทรเต็ม และบทความแนะนำหนังสือเรื่อง Colorful โดยขวัญชนก นัยเจริญ

บทความทั้งหมดล้วนผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้งภายในและนอกสถาบัน ทำให้เนื้อหาในวารสารอักษราพิบูลนี้เต็มไปด้วยความเข้มข้นของเนื้อหาทางวิชาการเป็นอย่างยิ่ง

วารสารอักษราพิบูลจึงขอขอบพระคุณผู้เขียนและผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นกลไกสำคัญที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ทางด้านมนุษยศาสตร์ อันเป็นองค์ความรู้สำคัญที่ใช้ในการเรียนรู้ชีวิตมนุษย์และขอเรียนเชิญผู้ที่สนใจและรักที่จะรังสรรค์ผลงานวิชาการในทางมนุษยศาสตร์ วารสารอักษราพิบูลขอเป็นหนึ่งในตัวเลือกของท่านที่จะรับผลงานด้านมนุษยศาสตร์เพื่อตีพิมพ์เผยแพร่สร้างสรรค์องค์ความรู้ทางด้านมนุษยศาสตร์ให้กว้างขวางยิ่งขึ้นไปอีก

บรรณาธิการ

วารสารอักษราพิบูล คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
ปีที่ 1 ฉบับที่ 1 (มกราคม - มิถุนายน 2563)

ที่ปรึกษาบรรณาธิการ

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

บรรณาธิการ

อาจารย์ ดร.สุธัญญา ปานทอง
อาจารย์ภัครพล แสงเงิน

กองบรรณาธิการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลธรรม เกื้อบุตร
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา เจียพงษ์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ปราณี ชื้ออุทิศกุล
อาจารย์ ดร.ณริศรา พฤกษ์วัน
อาจารย์ ดร.สุจิตรา เลิศเสมอ
อาจารย์ ดร.สุธัญญา ปานทอง
อาจารย์ณัฐกานต์ เสียงชื่น
อาจารย์ปทุมพร บุญชุม

ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาบทความประจำปี

ศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี วงศ์วัฒนา	มหาวิทยาลัยนเรศวร
รองศาสตราจารย์ ดร.เมฆม สอดส่องภักษ	มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
รองศาสตราจารย์ ดร.สนม ครุฑเมือง	มหาวิทยาลัยนเรศวร
รองศาสตราจารย์อรุณลักษณ์ รัตนพันธุ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร
รองศาสตราจารย์ ดร.ณัฐริรา ทับทิม	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ขวัญชนก นัยเจริญ	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา เจียพงษ์	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
อาจารย์ ดร.สุธัญญา ปานทอง	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
อาจารย์ภัครพล แสงเงิน	มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ฝ่ายประสานงาน

สัญญา ปานแยม สุนิสา เพ็ชรพล สุภาวดี พันธุ์สุข และพรชัย บุญยก

สารบัญ

เรื่องจากปก

หนังสือมาลัยสูตร เอกสารจากสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ภัครพล แสงเงิน.....	1
---------------------	---

บทความวิจัย

ความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

ชินภัทร หนูสงค์.....	7
----------------------	---

การพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะ

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร

นุชจริย สี่แก้ว และจิรายุ วงษ์สุตา.....	27
---	----

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค โดยใช้ชุดแบบฝึก

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมตรุณี

อัจฉรา แซ่หว่า และทรงภพ ขุนมธุรส.....	39
---------------------------------------	----

ศึกษาวิเคราะห์คำศัพท์ที่ใช้ในครัว

ศราวุธ สูดงเหลื่อม และวัฒนชัย หมั่นยิ่ง.....	53
--	----

ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นในการเข้าใช้

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ปนัดดา พลคล้าย และภาณุญาติ วังศ์งาม.....	69
--	----

การศึกษาเปรียบเทียบความหมายคำว่า “ฝน” ในสำนวนภาษาไทย ภาษาเวียดนาม

และภาษาอินโดนีเซีย

ธัญญา จันท์เต็ม.....	80
----------------------	----

บทความแนะนำหนังสือ

Colorful

ขวัญชนก นัยเจริญ.....	90
-----------------------	----

เรื่องจากปก (Cover Story)

หนังสือมัลลยสูตร เอกสารจากสำนักศิลปะและวัฒนธรรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Malai Sutra Texts book, document from Art and Culture Center,

Pibulsongkram Rajabhat University

ภัครพล แสงเงิน¹

Phakphon Sangngern¹

เอกสารต้นฉบับมัลลยสูตร พระมัลล (ชาย) สนทนากับพระอินทร์ (ขวา)

หน้าพระจุฬามณีเจดีย์ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

ที่มา: หนังสือมัลลยสูตรฉบับนายเส็งและนางขำ (2425)

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

ที่มาของเอกสาร

ภาพหน้าปกที่ท่านได้ทัศนาอยู่นี้เป็นภาพจิตรกรรมเรื่องมัลลยสูตร เอกสารที่จัดแสดงอยู่ในตู้นิทรรศการชั้น 2 อาคารสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก โดยจัดอยู่ในหมวดหมู่วรรณกรรมพุทธศาสนา เอกสารเลขที่ พส.ข.0201 ถือเป็นหนังสือมัลลยสูตรที่มีความสมบูรณ์มากที่สุดฉบับหนึ่งในจำนวนมัลลยสูตรหลายฉบับของเอกสารโบราณจากสำนักศิลปะและวัฒนธรรมฯ โดยที่มาของเอกสารเหล่านี้ต้องย้อนไปเมื่อปี พ.ศ. 2525-2526 โดยผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพจน์ พลกษะวัน ผู้อำนวยการสำนักศิลปะและวัฒนธรรมในสมัยนั้น ที่รังสรรค์โครงการอันล้ำค่ายิ่งต่อการอนุรักษ์เอกสารโบราณ ภูมิปัญญาท้องถิ่นของภูมิภาคเหนือตอนล่าง คือ โครงการสำรวจสมุดข่อยโบราณ จังหวัดพิษณุโลก โดยโครงการนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ

การนำเอกสารโบราณในแถบท้องถิ่นภาคเหนือตอนล่างมารวบรวมไว้และทำสำเนาไมโครฟิล์ม เพื่ออนุรักษ์ของเก่าแก่เหล่านี้ไว้ไม่ให้สูญสลายไปตามกาลเวลา โดยมีเกณฑ์การคัดเลือก คือ ต้องมีอายุอย่างต่ำ 50 ปี เนื้อหาไม่ซ้ำซ้อนกันและมีความสมบูรณ์พอที่จะนำมาศึกษาได้ โดยคัดเลือกเอกสารโบราณจำนวน 961 ชิ้นมาทำสำเนาไมโครฟิล์ม โดยเอกสารเหล่านี้ แบ่งออกเป็นหมวดต่าง ๆ เช่น หมวดพุทธศาสนา นิทานพื้นบ้าน กฎหมายโบราณ จริยศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ไทโรศาสตร์ เป็นต้น

(สุพจน์ พลกษะวัน, 2526, น.1-2)

หนังสือมัลลยสูตรเล่มนี้ เป็นเอกสารโบราณที่บันทึกลงในสมุดไทยขาว บันทึกด้วยอักษรขอม ภาษาบาลีและไทย ปรากฏชื่อผู้แต่งโดยคือ “นายเส็ง (สามี) และนางข้า (ภรรยา)” เขียนถวายในพระศาสนา โดยระบุวันที่เขียนสำเร็จเมื่อ “พระพุทธศักราชล่วงแล้วได้ 2425 เดือนล่วงได้ 6 เดือน¹ ปีนี้เป็นอธิกมาส วันล่วงได้ 27 วัน ปีเป็นนักษัตรมะเมีย จัตวาศก เดือน 12 ขึ้น 14 ค่ำ วันศุกร์” ซึ่งตรงกับวันศุกร์ที่ 24 พฤศจิกายน พ.ศ. 2425”

โดยทั้งสองสามีภรรยาปรารถนาสร้างหนังสือเล่มนี้ไว้ในพระพุทธศาสนาเพื่อให้สำเร็จแก่พระโพธิญาณในอนาคตกาล (ปรารถนาเพื่อเป็นพระพุทธเจ้า) โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับพระสัตตปรกณภิกขุ (พระธรรม 7 คัมภีร์) บทสวดที่มักนิยมสวดในงานศพ โดยหมวดพระธรรมจะบันทึกด้วยอักษรขอม ภาษาบาลี เนื่องจากในสมัย พ.ศ. 2425 ซึ่งตรงกับสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว การบันทึกภาษาบาลีนิยมใช้อักษรขอมเนื่องจากคนไทยสมัยนั้นยังคุ้นชินกับอักษรขอม ซึ่งถือว่าเป็นอักษรศักดิ์สิทธิ์ในทางพระพุทธศาสนา ในส่วนเนื้อหาที่เป็นเรื่องราวของ

¹ คนไทยพุทธเริ่มนับเดือนแรกตั้งแต่วันที่พระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพาน ในวันวิสาขบูชา เพ็ญขึ้น 15 ค่ำ เดือน 6

พระมาลัยใช้อักษรขอม ภาษาไทย ในการบันทึกเนื้อหา โดยเรื่องพระมาลัยมักนิยมใช้คำประพันธ์ประเภทกาพย์ชนิดต่าง ๆ คือ ยานี 11 ฉบับ 16 และสุรางคนางค์ 28 เพื่อใช้ในการสวด หรือเป็นที่รู้จักในชื่อว่า “กลอนสวด” โดยสมัยโบราณมักสวดในงานแต่งงานเพื่อให้บ่าวสาวมีความละเอียดและเกรงกลัวต่อบาป ต่อมานิยมสวดในงานศพ ซึ่งประเพณีกันเป็นประเพณีที่เราเรียกว่า “สวดมาลัย”

เนื้อหาหลักของมาลัยสูตร

เรื่องพระมาลัยเป็นเรื่องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาที่กล่าวถึงประวัติของพระมาลัย อันมีที่มาจากมาลัยเถระวัดอุทฺตของอินเดีย พระมาลัยเป็นพระอรหันต์ทรงฤทธิ์เทพาภาพประดุจพระโมคคัลลานะ อัครสาวกเบื้องซ้ายของพระพุทธเจ้า พระมาลัยเป็นชาวลึงกาฬทวีป เป็นพระอรหันต์ด้านฤทธิ์ สามารถเหาะเหินไปยังนรกหรือสวรรค์เพื่อนำข่าวสารกลับมาบอกแก่ญาติในเมืองมนุษย์เรื่องพระมาลัยมีความสัมพันธ์กับคติพระศรีอาริยมฤตไตรย์ พระพุทธเจ้าองค์ที่ 5 ที่จะมาตรัสรู้ต่อจากพระพุทธเจ้าโคดม เนื่องจากเมื่อพระมาลัยรับดอกบัว 8 ดอกจากชายยากจนแล้ว พระมาลัยก็เสด็จไปยังสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เพื่อนมัสการพระจุฬามณีเจดีย์ (เจดีย์สำคัญบรรจุพระโมลี (ผม) และพระเขี้ยวแก้ว เบื้องขวาของพระพุทธเจ้า) และสนทนากับพระอินทร์ (ดังรูปปกหน้า)

พระมาลัยรับดอกบัว 8 ดอก จากชายยากจนเข็ญใจ

ตัวอย่างของการทำบุญที่มีอันิสงส์แรงโดยไม่ต้องใช้ทรัพย์มาก เพียงแต่จัดตั้งมั่นในการถวาย

ที่มา: หนังสือมาลัยสูตรฉบับนายเส็งและนางคำ (2425)

การสนทนากับพระอินทร์นั้นเป็นไปในรูปแบบปุจฉา-วิสัชนา ชักถามบุพกรรมของเทวดาต่าง ๆ ที่มานมัสการพระจุฬามณีเจดีย์จนกระทั่งสิ้นสุดสัปดาห์ คือ พระศรีอารียเมตไตรย์เสด็จมาพร้อมด้วยเทวดาบริวารจำนวนมากมาย พระมาลัยจึงได้สนทนากับพระศรีอารียเมตไตรย์เทพบุตร โดยบอกความประสงค์ของชาวชมพูทวีปที่ต้องการไปเกิดในยุคของพระองค์ โดยพระศรีอารียเมตไตรย์ก็แจ้งความทุกประการถึงวิธีที่จะทำให้ไปเกิดในยุคของพระองค์ได้ เช่น การรักษาศีลเจริญภาวนา หรือฟังคาถาพัน (เทศน์มหาชาติ) จบภายในวันเดียว เป็นต้น

พระมาลัยสนทนากับพระศรีอารียเมตไตรย์เทพบุตร
ที่มา: หนังสือมาลัยสูตรฉบับนายเส็งและนางขำ (2425)

นอกจากนั้น พระศรีอารียเมตไตรย์เทพบุตรยังได้กล่าวว่า ต่อไปในภายหน้าเมื่อศาสนาของพระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน คือ

ศาสนาของพระสมณโคดมมีอายุครบ 5,000 ปี จะเกิดเหตุการณ์ที่เรียกว่า สัตถันตรกัลป์ ผู้คนอายุขัย 10 ปี จะมีรู้จักบุญบาป ฆ่าฟันกันนองเลือดไปทั่วทั้งแผ่นดินตลอด 7 วัน ผู้คนที่รอดตายจากเหตุการณ์นี้จะพากันบำเพ็ญกุศล จนลูกหลานอายุขัยจำเริญขึ้นไปถึงอสงไขย (นับไม่ได้) และลดลงมาเหลือ 80,000 ปี ณ บัดนั้นจะถึงกาลของพระศรีอารียเมตไตรย์เทพบุตรมาตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (ภัครพล แสงเงิน, 2559, น.5)

โดยในยุคของพระศรีอาริยมตไตรย์จะเกิดความอุดมสมบูรณ์ไปทั่วโลก เช่น ข้าวสาลีเพียงหนึ่งเมล็ดจะงอกออกเป็นแสนกอ สัตว์ต่าง ๆ ไม่เป็นศัตรูกัน ผู้คนตายไปแล้วไปบังเกิดในสวรรค์เสียส่วนมาก โดยหนึ่งในนั้นคือ **ต้นกัลปพฤกษ์** ต้นไมวิเศษที่สามารถเนรมิตสิ่งของให้แก่ผู้ที่ปรารถนาได้ (ดังรูปปกหลัง)

ต้นกัลปพฤกษ์ยุคพระศรีอาริยมตไตรย์

ผู้ใดปรารถนาสิ่งใดให้ไปอธิษฐานใต้ต้นไม้จักได้ดังใจปรารถนา

ที่มา: หนังสือมาลัยสูตรฉบับนายเส็งและนางคำ (2425)

คติพระศรีอาริยมตไตรย์ยังถูกถ่ายทอดเรื่องราวลงในหนังสือมาลัยสูตร นับได้ว่าวรรณกรรมเรื่องพระมาลัยยังเป็นที่ศรัทธาของคนในสมัยโบราณในดินแดนภาคเหนือตอนล่างของไทย เรื่องพระมาลัยเป็นภาพสะท้อนแห่งกุศโลบายของคนโบราณที่ชี้ให้เห็นโทษของบาปที่ทำไว้ตอนเป็นมนุษย์ผ่านตัวละคร “สัตว์นรก” และ ผลแห่งกุศลที่สร้างไว้ตอนเป็นมนุษย์ก็จะได้ไปเสวยบุญในฉกามาพจรสวรรค์ในรูปแบบของ “เทวดา” และหากผู้ใดปรารถนาที่จะไปเกิดในยุคของพระศรีอาริยมตไตรย์ก็ให้เร่งสร้างกุศล งดเว้นจากบาปทั้งปวงก็จะได้ไปนิพพานในยุคของพระศรีอาริยมตไตรย์ ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนจากคำอธิษฐานของนายเส็งและนางขำที่สร้าง “หนังสือมาลัยสูตร” ถวายในพระศาสนาที่ปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้าเพื่อเข้าสู่กระแสพระนิพพาน ดินแดนเป้าหมายสูงสุดของคติทางพระพุทธศาสนานั้นเอง

เอกสารอ้างอิง

- ภัทรพล แสงเงิน. (2559). จากอวสานถึงเริ่มใหม่: ยุคพระศรีอาริยมตไตรย์ในไตรภูมิฉบับหอสมุดแห่งชาติกรุงปารีส. วารสารไทยศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฉบับที่ 2 ปีที่ 12 (กรกฎาคม-ธันวาคม 2559) หน้า 1-15.
- สุพจน์ พลกษะวัน. (2526). บัญชีรายชื่อสมุดข่อยใบลานจังหวัดพิษณุโลกที่ถ่ายทำไมโครฟิล์ม. พิษณุโลก: โครงการสำรวจสมุดข่อยใบลานจังหวัดพิษณุโลก ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม พิษณุโลก.
- หนังสือมาลัยสูตรฉบับนายเส็งและนางขำ. (2425). เอกสารจากสำนักศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม เลขที่ พส.ข.0201. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม.

บทความวิจัย (Research Article)

ความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

Meaning and usage of “/kɔː/” and “/sǎːŋ/”

from the past to nowadays

ชินภัทร หनुสงค์^{1*}Chinnapat Noosong^{1*}

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นการศึกษาภาษาไทยในเชิงประวัติ โดยศึกษาคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ซึ่งเป็นคำที่ปรากฏตั้งแต่สมัยสุโขทัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน โดยศึกษาจากเอกสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรในแต่ละสมัย ผลการศึกษาพบว่า คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” แม้จะเป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน แต่ก็มีลักษณะทางความหมายที่แตกต่างกันบ้าง อีกทั้งยังมีลักษณะการใช้ที่แตกต่างกันในแต่ละสมัย คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ในปัจจุบันมีความหมายและลักษณะการใช้ที่ปรากฏเพิ่มขึ้นจากสมัยสุโขทัย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการเปลี่ยนแปลงของภาษาในความหมายในลักษณะที่กว้างออก

คำสำคัญ: ก่อ สร้าง ความหมาย การใช้คำ

Abstract

This article is a historical study of the Thai language by studying the words “/kɔː/” and “/sǎːŋ/” which appeared since the Sukhothai period. This article aims to study the meaning and the usage of the words “/kɔː/” and “/sǎːŋ/” from the past to present by studying the documents of each period. The results show that the words “/kɔː/” and “/sǎːŋ/”, even though they have similar meanings, they have some different features of meanings and usage in each period. The

¹ นิสิตปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Student in Master of Arts Program in Thai, Department of Thai, Faculty of Arts, Chulalongkorn University

*Corresponding author; email: chinnapatobec@gmail.com

words “/kɔ̀ː/” and “/saːŋ/” nowadays have more meanings and usage that increase from the Sukhothai-period which is according with the concept of language change in the broadening meaning.

Keywords: /kɔ̀ː/, /saːŋ/, Meaning, Usage of the Words

บทนำ

คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” เป็นคำที่มีความน่าสนใจเนื่องจากเป็นคำที่พบใน จารึกพ่อขุนรามคำแหง (จารึกหลักที่ 1 พุทธศักราช 1835) ซึ่งถือได้ว่าเป็นหลักฐานภาษาไทยที่บันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรที่เก่าแก่ที่สุด ดังข้อความที่ปรากฏว่า

“...1207 ศกปีกุน ให้ขุดเอาพระธาตุดอก ทิ้งหลายเห็น กระทำบูชาบำเรอแก่พระธาตุดอกเดือนหกวัน จึงเอาลงฝังในกลางเมืองศรีสัชชนาลัยก่อพระเจดีย์เหนือหูกเข้าจึงแล้ว...”

(จารึกหลักที่ 1 ด้านที่ 4 บรรทัดที่ 4-6)

“...ไพรในเมืองสุโขทัยนี้จึงชม สร้างป่าหมากป่าพลูทั่วเมืองนี้ทุกแห่ง ป่าพร้าวก็นหลายในเมืองนี้ ป่าลางก็หลายในเมืองนี้ หมากขามก็หลายในเมืองนี้ ใครสร้างได้ไว้แก่น...”

(จารึกหลักที่ 1 ด้านที่ 2 บรรทัดที่ 2-5)

คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ยังคงปรากฏใช้อย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน ทั้งนี้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2554 (2556) ได้ให้ความหมายของคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ไว้ตามลำดับ ดังนี้

“ก่อ” (2556, น. 87) เป็นคำกริยา หมายถึง ทำให้เกิดขึ้น มีขึ้น หรือเป็นรูปขึ้น เช่น ก่อไฟ ก่อสงคราม ก่อตึก

“สร้าง” (2556, น. 1178) เป็นคำกริยา หมายถึง เนรมิต บันดาลให้มีให้เป็นขึ้นด้วยฤทธิ์อำนาจ เช่น พระพรหมสร้างโลก ทำให้มีให้เป็นขึ้นด้วยวิธีต่าง ๆ กัน (ใช้ทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม) เช่น สร้างบ้าน สร้างเมือง สร้างศัตรู สร้างชื่อเสียง

จะเห็นได้ว่า ทั้งคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ล้วนแต่เป็นคำกริยาที่มีความหมายเกี่ยวกับการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ปรากฏมีขึ้นมา จากตัวอย่างการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ที่พบในสมัยสุโขทัย และปัจจุบัน แม้ทั้ง 2 คำจะมีความหมายคล้ายคลึงกันก็ตาม แต่ก็ยังปรากฏบริบทการใช้ที่แตกต่างกัน เช่น คำว่า “ก่อ” ในสมัยสุโขทัยที่ปรากฏใช้กับพระเจดีย์ ซึ่งเป็นสิ่งปลูกสร้างและปัจจุบันปรากฏใช้กับสิ่งปลูกสร้างในลักษณะเดียวกัน เช่น ก่อกำแพง หรือ ก่อเจดีย์ เป็นต้น อย่างไรก็ตามในปัจจุบันจะพบคำว่า “ก่อ” ปรากฏใช้ในบริบทอื่น ๆ เพิ่มมากขึ้น เช่น ก่อความ

ร่นวาย ก่อกรรมทำชั่ว ก่อการร้าย เป็นต้น ถือเป็นการใช้ในบริบทที่เป็นนามธรรมและมีความหมายเชิงลบ ส่วนคำว่า “สร้าง” ในสมัยสุโขทัยปรากฏใช้กับ ป่า หรือ ต้นไม้ ในปัจจุบันจะไม่พบการใช้คำว่า “สร้าง” ในบริบทนี้ แต่จะพบในบริบทการใช้ทั่ว ๆ ไปในความหมายว่า ทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งปรากฏมีขึ้นมา และยังปรากฏลักษณะการใช้กับสิ่งที่เป็นนามธรรมเช่นเดียวกับคำว่า “ก่อ” เช่น สร้างบุญกุศล สร้างคุณงามความดี เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” เป็นคำที่มีความน่าสนใจ และปรากฏการใช้มาอย่างยาวนานตั้งแต่สมัยสุโขทัยถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตามแม้ทั้ง 2 คำจะมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ก็มีความแตกต่างกันบ้างในทั้งในลักษณะทางความหมายการใช้ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ตามเอกสารและหลักฐานที่ปรากฏในสมัยต่าง ๆ ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ตามเอกสารและหลักฐานที่ปรากฏในสมัยต่าง ๆ ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน

ขอบเขตของการวิจัย

1) การศึกษาความหมายของคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ในเบื้องต้น ผู้วิจัยจะศึกษาจากพจนานุกรมไทย และพจนานุกรมภาษาต่างประเทศที่มีความสัมพันธ์กับภาษาไทย ดังต่อไปนี้

- 1.1) สัทพะ พะจะนะ พาสา ไท (2397)
- 1.2) อักษรธานศรีย (2412)
- 1.3) พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2493
- 1.4) พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525
- 1.5) พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542
- 1.6) พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2554
- 1.7) พจนานุกรมภาษาลาว (2515)

2) การศึกษาความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” จากข้อมูลภาษาไทยในสมัยสุโขทัย อยุธยา และรัตนโกสินทร์ ผู้วิจัยศึกษาจากเอกสารที่ตีพิมพ์เผยแพร่แล้ว โดยจะแสดงปีที่พิมพ์เอกสารไว้ในวงเล็บท้ายรายการด้วย ดังต่อไปนี้

2.1) สมัยสุโขทัย ศึกษาข้อมูลจากประชุมจารึกภาคที่ 8 จารึกสุโขทัย กรมศิลปากร (2548) ได้แก่

2.1.1) จารึกหลักที่ 1 จารึกพ่อขุนรามคำแหง พุทธศักราช 1835

2.1.2) จารึกหลักที่ 2 จารึกวัดศรีชุม ประมาณพุทธศักราช 1912

2.1.3) จารึกหลักที่ 3 จารึกนครชุม พุทธศักราช 1900

2.1.4) จารึกหลักที่ 5 จารึกวัดป่ามะม่วง ภาษาไทย หลักที่ 1 พุทธศักราช 1904

2.1.5) จารึกหลักที่ 7 จารึกวัดป่ามะม่วง ภาษาไทย หลักที่ 2 พุทธศักราช 1904

2.1.6) จารึกหลักที่ 49 จารึกวัดสุทัศน์ พุทธศักราช 1960

2.1.7) จารึกหลักที่ 106 จารึกวัดช้างล้อม พุทธศักราช 1927

2.2) สมัยอยุธยา ศึกษาข้อมูลจากเอกสารดังต่อไปนี้

2.2.4) พระราชพงศาวดารกรุงเก่า ฉบับหลวงประเสริฐอักษรนิติ์ พุทธศักราช 2223

(2498)

2.2.3) จดหมายเหตุทรงพระกรุณาให้แต่งพระราชพงศาวดารย่อ เมื่อปีวอก พุทธศักราช 2223 ในรัชกาลสมเด็จพระนารายณ์ (2510)

2.2.1) จดหมายเหตุสัญญาไทย-ฝรั่งเศส ครั้งสมเด็จพระนารายณ์ (2510)

2.2.2) จดหมายเหตุสร้างพระวิหารร่วมพระแท่นศิลาอาสน์ จังหวัดอุดรดิตถ์ เมื่อ พุทธศักราช 2297 ในรัชกาลสมเด็จพระบรมโกศ (2510)

2.3) สมัยรัตนโกสินทร์ ศึกษาข้อมูลจากเอกสารดังต่อไปนี้

2.3.1) คำให้การขุนหลวงหาวัด ฉบับหลวง พุทธศักราช 2426 (2544)

2.3.2) ตำนานพระพุทธรูปราช พระพุทธรูปชินศรี และพระศรีศาสดา พุทธศักราช 2400 (2496)

2.3.3) พระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เรื่องเสด็จ ประพาสแหลมมลายู เมื่อรัตนโกสินทร์ศก 108 109 117 120 รวม 4 คราว พุทธศักราช 2432 (2468)

2.3.4) พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 4 ของเจ้าพระยาทิพากร วงศมหาโกษาธิบดี พุทธศักราช 2412 (2561)

2.3.5) ตำราแม่ครัวหัวป่าก์ พุทธศักราช 2451 (2557)

2.3.6) สารานุกรมเด็ก เล่ม 1 พุทธศักราช 2457 (2558)

2.3.7) จดหมายเหตุพระราชกิจรายวัน ในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ภาค 18 พุทธศักราช 2427 (2482)

2.3.8) รวมงานของเทียนวรรณ (2544)

2.3.9) ตำนานพุทธเจดีย์สยาม พุทธศักราช 2469 (2469)

2.3.10) ตำหรับทำวศรีจุฬาลักษณ์ ฉบับหอพระสมุดวชิรญาณ (2457)

2.3.11) นวนิยาย เรื่อง แผลเก่า พุทธศักราช 2479 (2544)

2.3.12) พระราชหัตถ์เลขา พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวถึงเจ้าพระยามรราช (ปั่น สุขุม) พุทธศักราช 2448 (2482)

3) การศึกษาภาษาไทยปัจจุบัน ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (Thai National Corpus)

ข้อตกลงเบื้องต้น

1) งานวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดสมัยของภาษาไทย ตามการแบ่งช่วงสมัยทางประวัติศาสตร์ และช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญเกิดขึ้น ดังต่อไปนี้

สมัยสุโขทัย เริ่มตั้งแต่ รัชสมัยพ่อขุนศรีอินทราทิตย์ ถึง รัชสมัยพระมหาธรรมราชาที่ 4

สมัยอยุธยา เริ่มตั้งแต่ รัชสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 (พระเจ้าอู่ทอง) ถึง รัชสมัยสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช

สมัยรัตนโกสินทร์ เริ่มตั้งแต่ รัชกาลที่ 1 ถึง รัชกาลที่ 10 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์

สมัยปัจจุบัน จะใช้ข้อมูลจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ของ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นตัวแทนของกลุ่มภาษาในสมัยนี้ เนื่องจากเป็นแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ มีข้อมูลที่หลากหลาย และมีการปรับปรุงเนื้อหาของฐานข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ

2) ข้อความจากเอกสารที่ยกมา ผู้วิจัยบอกแหล่งที่มาของเอกสารไว้ในวงเล็บท้ายข้อความด้วยคำย่อ เนื่องจากได้ระบุปีที่สร้างเอกสารและปีที่พิมพ์ไว้ในขอบเขตขอบของการวิจัยแล้ว เช่น

(จารึกวัดศรีชุม ด้านที่ 1 บรรทัดที่ 98-99) หรือ (พระราชพงศาวดารกรุงเก่า) เป็นต้น

ส่วนข้อความที่นำมาจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ จะยกข้อความมาโดยไม่ระบุรหัส (code) ของข้อความ เนื่องจากเป็นข้อมูลที่ใช้จริงในภาษาและสามารถตรวจสอบได้จากคลังข้อมูล

3) ผู้วิจัยจะคงรูปอักขรวิธีเดิมตามข้อความที่ปรากฏในเอกสารนั้น เช่น เปน (เป็น) ส้าง (สร้าง) หรือ ฤกษ (ฤกษ์) เป็นต้น เว้นแต่ข้อความที่เป็นคำอธิบายจะใช้อักขรวิธีอย่างในภาษาปัจจุบัน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะใช้แนวคิดเรื่อง “การเปลี่ยนแปลงของภาษา” (language change) ของ ศุภฎีพร ชำนิโรศานต์ (2558, น.65) ซึ่งได้อธิบายไว้ว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษา ทั้งการเปลี่ยนแปลงจากภายนอกหรือจากภายใน สามารถแบ่งได้เป็น 4 ประเภท คือ 1) การเปลี่ยนแปลงด้านเสียง (sound change) 2) การเปลี่ยนแปลงด้านศัพท์ (lexical item change) 3) การเปลี่ยนแปลงด้านไวยากรณ์ (change in grammar) 4) การเปลี่ยนแปลงด้านความหมาย (semantic change) แต่การศึกษาในครั้งนี้จะศึกษาในประเด็น การเปลี่ยนแปลงด้านความหมาย (semantic change) เป็นหลัก ซึ่งการเปลี่ยนแปลงด้านความหมาย (semantic change) แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ 1) ความหมายแคบเข้า (Narrowing) คือ คำที่สมัยหนึ่งเคยมีความหมายกว้าง ต่อมาได้เปลี่ยนไปมีความหมายที่เฉพาะเจาะจงขึ้น หรือ หมายถึงคำที่สมัยหนึ่งเคยมีหลายความหมาย ต่อมามีความหมายน้อยลง 2) ความหมายกว้างออก (broadening) หมายถึง คำซึ่งสมัยหนึ่งเคยมีความหมายเฉพาะเจาะจง ต่อมาเปลี่ยนไปมีความหมายมากขึ้น หรือ หมายถึง คำซึ่งสมัยหนึ่งปรากฏในบริบทแคบ ต่อมาเปลี่ยนไปปรากฏในบริบทที่กว้างกว่าเดิม และ 3) ความหมายย้ายที่ (shift) หมายถึง คำซึ่งสมัยหนึ่งเคยมีความหมายอย่างหนึ่ง ต่อมาเปลี่ยนไปมีความหมายเป็นอย่างอื่น นอกจากนี้ ปราณี กุลละวณิชย์ (2535, น.51) ยังได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษาในด้านความหมายอีกแง่มุมหนึ่ง นั่นคือ ความหมายส่อไปในทางที่เลวลง (pejoration) หมายถึง คำที่สมัยหนึ่งเคยมีความหมายเป็นกลางๆ แต่ต่อมามีความหมายเปลี่ยนไปในทางลบ

วิธีดำเนินการวิจัย

- 1) กำหนดเรื่องและประเด็นที่ศึกษา
- 2) สืบหาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาภาษาในเชิงประวัติและแนวคิดเรื่องการเปลี่ยนแปลงของภาษา
- 3) กำหนดขอบเขตของเอกสารที่จะนำมาศึกษาในแต่ละสมัย
- 4) รวบรวมข้อมูลคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” จากเอกสารในแต่ละสมัย
- 5) ศึกษาวิเคราะห์ความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน
- 6) สรุป อภิปรายผล และเสนอข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัย

1) ความหมายตามพจนานุกรมฉบับต่าง ๆ

ในเบื้องต้น เพื่อให้เห็นภาพรวมความหมายของคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ผู้ศึกษาจึงได้ประมวลความหมายของคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” จากพจนานุกรมฉบับต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

สัพพะ พะจะนะ พาสา ไท (2397)

ก่อ “To begin, To build, to construct, To kindle the fire.” “เริ่มต้น สร้าง ทำขึ้น” เช่น ก่อผนัง ก่อไฟ (342-343)

สร้าง “To create, to build, to construct, to make.” “สร้าง, ทำขึ้น, ทำขึ้นใหม่” เช่น สร้างตึก สร้างวัด ผู้สร้าง ปลุกสร้าง สร้างบุญ สร้างสม (711)

อักษราภิธานศรับท์ (2412)

ก่อ หมายถึง คนเอาอิฐวางลงเอาปูนไปสอใส่ แล้วเอาอิฐซ้อน ๆ ต่อกันขึ้นไป อนึ่งติดไฟก่อขึ้นในเตา

สร้าง หมายถึง ทำ หรือ การที่เขาก่อตั้งแรกทำของอันใด ๆ เช่น คนแรกจับก่อตั้งของที่โตใหญ่นั้น

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2493

ก่อ เป็นคำกริยา หมายถึง สร้าง ทำ ปูขึ้น แต่งขึ้น จัดตั้งขึ้น ริเริ่ม

สร้าง เป็นคำกริยา หมายถึง ทำ ปลุก ก่อ

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525

ก่อ เป็นคำกริยา หมายถึง ทำให้เกิดขึ้น มีขึ้น หรือเป็นรูปขึ้น เช่น ก่อไฟ ก่อสงคราม ก่อตึก

สร้าง เป็นคำกริยา หมายถึง บันดาลหรือทำให้มีขึ้นด้วยวิธีต่าง ๆ กัน เช่น เนรมิตสร้าง ก่อสร้าง ปลุกสร้าง

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542

ก่อ เป็นคำกริยา หมายถึง ทำให้เกิดขึ้น มีขึ้น หรือเป็นรูปขึ้น เช่น ก่อไฟ ก่อสงคราม ก่อตึก

สร้าง เป็นคำกริยา หมายถึง เนรมิต บันดาลให้มีให้เป็นขึ้นด้วยฤทธิ์อำนาจ เช่น พระพรหมสร้างโลก ทำให้มีให้เป็นขึ้นด้วยวิธีต่าง ๆ กัน (ใช้ทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม) เช่น สร้างบ้าน สร้างเมือง สร้างศัตรู สร้างชื่อเสียง

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2554

ก่อ เป็นคำกริยา หมายถึง ทำให้เกิดขึ้น มีขึ้น หรือเป็นรูปขึ้น เช่น ก่อไฟ ก่อสงคราม ก่อตึก

สร้าง เป็นคำกริยา หมายถึง เนรมิต บันดาลให้มีให้เป็นขึ้นด้วยฤทธิ์อำนาจ เช่น พระพรหมสร้างโลก ทำให้มีให้เป็นขึ้นด้วยวิธีต่าง ๆ กัน (ใช้ทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม) เช่น สร้างบ้าน สร้างเมือง สร้างศัตรู สร้างชื่อเสียง

พจนานุกรมภาษาลาว (2515) ได้ให้ความหมายของคำว่า ก่ (ก่อ) และ สร้าง ไว้ว่า

ก่ (ก่อ) หมายถึง “construct, build, erect, set up, establish” เช่น ก่อไฟ ก่อสร้าง ก่อตั้งใหม่ ก่อเห็ด

สร้าง หมายถึง “make, create, do” เช่น สร้างกุศล สร้างกัม สร้างบาป สร้างตัว สร้างชาติ

ตามที่พจนานุกรมฉบับต่าง ๆ ได้ให้ความหมายไว้ คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” จะเห็นได้ว่า มีทั้งความหมายที่เหมือนกันและแตกต่างกัน ดังนี้

“ก่อ” หมายถึง สร้าง ทำขึ้น จัดตั้ง ริเริ่ม เอาอิฐวางเรียงซ้อนกันขึ้นไป ทำให้ไฟติด ส่วน “สร้าง” จะหมายถึง ทำขึ้นใหม่ ทำด้วยวิธีต่าง ๆ ปลุก หรือเนรมิต เมื่อพิจารณาจะเห็นได้ว่า ความหมายที่เหมือนกันของ “ก่อ” และ “สร้าง” คือ เป็นคำกริยาที่หมายถึง สร้างขึ้น ทำขึ้น หรือ ทำขึ้นใหม่ ส่วนความหมายที่แตกต่างกันคือ “ก่อ” จะแสดงให้เห็นถึงกระบวนการในการสร้าง สิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาทิ ก่ออิฐ ก่อกำแพง ซึ่งจะให้ความหมายว่า นำอุปกรณ์คืออิฐมาวางเรียงกัน หรือนำองค์ประกอบหรือวัสดุที่ใช้ในการสร้างกำแพงมาดำเนินการจัดทำให้เกิดรูปร่างกำแพงขึ้นมา ซึ่งความหมายที่สื่อออกมาจะเน้นกระบวนการและขั้นตอนในการปฏิบัติ และยังหมายถึงการ ทำให้ไฟติด แต่ “สร้าง” จะหมายถึง ภาพรวมของการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีความหมายเป็น นามธรรมมากกว่า เช่น เนรมิต อย่างไรก็ตามพจนานุกรมแต่ละฉบับที่ได้ประมวลความหมาย มาล้วนแต่เป็นเอกสารที่ถือเป็นหลักฐานในสมัยรัตนโกสินทร์ทั้งสิ้น แต่ก็ทำให้เห็นภาพรวมของการนิยามความหมายของคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” เพื่อให้เข้าใจความหมายในเบื้องต้น

2) ลักษณะการใช้และความหมายของคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” จากหลักฐานในสมัยต่าง ๆ

2.1) ความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ในสมัยสุโขทัย

2.1.1) คำว่า “ก่อ”

สมัยสุโขทัยคำว่า “ก่อ” เป็นคำกริยา ความหมายแรกหมายถึง ทำให้มีขึ้น มักปรากฏร่วมกับคำที่หมายถึงสิ่งปลูกสร้าง เช่น พระธาตุ เจดีย์ ส่วนความหมายถัดมาหมายถึง จัดเรียง

มักปรากฏกับคำที่หมายถึงวัตถุสิ่งของขนาดเล็ก ย่อม เช่น อิฐ และยังมีความหมายว่า ปลูก มักปรากฏร่วมกับคำที่หมายถึงพืชหรือต้นไม้ เช่น หมากกลอย ดังตัวอย่าง

- (1) “เมื่อป้อนพระยามหาธรรมราช**ก่อ**พระธาตุนี้ ชนม์คนถอยจากร้อยปีนั้นได้”
(จารึกนครชุม ด้านที่ 1 บรรทัดที่ 20)
- (2) “แต่อันกระทำบุญธรรม**ก่อ**พิหาร...**ก่อ**สลุบเจดีย์ ปลูกพระศรีมหาโพธิ”
(จารึกวัดป่ามะม่วง ภาษาไทย หลักที่ 1 ด้านที่ 2 บรรทัดที่ 16-17)
- (3) “ปรารถนาโพธิสมา**ก่อ**พระเจดีย์”
(จารึกวัดศรีชุม ด้านที่ 1 บรรทัดที่ 48)
- (4) “เป็นเจ้ามีศรัทธาไอยทานตนที่นั่นไถ่ตนที่นั่น **ก่อ**พระทันตธาตุ”
(จารึกวัดศรีชุม ด้านที่ 1 บรรทัดที่ 92)
- (5) “พระศรีราชจุฬามณีเป็นเจ้าพยายามให้แผ้วแล้วจึง**ก่อ**อิฐขึ้นเจ็ดวาสทายปูน”
(จารึกวัดศรีชุม ด้านที่ 2 บรรทัดที่ 21-22)
- (6) “มาวถิกคงคาไป**ก่อ**ทำพระเจดีย์”
(จารึกวัดศรีชุม ด้านที่ 1 บรรทัดที่ 98-99)
- (7) “เมื่อพระมหาธรรมราชาเข้าเมืองแล้ว เพื่อ**ซื้อ**นาสร้างเป็นสวน แล**ก่อ**หมากกลอยไว้ให้แก่พระ”
(จารึกวัดศรีชุม ด้านที่ 1 บรรทัดที่ 30-31)

ทั้งนี้คำว่า “ก่อ” อาจปรากฏร่วมกับคำว่า “ขึ้น” ซึ่งเป็นกริยาแสดงทิศทาง (นพวรรณ พันธุมธา, 2513, น. 16) ดังข้อความที่ (5) หรือปรากฏร่วมกับคำกริยา “ทำ” ในคำว่า “ก่อทำ” ซึ่งเป็นกริยาเรียงโดยยังคงมีความหมายเดิมคือ ทำให้มีขึ้น ดังข้อความที่ (6)

2.1.2) คำว่า “สร้าง”

ในสมัยสุโขทัย คำว่า “สร้าง” เป็นคำกริยา หมายถึง ทำให้มีขึ้น มักปรากฏร่วมกับคำที่หมายถึง สิ่งปลูกสร้าง เช่น เจดีย์ หรือสถานที่ เช่น เมือง นา สวน ดังตัวอย่าง

- (1) “พ่อขุนผาเมืองเจ้าเมืองรานั้น ให้**สร้าง**เจดีย์มีคุณแก่ฝูงท้าวพระยาเป็นอาจารย์”
(จารึกวัดศรีชุม ด้านที่ 1 บรรทัดที่ 38-39)
- (2) “พระยาศรีเทพาหุราช เอาออกมาช้อย**สร้าง**บ้าน**สร้าง**เมือง”
(จารึกวัดช้างล้อม ด้านที่ 1 บรรทัดที่ 29-30)
- (3) “นายสรศักดิ์ขอป่า**สร้าง**เป็นนาแก่พ่ออยู่หัวเจ้า”
(จารึกวัดสรศักดิ์ ด้านที่ 1 บรรทัดที่ 25-26)

(4) “เมื่อพระมหารัชมหาราชเข้าเมืองแล้ว เพื่อซื้อนาสร้างเป็นสวน แลก่อหมากกลอยไว้ให้แก่พระ”

(จารึกวัดสรศักดิ์ ด้านที่ 1 บรรทัดที่ 30-31)

ทั้งนี้ คำว่า “สร้าง” ยังอาจปรากฏร่วมกับคำกริยา “เป็น” ซึ่งยังคงมีความหมายเช่นเดิม คือ ทำให้เป็น ดังในข้อความที่ (4)

2.2) ความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ในสมัยอยุธยา

2.2.1) คำว่า “ก่อ”

ในสมัยอยุธยา คำว่า “ก่อ” เป็นคำกริยา หมายถึง หรือทำให้มีขึ้น มักปรากฏร่วมกับคำที่หมายถึง สิ่งปลูกสร้าง เช่น ตึก กำแพง หรือคำที่หมายถึง ช่วงเวลา ซึ่งเป็นนามธรรม เช่น พระฤกษ์ ดังตัวอย่าง

(1) “แลให้ก่อตึกแลบ้อมแลกำแพง”

(จดหมายเหตุสัญญาไทย-ฝรั่งเศส ครั้นสมเด็จพระนารายณ์ หน้าที่ 9 บรรทัดที่ 184)

(2) “ทรงพระนามสมเด็จพระบรมราชาธิราชเจ้า แลท่านจึงให้ก่อพระเจดีย์สองพระองค์”

(จดหมายเหตุทรงพระกรุณาให้แต่งพระราชพงศาวดารย่อ หน้า 94)

(3) “เมื่อจะก่อพระฤกษ์ให้แผ่พระราชกุศล พระบรมวงษานุวงษแลข้าทูลละอองธุลีพระบาทผู้ใหญ่ผู้น้อยพร้อมใจกัน ทำทานแก่คนชราพิการยาจกวันนิพทุกทั้งปวง”

(พระราชพงศาวดารกรุงเก่า)

(4) “แลได้รื้อชุดก่อรากพระวิหารณะวันศุกร์แรม 10 ค่ำ เดือน 3 จุลศักราช 1116 ปีจอ นอศก วันก่อผนังสำเร็จแต่ณะวันศุกร์ แรม 11 ค่ำ เดือน 5 ปีกฤษณศก”

(จดหมายเหตุสร้างพระวิหารมพระแท่นศิลาอาสน์)

คำว่า “ก่อ” อาจปรากฏร่วมกับคำกริยาอื่นที่มีความหมายทำนองเดียวกัน เช่น รื้อ หรือ ชุด ซึ่งเป็นกลุ่มคำกริยาที่วางเรียงต่อกันตั้งแต่ 2 คำขึ้นไปโดยไม่มีคำเชื่อมใด ๆ มาปรากฏคั่นกลางระหว่างคำกริยา และมีความหมายบ่งบอกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกันหรือเรียกว่า กริยาเรียง (ยาใจ ชูวิชา, 2536, น. 4) ดังในข้อความที่ (4)

2.2.2) คำว่า “สร้าง”

ในสมัยอยุธยา คำว่า “สร้าง” เป็นคำกริยา หมายถึง ทำให้มีขึ้น มักปรากฏร่วมกับคำที่หมายถึง สิ่งปลูกสร้าง หรือสถานที่ เช่น วัด หรือพระวิหาร ดังตัวอย่าง

(1) “ศักราช 731 รากศก แรกสร้างวัดพระอาราม ครั้นนั้นสมเด็จพระรามาชิตีเจ้าเสด็จ
นฤพาน”

(พระราชพงศาวดารกรุงเก่า หน้า 1)

(2) “ครั้งสมเด็จพระบรมราชาธิราชเจ้าสร้างวัดมเหยงค...”

(จดหมายเหตุทรงพระกรุณาให้แต่งพระราชพงศาวดารย่อ หน้า 94)

(3) “สมเด็จพระบรมไตรโลกเจ้าสร้างพระวิหารวัดจุฬามณี”

(จดหมายเหตุทรงพระกรุณาให้แต่งพระราชพงศาวดารย่อ หน้า 94)

2.3) ความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ในสมัยรัตนโกสินทร์

2.3.1) คำว่า “ก่อ”

ในสมัยรัตนโกสินทร์ คำว่า “ก่อ” เป็นคำกริยา ความหมายแรกหมายถึง ทำให้มีขึ้น มักปรากฏร่วมกับคำที่หมายถึง สิ่งปลูกสร้าง เช่น ตึก กำแพง ชุกชี หรือคำที่หมายถึง ช่วงเวลา ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นามธรรม เช่น ถกซ์ ส่วนอีกความหมายคือ จัดเรียง มักปรากฏร่วมกับคำที่หมายถึง วัตถุขนาดย่อมที่สามารถนำมาจัดเรียงได้ เช่น ฟิน ดังตัวอย่าง

(1) “แลก่อตึกภณคารสำหรับเก็บสิ่งของที่คนนำมาบูชาพระพุทธบาท”

(คำให้การขุนหลวงหาวัด)

(2) “เพดานราบก่อแท่นไว้เป็นที่ตั้งเครื่องสังเวยกว้างขวาง ในนั้นเป็นที่ตำรวจและกรมวัง อาศรัย ต่อไปข้างซ้ายเขาก่อสอบศิลาก้อนสูงขึ้นไปเป็นที่ก่อพระเจดีย์ทรายเมื่อเวลาเลิกทำรังนก แล้ว มีชาติรีประชันกันเป็นการฉลองทุกปี ในซอกเขากับที่ก่อพระทรายต่อกันปลูกร้านมุงกระแซง ผากระแซงเป็นที่ฝังรังนก”

(พระราชหัตถเลขาฯ เรื่องเสด็จพระพาสแหลมมลายู)

(3) “ครั้นเสร็จแล้วสถานที่หล่อพระพุทธรูปสามพระองค์อยู่ตรงหน้าพระวิหาร พระพุทธชินราชนั้นให้ก่อเป็นชุกชีด้วยอิฐเตาหลอมทอง”

(ตำนานพระพุทธชินราช พระพุทธชินศรี และพระศรีศาสดา)

(4) “ครั้นมาถึงเดือนสิบสองแรมสิบสี่ค่ำสิบห้าค่ำ เดือนอ้ายขึ้นค่ำหนึ่ง จะได้ตั้งพิธีสวด พระพุทธรมณฑ์ ก่ออุกษพระเจดีย์ในวัดพระเชตุพน ทรงพระราชดำริห์ไว้แต่เดิมว่า แผ่นดิน พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกย์ ได้ทรงสถาปนาพระเจดีย์ขึ้นไว้องค์หนึ่งสูงเส้นสองศอก”

(พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 4)

(5) “น้ำพริกเหล็กสมหวังแล้วตั้งหม้ออัคคีก่อฟืนใส่ไฟเปนแสง”

(ตำราแม่ครัวหัวป่าก์)

บางครั้ง คำว่า “ก่อ” อาจปรากฏร่วมกับคำกริยา “เป็น” ซึ่งยังคงมีความหมายเช่นเดิมคือ ทำให้เป็น ดังในข้อความที่ (3)

2.3.2) คำว่า “สร้าง”

ในสมัยรัตนโกสินทร์คำว่า “สร้าง” เป็นคำกริยา หมายถึง ทำให้มีขึ้น มักปรากฏร่วมกับคำที่หมายถึงสิ่งปลูกสร้าง เช่น พระพุทธรูป พระเจดีย์ คำที่หมายถึงสถานที่ เช่น วัด ตลาด คำที่หมายถึงวัตถุสิ่งของขนาดเล็ก เช่น หนังสือ คำที่มีความหมายเกี่ยวกับอวัยวะ หรือส่วนของร่างกาย เช่น ขอลำ หรือกล้ามเนื้อ คำที่มีความหมายเกี่ยวกับชีวิตหรือบุคคล และยังปรากฏกับคำที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น บุญกุศล แผลในใจ หรือวาสนา ดังตัวอย่าง

- (1) “เปนพระพุทธรูปสร้างไว้แต่เมื่อครั้งพระพุทธเจ้ายังเสด็จอยู่นั้น”
(คำให้การขุนหลวงหาวัด)
- (2) “จึงสร้างพุทธบัลลังก์เป็นที่สักการบูชาในเวลารำลึกถึงพระพุทธองค์”
(ตำนานพุทธเจดีย์สยาม)
- (3) “แล้วพระเจ้าหงษาจึงสร้างพระเจดีย์ไว้ที่ทุ่งภูเขาทอง”
(คำให้การขุนหลวงหาวัด)
- (4) “แล้วคิดจะสร้างพระสถูปประดิษฐานพระบรมธาตุไว้ณเมืองกุสินารา”
(ตำนานพุทธเจดีย์สยาม)
- (5) “...นาที่ทุ่งสุทไธยสวรรค์สำคัญนาม สร้างตึกกรมรอบเมืองรุ่งเรืองครั้น”
(รวมงานของเทียนวรรณ, หน้า 13)
- (6) “กับหมู่พราหมณ์ชาติทั้งปวงย่อมสร้างสถานที่เทวรูปไว้ในราชธานี”
(ตำหรับท้าวศรีจุฬาลักษณ์)
- (7) “สร้างตลาดเสาร์ชิงช้าตรงนำวัด นามศุภทัศนเทศเปนเดชศรี ตัดถนนในนครในตอนนี้
รวมถึงสี่ห้าถนนหนไปมา...”
(รวมงานของเทียนวรรณ, หน้า 13)
- (8) “ขอมอบธุระในการสร้างหนังสือแจกงานเมรุถวายเสียแต่บัดนี้”
(สาส์นสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 26 มิถุนายน พ.ศ. 2457)
- (9) “แล้วเจ้าขวัญก็ผลัดสิ่งไฟออก วาดแขนแหวกน้ำสุด ๆ แร่ ขอลำและกล้ามเนื้อที่
สร้างขึ้นด้วยหางไถ วายน้ำและฝ่าฝืนก็วาดไปวกไป อย่างชำนาญชาญไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย
เมื่ออย่าอะไรเลย”
(แผลเก่า, 2479)

(10) “แม้ธรรมชาติของบางกะปิจะสร้างขวัญมาให้เป็นคนโง่”

(แปลเก่า, 2479)

(11) “ข้า่น้อยจะพึงกระทำ ได้สร้างกุศลครั้งใดก็ตั้งใจรวดน้ำ”

(ตำหรับท้าวศรีจุฬาลักษณ์)

(12) “ด้วยแผลในใจหลังที่เคยสร้างกันไว้ เจ้าเรียมก็เกิดประหม่างกัน”

(แปลเก่า, 2479)

(13) “นั่งเรียมมันสยลบน้สาวบางกะปิหมดทั้งบางเลยที่เดียว เออมึงสร้างวาสนาด้วยอะไรวะอีเรียม”

(แปลเก่า, 2479)

2.4) ความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ในสมัยปัจจุบัน

2.4.1) คำว่า “ก่อ”

ในปัจจุบัน คำว่า “ก่อ” เป็นคำกริยา หมายถึง ทำให้มีขึ้น มักปรากฏกับคำที่หมายถึงสิ่งปลูกสร้าง เช่น เจดีย์ทราย คำที่หมายถึงเหตุการณ์หรือสถานการณ์ เช่น มีอบ หรือความไม่สงบ คำที่มีความหมายเกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติ ซึ่งเป็นนามธรรม เช่น ความคับข้องใจ ความผิดหวัง และยังปรากฏกับคำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกับไฟ เช่น กองไฟ ดังตัวอย่าง

(1) “การฝึกประหัตมัยสถินยุคนี้นี้ไม่ได้ทำกันง่าย ๆ เหมือนก่อเจดีย์ทรายหลังวัด”

(2) “เจ้าขนปุยในบ้านถึงได้ใจกันใหญ่ ก่อมือบตะกุกตะกายห้องรับแขกของแม่เสียละ”

(3) “เบื้องต้นตำรวจคาดว่าเป็นการตอบโต้ของผู้ก่อความไม่สงบเนื่องจากทางการได้รุกกดดัน”

(4) “ภาษีสิ่งแวดล้อม จะทำให้เกษตรกรที่มีประสิทธิภาพต่ำแต่ก่อปัญหามลพิษน้อยหยุดการผลิต”

(5) “ไอ้พวกบ้ากามพวกนี้ก่อแต่ความอัปรีดิ์ เอ็งอยู่ที่นั่นไม่ต้องออกไปไหนกลางค้ำกลางคืน”

(6) “เป็นธรรมดาอยู่เองที่ผู้ก่อภัยจะต้องรับผิดชอบต่อผลที่ตามมา”

(7) “เพราะการที่ชายมีภรรยาได้หลายคนก่อความคับข้องใจแก่หญิงผู้เป็นภรรยา”

(8) “อารมณ์เริ่มรับรู้และความคิดก็เริ่มก่อขึ้นในใจและทั้งหมดนี้ก็สำแดงขึ้นพร้อม ๆ กันอย่างน่าพิศวง”

(9) “เป็นเรื่องที่คู่สัญญาแต่ละฝ่ายก่อเจตนาภายในและแสดงเจตนาภายนอกออกมา”

(10) “หากการกระทำของฉันทก่อความผิดหวังแก่เธอ”

(11) “ย่ำค่าสนธยาอากาศบนหุบเขาเริ่มเย็นลง ต้องก่อกองไฟที่ใช้หุงข้าวเย็นไปด้วย”

บางครั้งคำว่า “ก่อ” อาจปรากฏร่วมกับคำว่า “แต่” ซึ่งเป็นคำขยายที่บอกการจำกัด หมายความว่า เพียงเท่านั้น (นพวรรณ พันธุมธธา, 2549, น. 79) ดังในข้อ (5) และจากการศึกษา ตัวอย่างข้อความจากคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ ซึ่งเป็นตัวแทนกลุ่มข้อมูลภาษาปัจจุบันจะ สังเกตได้ว่า คำว่า “ก่อ” มักปรากฏกับคำที่เป็นนามธรรมและมีความหมายเชิงลบ (negative meaning) เช่น ก่อปัญหา ก่อภัย ก่อความไม่สงบ เป็นต้น

2.4.2) คำว่า “สร้าง”

ในสมัยปัจจุบัน คำว่า “สร้าง” เป็นคำกริยา หมายถึง ทำให้มีขึ้น มักปรากฏกับคำที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งปลูกสร้าง เช่น บ้าน คำที่มีความหมายเกี่ยวกับสถานที่ เช่น พิพิธภัณฑสถาน คำที่มีความหมายเกี่ยวกับอุปกรณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น คลังข้อมูล คำที่มีความหมายเกี่ยวกับชีวิตหรือบุคคล เช่น มนุษย์ คำที่มีความหมายเกี่ยวกับหน้าที่หรือพฤติกรรมของมนุษย์ เช่น พยานเท็จ คำที่มีความหมายเกี่ยวกับอาการ เช่น ความเจ็บปวด คำที่มีความหมายเกี่ยวกับเหตุการณ์ เช่น ความมั่นคง และคำที่มีความหมายเกี่ยวกับสิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น ลักษณะนิสัย ภาพพจน์ แรงแบบดลใจ เป็นต้น ดังตัวอย่าง

- (1) “เขาเลยตัดสินใจสร้างบ้านพักตากอากาศ ตอนแรกก็สร้างบ้านใหญ่หลังนี้หลังเดียว”
- (2) “ตอนนี้เหลือแต่แนวกำแพง โดยสร้างพิพิธภัณฑสถานเอาไว้ตรงนั้นด้วย”
- (3) “โครงการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างคลังข้อมูลภาษาขนาด 100 ล้านคำ”
- (4) “เมื่อหุ่นยนต์สร้างมนุษย์ขึ้นมา เป้าหมายหลักของหุ่นยนต์ก็คือสร้างมนุษย์ขึ้นมาเพื่อทำงานให้หุ่นยนต์”
- (5) “ขุ้เชื้อพระยาตรียุทธเสนีให้ปรับปรำนายทองอินทร์ ฎริพัฒน์แล้วจึงสร้างพยานเท็จ”
- (6) “การล้มหายลงทับท่อนแขนที่ถูกมัดไพล่หลังของตนเองสร้างความเจ็บร้าวตลอดทั้งไหล่”
- (7) “การที่สุนทรภู่สร้างลักษณะนิสัยของพระอภัยมณีดังกล่าว จึงสอดคล้องกับบทบาทในเรื่อง”
- (8) “ตลอดจนการสนับสนุนจากต่างประเทศ นี่คือการสร้างความมั่นคงในระดับมหภาคให้แก่สังคม”
- (9) “กฎหมาย UNPKO นี้ได้สร้างความหวาดหวั่นให้แก่ประเทศบางประเทศในภูมิภาคนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเทศในคาบสมุทรเกาหลี”
- (10) “แม้จะเป็นปัญหาที่ดูใหม่แต่ก็เชื่อกันว่าการค้าที่ไม่เป็นธรรมจะสร้างความเสียหาย”

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการศึกษา คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” สามารถสรุปความหมายและลักษณะการใช้ในแต่ละสมัยดังตารางต่อไปนี้

1) ความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ”

สมัย \ ความหมาย	สุโขทัย	อยุธยา	รัตนโกสินทร์	ปัจจุบัน
	ลักษณะการใช้			
ทำให้มีขึ้น	สิ่งปลูกสร้าง	1) สิ่งปลูกสร้าง 2) ช่วงเวลา	1) สิ่งปลูกสร้าง 2) ช่วงเวลา 3) วัตถุสิ่งของ ขนาดย่อม	1) สิ่งปลูกสร้าง 2) เหตุการณ์หรือ สถานการณ์ 3) ความรู้สึกนึก คิด หรือทัศนคติ 4) กองไฟ
จัดเรียง	วัตถุสิ่งของ ขนาดย่อม		วัตถุสิ่งของ ขนาดย่อม	
ปลูก	พืชหรือต้นไม้			

2) ความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “สร้าง”

สมัย \ ความหมาย	สุโขทัย	อยุธยา	รัตนโกสินทร์	ปัจจุบัน
	ลักษณะการใช้			
ทำให้มีขึ้น	1) สิ่งปลูกสร้าง 2) สถานที่	1) สิ่งปลูกสร้าง 2) สถานที่	1) สิ่งปลูกสร้าง 2) สถานที่ 3) วัตถุสิ่งของ ขนาดย่อม 4) ส่วนของ ร่างกายมนุษย์ 5) ชีวิตหรือ บุคคล 6) สิ่งที่เป็น นามธรรม	1) สิ่งปลูกสร้าง 2) สถานที่ 3) เหตุการณ์หรือ สถานการณ์ 4) อุปกรณ์ที่ มนุษย์สร้างขึ้น 5) ชีวิตหรือบุคคล 6) สิ่งที่เป็น นามธรรม 7) หน้าที่หรือ พฤติกรรมของ

จากผลการศึกษาความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” จะพบว่า คำว่า “ก่อ” เป็นคำกริยาที่มีความหมายตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันทั้งสิ้น 3 ความหมาย คือ ทำให้มีขึ้น จัดเรียงและปลูก คำว่า “ก่อ” ที่หมายถึงปลูกซึ่งปรากฏร่วมกับคำที่หมายถึงพืชหรือต้นไม้ขึ้น พบเฉพาะสมัยสุโขทัยและไม่พบในสมัยอื่น คำว่า “ก่อ” ที่หมายถึงจัดเรียง พบในสมัยสุโขทัยและรัตนโกสินทร์ ส่วนคำว่า “ก่อ” ในความหมายว่าทำให้มีขึ้นนั้น พบทุกสมัย โดยปรากฏลักษณะการใช้ในบริบทที่เพิ่มมากขึ้นต่อเนื่อง จากเดิมปรากฏร่วมกับสิ่งที่เป็นรูปธรรม เช่น สิ่งปลูกสร้าง ต่อมาได้ปรากฏร่วมกับสิ่งที่เป็นนามธรรม เช่น ช่วงเวลา จึงแสดงให้เห็นว่า คำว่า “ก่อ” เป็นคำที่เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษาด้านความหมายในลักษณะที่กว้างออก (broadening) นอกจากนี้ คำว่า “ก่อ” ในภาษาสมัยปัจจุบันยังมักจะปรากฏร่วมกับคำที่มีความหมายส่อในทางลบ (negative meaning) ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาด้านความหมายในลักษณะที่เลวลง (pejoration) อีกด้วย

ส่วนคำว่า “สร้าง” จากการศึกษาพบว่า เป็นคำกริยาที่หมายถึง ทำให้มีขึ้นเพียงความหมายเดียวในทุกสมัย อย่างไรก็ตามแม้คำว่า “สร้าง” จะพบเพียงความหมายเดียวแต่ปรากฏลักษณะการใช้ที่เพิ่มขึ้น โดยในสมัยสุโขทัยและรัตนโกสินทร์ปรากฏลักษณะการใช้ 2 ลักษณะแต่ในสมัยรัตนโกสินทร์ และสมัยปัจจุบัน ปรากฏลักษณะการใช้ 6 และ 8 ลักษณะตามลำดับซึ่งในสมัยสุโขทัยและอยุธยาปรากฏลักษณะการใช้กับสิ่งที่เป็นรูปธรรม แต่ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์และปัจจุบันได้ปรากฏลักษณะการใช้กับสิ่งที่เป็นนามธรรม จึงแสดงให้เห็นว่า คำว่า “สร้าง” เป็นคำที่เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษาด้านความหมายในลักษณะที่กว้างออก (broadening) เช่นเดียวกัน

ทั้งนี้จากการศึกษาข้อมูลในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มข้อมูลภาษาไทยปัจจุบันพบว่า คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ยังปรากฏในลักษณะของคำซ้อนว่า “ก่อสร้าง” อีกด้วย จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2530, น.93) ได้ให้ความหมายของคำซ้อนไว้ว่าหมายถึง คำที่ประกอบด้วยหน่วยคำอิสระที่มีความหมายเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกัน หรือเป็นไปในทำนอง

เดียวกันมาซ้อนคู่กัน ซึ่งคำว่า “ก่อสร้าง” มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” คือ ทำให้มีขึ้น และปรากฏลักษณะการใช้กับทั้งสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมเช่นกัน ดังตัวอย่าง

(1) “คนงานกำลัง**ก่อสร้าง**บ้าน ก่อนสร้างต้องทำพิธีตามสมควร บ้านที่กำลัง**ก่อสร้าง**ซึ่งเรายืนอยู่นั้นหลังไม้ใหญ่โตอะไรนัก”

(2) “การท่องเที่ยวจะก่อให้เกิดการพัฒนาเมือง อันเนื่องมาจากการ**ก่อสร้าง**ปัจจัยพื้นฐานและสิ่งจำเป็นสำหรับนักท่องเที่ยว”

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ซึ่งเป็นคำเก่าที่มีใช้มาตั้งแต่สมัยสุโขทัย แม้จะมีความหมายที่คล้ายคลึงกัน แต่เมื่อพิจารณาให้ดีก็จะพบว่ายังมีความแตกต่างกันบ้าง อีกทั้งลักษณะการใช้ก็มีความแตกต่างกันในแต่ละสมัย ซึ่งทั้งความหมายและลักษณะการใช้ของคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ที่กว้างออก หรือเดิมมีความหมายในแง่ดี แต่ต่อมามีความหมายในแง่ลบ ถือได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาอย่างหนึ่งในด้านความหมาย ดังที่ ดุษฎีพร ชำนิโรศานต์ (2558, น.65) ได้อธิบายไว้ว่า “คำซึ่งสมัยหนึ่งเคยมีความหมายเฉพาะเจาะจง ต่อมาเปลี่ยนไปมีความหมายมากขึ้น เรียกว่า ความหมายกว้างออก” ส่วนปราณี กุลละวณิช (2535, น.51) ได้อธิบายไว้ว่า คำที่สมัยหนึ่งเคยมีความหมายเป็นกลาง แต่ต่อมามีความหมายเปลี่ยนไปในทางลบ เรียกว่า ความหมายส่อไปในทางที่เลวลง (pejoration) ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นว่าคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” เป็นคำที่เกิดการเปลี่ยนแปลงทางภาษา (language change)

การศึกษาพัฒนาการของคำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ในครั้งนี้ทำให้ทราบว่าคำบางคำแม้จะปรากฏใช้ในสมัยเดียวกันแต่อาจจะมีการเปลี่ยนแปลงทางความหมายที่แตกต่างกันไป เช่นคำว่า “ก่อ” ในสมัยสุโขทัย พบ 3 ความหมาย แต่ในปัจจุบันพบเพียงความหมายเดียว และปรากฏลักษณะการใช้ในปัจจุบัน 4 ลักษณะ ส่วนคำว่า “สร้าง” แม้ในสุโขทัยจะพบเพียงความหมายเดียวเหมือนกับในปัจจุบัน แต่ลักษณะการใช้ในปัจจุบันกลับปรากฏมากขึ้นถึง 8 ลักษณะ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติพา คุประเสริฐ (2557) ที่ได้ศึกษาพัฒนาการของคำว่า “เอา” “นำ” และ “พา” ในสมัยสุโขทัย อยุธยา และรัตนโกสินทร์ พบว่าคำทั้ง 3 คำนี้มีความหมายและลักษณะการใช้ที่แตกต่างกันในแต่ละสมัย เช่นเดียวกับปรีชา ช่างขวัญยืน (2515, น.391) ที่ได้ศึกษาการใช้ภาษาร้อยแก้วในภาษาไทยสมัยอยุธยาและได้สรุปไว้ว่า คำบางคำในสมัยอยุธยามีความหมายกว้างกว่าสมัยปัจจุบันแต่คำบางคำก็มีความหมายแคบกว่าในปัจจุบันเช่นกัน ทั้งนี้ วัลยา วิมุกตะลพ (2513, น.234) ได้กล่าวไว้ว่าเรื่องความหมายของคำเป็นเรื่องที่เปลี่ยนแปลงมากที่สุด เพราะความหมายเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับประสบการณ์และความคิดของแต่ละคนซึ่งมีไม่เหมือนกัน

ดังนั้น การศึกษาเรื่องความหมายและลักษณะการใช้คำในเชิงประวัติจึงนับว่าเป็นประเด็นที่น่าสนใจและควรศึกษาคำอื่น ๆ เพื่อขยายองค์ความรู้ให้กว้างขวางต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1) การศึกษาความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน เป็นการศึกษาในเบื้องต้นจากเอกสารเพียงบางส่วนที่คัดเลือกมาเป็นตัวแทนของภาษาในแต่ละสมัยเท่านั้น เพื่อให้เห็นภาพรวมของพัฒนาการความหมายและลักษณะการใช้คำว่า “ก่อ” และ “สร้าง” หากจำนวนเอกสารที่ใช้ศึกษามากกว่านี้อาจทำให้พบประเด็นที่น่าสนใจเพิ่มเติม

2) ผู้ที่สนใจศึกษาภาษาในเชิงประวัติสามารถเลือกคำที่สนใจจากข้อมูลในภาษาสมัยเก่า เช่น จารึกสมัยสุโขทัย และนำมาเปรียบเทียบความหมาย ลักษณะการใช้ หรือความสัมพันธ์ในแต่ละสมัยได้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาภาษาไทยในเชิงประวัติต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรมศิลปากร. (2548). *ประชุมจารึก ภาคที่ 8 จารึกสุโขทัย*. กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร.
- คณะกรรมการจัดพิมพ์เอกสารทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และโบราณคดี สำนักนายกรัฐมนตรี. (2510). *ประชุมจดหมายเหตุ สมัยอยุธยา ภาค 1*. กรุงเทพฯ: สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี.
- จอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, พระบาทสมเด็จพระ. (2496). *ตำนานพระพุทธรชินราช พระพุทธรชินศรี และพระศรีศาสดา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรนิติ.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. (2530). *การสร้างคำในภาษาไทยสมัยสุโขทัย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจารึกภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร).
- จอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, พระบาทสมเด็จพระ. (2468). *พระราชหัตถเลขาในพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เรื่องเสด็จประพาสแหลมมลายู เมื่อรัตนโกสินทรศก 108, 109, 117, 120 รวม 4 คราว*. พระนคร: หอพระสมุดวชิรญาณ.
- จอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, พระบาทสมเด็จพระ. (2482). *จดหมายเหตุพระราชกิจรายวัน ภาค 18*. พระนคร: โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร.

จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว, พระบาทสมเด็จพระ. (2482). *สำเนาพระราชหัตถ์เลขาส่วนพระองค์ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ถึง เจ้าพระยายมราช (ปั้น สุขุม) กับประวัติ เจ้าพระยายมราช*. พระนคร: โรงพิมพ์บำรุงธรรม.

ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระ. (2469). *ตำนานพุทธเจดีย์สยาม*. พระนคร: โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร.

ดุสิตพร ขำนิโรศานต์. (2558). *ภาษาศาสตร์เชิงประวัติและภาษาไทยเปรียบเทียบ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

แดนปีช แบรดเลย์. (2514). *อักขรวิธานศรีปัท*. พระนคร: องค์การค้าของคุรุสภา.

ฐิติพา คุประเสริฐ. (2557, มกราคม-ธันวาคม). พัฒนาการของคำว่า “เอา” “นำ” และ “พา” ในสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และสมัยรัตนโกสินทร์ *มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต*, 9-10(16-17), 19-37.

เทียนวรรณ. (2544). *รวมงานเขียนของเทียนวรรณ*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี: ต้นฉบับ.

นริศรานุกัตติวงศ์, สมเด็จพระเจ้าฟ้าฯ กรมพระยา, และ ดำรงราชานุภาพ, สมเด็จพระ. (2558). *สาส์นสมเด็จพระเจ้า 1 พ.ศ. 2457-2461 ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: สำนักงานราชบัณฑิตยสถาน.

นวรรณ พันธุมธา. (2513). *การใช้ภาษา*. พระนคร: สมาคมสตรีอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย.

นวรรณ พันธุมธา. (2549). *ไวยากรณ์ไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปราณี กุลละวณิชย์, กัลยา ดิงศรัทย์, ม.ร.ว., สุตาพร ลักษณะนิยานิน, และ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2535). *ภาษาทศนา*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรีชา ช่างขวัญยืน. (2515). *การใช้ภาษาร้อยแก้วในภาษาไทยสมัยอยุธยา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).

เปลี่ยน ภาสกรวงศ์, ท่านผู้หญิง. (2557). *ตำราแม่ครัวหัวป่าก์*. (พิมพ์ครั้งที่ 9). กรุงเทพฯ: ต้นฉบับ.

พระราชพงศาวดารกรุงเก่า (ฉบับหลวงประเสริฐอักษรนิติ์). (2498). พระนคร: กรมศิลปากร.

ไม้ เมืองเดิม. (2544). *แผลเก่า*. กรุงเทพฯ: ไพลิน.

ยาใจ ชูวิชา. (2536). *ความเป็นประโยชน์ของหน่วยสร้างกริยาเรียงในภาษาไทย* (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).

ราชบัณฑิตยสถาน. (2519). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2493*. (พิมพ์ครั้งที่ 15). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2539). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525*. (พิมพ์ครั้งที่ 6).

กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542*. กรุงเทพฯ:

นานมีบุ๊คส์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554*. กรุงเทพฯ:

ราชบัณฑิตยสถาน.

เรื่องนางนพมาศ หรือ คำสำหรับท้าวศรีจุฬาลักษณ์ ฉบับหอพระสมุดวชิรญาณ. (2457). พระนคร:

หอพระสมุดวชิรญาณ.

วัลยา วิภุกตะลพ. (2513). *การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำ สำนวน และลำดับของคำใน*

ภาษาไทย สมัยรัตนโกสินทร์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).

อนันต์ อมรรตัย, บรรณาธิการ. (2544). *คำให้การขุนหลวงหาวัด (ฉบับหลวง) และ ประชุม*

พงศาวดาร ภาค 81 จดหมายเหตุเรื่อง การจลาจลเมื่อปลายแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์มหาราช. นนทบุรี: จดหมายเหตุ.

อรรณพ ทรัพย์พลอย, บรรณาธิการ. (2561). *พระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 4*

ของเจ้าพระยาทิพากรวงศ์มหาโกษาธิบดี. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร.

ภาษาอังกฤษ

Kerr, Allen D. (1972). *Lao-English dictionary*. Washington, D.C.: The Catholic Univ.

of America Press.

Pallegoix, Jean Baptiste. (1854). *Dictionarium linguae Thai*. Parisii: Jussu

Imperatoris Impressum.

ฐานข้อมูลออนไลน์

คลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. สืบค้นจาก

<http://www.arts.chula.ac.th/~ling/tnc3/>.

บทความวิจัย (Research Article)

การพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร

Development of Chinese Consonant Pronunciation by Playing Cards Game for Grade 5th Students of Municipal School 2 Watthungsuan Kampheangpet Province

นุชจริย สี่แก้ว^{1*}, จิรายุ วงษ์สุตา²Nutchari Seegaew^{1*}, Jirayut Wongsuta²

บทคัดย่อ

จากการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร เพื่อศึกษารายละเอียดของการจัดการเรียนการสอนและนำข้อบกพร่องหรือปัญหาในชั้นเรียนมาพัฒนาหรือแก้ปัญหในชั้นเรียน ซึ่งจากการจัดการเรียนการสอน พบว่านักเรียนในชั้นเรียนมีปัญหาในเรื่องของการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีน เนื่องจากนักเรียนเริ่มต้นเรียนภาษาจีนระดับพื้นฐาน และตัวอักษรจีนนั้นไม่สามารถระบุคำอ่านได้อย่างแม่นยำ และยากต่อการจดจำหรือออกเสียงให้ถูกต้องสำหรับชาวต่างชาติ ระบบเสียงพินอินนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถรู้จักคำอ่านของอักษรจีนได้ง่ายขึ้น นอกจากนี้ ยังเอื้อต่อการพิมพ์ในระบบคอมพิวเตอร์อีกด้วย ทำให้ประสบปัญหาการออกเสียง ซึ่งการออกเสียงเป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่สำคัญสำหรับการเรียนภาษาและการสื่อสาร ดังนั้นเพื่อพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนสำหรับนักเรียนในชั้นเรียน การวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยการพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะ และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้เกมบัตรคำพยัญชนะ โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร การวิจัยในครั้งนี้ใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะ และการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้ค่าสถิติคือ การหาค่าความถี่ การหาค่าร้อยละ การหา

¹ หลักสูตร ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา ภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยกาฬสินธุ์

Bachelor of Arts, Business Chinese, School of Liberal Arts, Kalasin University

² หมวดภาษาต่างประเทศ โรงเรียนวัชรวิทยา จังหวัดกำแพงเพชร

Foreign Language Department, Watchara School, Kamphaengphet Province

ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยการพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนส่วนใหญ่มีการพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีน ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยคิดเป็นร้อยละ 81.75 2) ผลความพึงพอใจของนักเรียนต่อการใช้เกมบัตรคำพยัญชนะ พบว่า นักเรียนทุกคนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนการพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะ โดยค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนอยู่ในระดับ 4 คือ มีระดับความพึงพอใจมาก สะท้อนให้เห็นว่า จากการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวนักเรียนมีการพัฒนาด้านการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนได้ดีขึ้น

คำสำคัญ: การออกเสียงพยัญชนะภาษาจีน การจัดการเรียนการสอนโดยใช้เกม บัตรคำศัพท์

Abstract

Form teaching Chinese foundation for Grade 5th Students of Municipal School 2 Watthungsuan Kampheangpet Province, the purpose was to study teaching method and develop or solve problem in the classroom. It was found that students had a problem in Chinese consonants pronunciation because they learn Chinese language at the beginning level and the Chinese characters are difficult to read or remember or pronounce correctly for foreigner students. The sound system called PINYIN not only can help them read easily, but also help type in the computer system. Pronunciation is important for language learning and communication so the purposes of developing Chinese consonants for students in the classroom were to study achievement by developing Chinese consonant pronunciation through playing cards game and to study students' satisfaction. The samples consist of grade 5th/1 students at Municipal School 2 Watthungsuan in Kampheangpet Province. The data were analyzed by using mean and standard deviation. The findings revealed that 1) the achievement of developing Chinese consonant pronunciation (Pinyin) by playing cards game for grade 5th students of Municipal School 2 Watthungsuan in Kampheangpet Province overall, was that most students have developed Chinese consonant pronunciation and passed the

criteria at 81.75%, 2) the students' satisfaction after learning by playing cards game was satisfying at level 4 which was high.

Keywords: Chinese Consonant Pronunciation, Teaching and learning by playing card game

บทนำ

ปัจจุบันภาษาจีนเป็นอีกหนึ่งภาษาที่ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอย่างมาก เนื่องจากปัจจุบันประเทศจีนมีบทบาทสำคัญในด้านการค้าและเศรษฐกิจในระดับต้น ๆ ของโลก อีกทั้งยังมีการร่วมลงทุนธุรกิจต่าง ๆ ระหว่างไทยและจีนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ประกอบกับความสัมพันธ์ทางการทูตที่ดีของทั้งสองประเทศ จึงทำให้เกิดความร่วมมือในด้านการศึกษาต่อเนื่องดีเสมอมา อีกทั้งในขณะนี้โรงเรียนมีการส่งเสริมให้มีการจัดการเรียนการสอนด้านภาษาจีนในระดับชั้นประถมศึกษามากยิ่งขึ้น

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่สุด การออกเสียงคือส่วนประกอบที่สำคัญของภาษา การออกเสียงกับความสามารถทางภาษามีความสัมพันธ์กันอย่างยิ่ง การออกเสียงเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ นักเรียนจะต้องรู้และทำความเข้าใจความรู้พื้นฐานด้านการออกเสียงให้ดี การเรียนภาษาแต่ละภาษาต่างเริ่มต้นจากการออกเสียง การออกเสียงเปรียบเสมือนเปลือกที่ห่อหุ้มภาษาเมื่อเราสามารถเข้าใจถึงการออกเสียงอย่างแท้จริงแล้ว เราถึงจะสามารถเข้าใจได้ว่าผู้อื่นพูดอะไร การออกเสียงที่ถูกต้องชัดเจน จะสามารถแสดงถึงความหมายที่ต้องการจะสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ต้องการจะสื่อออกมา หากไม่สามารถออกเสียงได้อย่างชัดเจน ผลกระทบอย่างน้อยจะทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจกับสิ่งที่ต้องการจะสื่อออกมา (หวัง เทียนซง, 2561) ในการเรียนภาษาจุดมุ่งหมายคือ เพื่อการสื่อสาร ดังนั้น ในการเรียนภาษาจีนเบื้องต้นจะต้องให้ความสำคัญในเรื่องของการออกเสียงเป็นอันดับแรก ซึ่งการออกเสียงจะเป็นปัจจัยที่จะส่งผลกับผู้เรียนโดยตรง จะทำให้มีทักษะที่ดีในเรื่องการสื่อสาร และสามารถต่อยอดในการเรียนภาษาจีนในระดับสูงต่อไป

จากการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐาน โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร เพื่อศึกษารายละเอียดของการจัดการเรียนการสอนและนำข้อบกพร่องหรือปัญหาในชั้นเรียนมาพัฒนาหรือแก้ปัญหาในชั้นเรียน ซึ่งจากการจัดการเรียนการสอน พบว่านักเรียนในชั้นเรียนมีปัญหาในเรื่องของการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีน เนื่องจากนักเรียนเริ่มต้นเรียนภาษาจีนระดับพื้นฐาน ตัวอักษรจีนนั้นไม่สามารถระบุคำอ่านได้อย่างแม่นยำ

และยากต่อการจดจำหรือออกเสียงให้ถูกต้องสำหรับชาวต่างชาติ ระบบเสียงพินอินนั้นจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถรู้จักคำอ่านของอักษรจีนได้ง่ายขึ้น นอกจากนั้นยังเอื้อต่อการพิมพ์ในระบบคอมพิวเตอร์อีกด้วย การประสบปัญหาการออกเสียง ซึ่งการออกเสียงเป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่สำคัญสำหรับการเรียนภาษาและการสื่อสาร ดังนั้น เพื่อพัฒนาการออกเสียงพยางค์ภาษาจีนสำหรับนักเรียนในชั้นเรียน จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยการพัฒนาการออกเสียงพยางค์ภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยางค์ และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้เกมบัตรคำพยางค์

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการพัฒนาการอ่านออกเสียงพยางค์ภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยางค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้เกมบัตรคำพยางค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น การจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมบัตรคำพยางค์

ตัวแปรตาม ผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงพยางค์ภาษาจีน (พินอิน)

ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้เกมบัตรคำพยางค์

การจัดการเรียนการสอนการออกเสียงพยางค์ภาษาจีน เพื่อเป็นพื้นฐานให้นักเรียนมีการออกเสียงที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นพื้นฐานที่จำเป็นในการเรียนภาษาจีนและทำให้มีทักษะที่ดีในเรื่องการสื่อสาร โดยมีแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการจัดการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงพยางค์ภาษาจีนดังนี้

การออกเสียงภาษาจีนประกอบไปด้วย 3 ส่วนสำคัญ คือ พยางค์ สระ และวรรณยุกต์ ซึ่งระบบพินอินประกอบด้วยพยางค์ 21 เสียง ได้แก่ เสียงริมฝีปากบน-ล่าง 3 เสียง b p m เสียงฟันบน-ริมฝีปากล่าง 1 เสียง f เสียงปุ่มเหงือก 4 เสียง d t n l เสียงต้นลิ้น-เพดานอ่อน 3 เสียง g k h เสียงเรียบตามลิ้น 3 เสียง j q x เสียงปลายลิ้น-ฟัน 3 เสียง z c s เสียงปลายลิ้น-เพดานแข็ง 4 เสียง zh ch sh r และเสียงพยางค์กึ่งสระ 2 เสียง y w (Yang JiZhou, 2017) ซึ่งการ

จัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาจีนเบื้องต้น ผู้สอนไม่ควรสอนความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีการออกเสียงมากเกินไป แต่ควรให้ผู้เรียนฝึกออกเสียงให้มาก (Dong Yongfen, 2008)

Liu xun (อ้างใน Shi Lei, 2554 : pp.31-32) การสอนออกเสียงภาษาจีนนั้นมีหลากหลายรูปแบบ ดังนี้

- 1) การใช้สื่อการสอน เช่น การใช้แผนภาพ บัตรคำพยัญชนะ สระ เทคโนโลยีการสอน เป็นต้น เพื่อจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้การออกเสียงได้เข้าใจง่าย
- 2) การใช้แบบฝึกทักษะทางภาษา ผู้สอนสามารถเลือกแบบฝึกให้เหมาะสมกับผู้เรียน แบบฝึกทักษะจะช่วยให้ผู้เกิดการฝึกซ้ำ และทบทวนต่อเนื่อง จะทำให้ผู้เรียนจำได้ ฟังเข้าใจ
- 3) การใช้วิธีการเปรียบเทียบเสียง เปรียบเทียบการออกเสียงในภาษาจีนกับเสียงภาษาแม่ของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนง่ายต่อการจำเสียง
- 4) การใช้ของเก่าแทนของใหม่ ใช้ความรู้เดิมนำไปให้เกิดความรู้ใหม่ เช่น การออกเสียงจาก z c s สามารถพาให้เกิด zh ch sh ได้

กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดให้ผู้เรียนเล่นเกมตามกติกา และนำเนื้อหาข้อมูลของเกม พฤติกรรมการเล่น วิธีการเล่น และผลการเล่นเกมของผู้เรียนมาใช้ในการอภิปรายเพื่อสรุปการเรียนรู้ โดยมีแนวทางการจัดการเรียนรู้คือ การเลือกเกมที่นำมาใช้ในการสอนส่วนใหญ่จะเป็นเกมที่เรียกว่า “เกมการศึกษา” คือ เป็นเกมที่มีวัตถุประสงค์ มุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ มิใช่เล่นเพื่อความสนุกเท่านั้น การนำเกมมาใช้ในการสอนนั้นมีขั้นตอนสำคัญคือการวิเคราะห์อภิปรายเพื่อการเรียนรู้ รวมทั้งประโยชน์ของการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เกมคือ เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูง ผู้เรียนได้รับความสนุกสนาน และเกิดการเรียนรู้จากการเล่น เป็นวิธีการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยการเห็นประจักษ์แจ้งด้วยตนเอง ทำให้การเรียนรู้ที่มีความหมายและอยู่คงทน และเป็นวิธีการสอนที่ผู้สอนไม่เหนื่อยแรงมากขณะสอนและผู้เรียนชอบ (ทิตนา แคมมณี, 2550) การจัดกิจกรรมที่สร้างความสนใจและความสนุกสนานให้แก่ผู้เรียน มีกฎเกณฑ์ กติกา ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เข้าใจและจดจำบทเรียนได้ง่ายและพัฒนาทักษะต่างๆ อย่างรวดเร็ว อีกทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้รู้จักทำงานร่วมกัน มีกระบวนการในการทำงานและอยู่ร่วมกัน ในแต่ละเกมนั้น อาจมีผู้เรียนเล่นคนเดียวหรือหลายคนแข่งขันกันหรือร่วมมือทำกิจกรรมตามกติกา มีการกำหนดระบบการให้คะแนนหรือวิธีการตัดสินให้ชนะหรือแพ้ (สคนธ์ สินธพานนท์, 2552) จากการกล่าวข้างต้น การจัดการเรียนรู้โดยใช้เกม หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนช่วยให้

ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซึ่งอยู่ภายใต้เงื่อนไขของการเล่นเกม และมีการอภิปรายผลเกี่ยวกับการเล่นเกมและสรุปผลการเรียนรู้

ดอร์ช (Dolch) กล่าวว่า บัตรคำศัพท์เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ได้มากขึ้น บัตรคำศัพท์สามารถใช้สอนคำศัพท์ที่ครูต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ซึ่งอาจจะเป็นคำศัพท์ที่เกี่ยวกับวัตถุ สิ่งของ สัตว์ คำคุณศัพท์ สถานที่ ฯลฯ โดยบัตรคำศัพท์แสดงให้เห็นความหมายที่เฉพาะเจาะจงของคำศัพท์นั้น ๆ ครูสามารถใช้บัตรคำศัพท์ในการสอนได้หลากหลายรูปแบบ เช่น การใช้บัตรคำศัพท์ในการสอนคำศัพท์ การใช้บัตรคำศัพท์ในการฝึกฝนคำศัพท์ การใช้บัตรคำศัพท์อ่านและฝึกฝนการออกเสียง ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ชนิษฐา บุนนาค (online: 2562) สื่อการสอนรูปแบบกระดาษชนิดหนึ่ง ที่ช่วยปูพื้นฐานด้านการจดจำของเด็กตั้งแต่ยังเล็ก เน้นให้เด็กใช้ทักษะการจดจำและทักษะการฟัง โดยส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วยคำศัพท์หรือรูปภาพอยู่ในนั้น ซึ่งสามารถเรียนรู้และซึมซับได้อย่างรวดเร็ว บัตรคำจึงเป็นเครื่องมือที่ช่วยกระตุ้นให้เด็กมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ เพราะในบัตรคำจะมีคำศัพท์ที่หลากหลายประกอบกับรูปภาพต่าง ๆ ที่ช่วยกระตุ้นการทำงานของสมองซีกขวาในด้านการจดจำ ให้เด็กมีความเข้าใจในคำศัพท์คำนั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น เพื่อเป็นพื้นฐานของพัฒนาการด้านต่าง ๆ ในอนาคตของเด็กต่อไป

รุฬ พรรณเทวี (2542) ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่แตกต่าง ซึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าจะคาดหวังกับสิ่งหนึ่ง สิ่งใดอย่างไร ถ้าคาดหวังหรือมีความตั้งใจมากและได้รับการตอบสนองด้วยดี จะมีความพึงพอใจมากแต่ในทางตรงกันข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตนตั้งใจไว้ว่าจะมีมากหรือน้อย

ทวีพงษ์ หินคำ (2541) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า เป็นความชอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งสามารถลดความตึงเครียดและตอบสนองความต้องการของบุคคลได้ ทำให้เกิดความพึงพอใจต่อสิ่งนั้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2561
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2561 จำนวน 38 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เกมบัตรคำพยัญชนะ
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่องการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีน
3. แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการใช้การใช้เกมบัตรคำพยัญชนะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร

ผลการวิจัย

1. การพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า โดยภาพรวมนักเรียนส่วนใหญ่มีการพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีน(พินอิน) ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยคิดเป็นร้อยละ 81.75

2. ผลความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้เกมบัตรคำพยัญชนะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า นักเรียนทุกคนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนการพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะ โดยค่าเฉลี่ยความพึงพอใจของนักเรียนอยู่ในระดับ 4 คือ มีระดับความพึงพอใจมาก

ตารางที่ 1 ตารางสรุปผลการผ่านเกณฑ์การพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร

คะแนน	จำนวน	ร้อยละ	ผ่านเกณฑ์
0- 59	7	18.42	ไม่ผ่านเกณฑ์
60 – 100	31	81.57	ผ่านเกณฑ์

จากผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากตารางที่ 1 พบว่า การพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะและสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 81.57 และมีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 18.42 การวิจัยครั้งนี้สามารถสรุปได้ว่านักเรียนมีทักษะการออกเสียงที่สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตารางที่ 2 ตารางแสดงผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้เกมบัตรคำพยัญชนะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร

รายการ	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	แปลผล
1. นักเรียนมีความสนุกต่อการเรียนการสอนโดยการใช้เกมในการสอนออกเสียงพยัญชนะภาษาจีน	4.50	0.68	พึงพอใจมาก
2. การจัดการเรียนการสอนแบบนี้ทำให้นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนได้	4.23	0.88	พึงพอใจมาก
3. รูปแบบการเรียนมีความเหมาะสมกับระดับชั้นที่เรียน	4.31	0.87	พึงพอใจมาก
4. นักเรียนชอบกิจกรรมการเรียนการสอนแบบใช้เกม	4.26	0.75	พึงพอใจมาก
5. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้เกมทำให้นักเรียนมีความสนใจในการเรียน	4.42	0.68	พึงพอใจมาก

จากผลการวิเคราะห์จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร มีความพึงพอใจมากต่อการจัดการเรียนการสอนโดยการพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะ ผู้วิจัยสามารถสรุปผลได้ว่าการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เกม สามารถสร้างความสนใจในการเรียนของนักเรียนได้เป็นอย่างมาก และยังช่วยพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนของนักเรียนได้

สรุปและอภิปรายผล

1. การพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีน โดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีการพัฒนาการอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนโดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้หลังจากได้รับการจัดการเรียนการสอน คิดเป็นร้อยละ 60 ซึ่งการจัดการเรียนการสอนโดยใช้บัตรพยัญชนะนั้นสามารถช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างสนุก และสามารถช่วยให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนได้ดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัฐมา นามวงศ์ (2548) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้เกมประกอบการสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอนมีความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน จันทรเพ็ญ สุภาแก้ว (2549) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้เกมเพื่อเป็นกิจกรรมเสริมในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเขาสชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า จากการใช้แผนการเรียนรู้แบบการจัดกิจกรรมเสริมการเรียนรู้คำศัพท์โดยใช้เกมกับนักเรียนมีการพัฒนาขึ้น และสุจิตตรา แก้วโต (2545) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้เกมการสะกดคำที่มีต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เกมการสะกดคำสูงกว่าก่อนเรียน และนักเรียนที่เรียนโดยใช้เกมการสะกดคำมีความสามารถในการเขียนสะกดคำวิชาภาษาไทยสูงกว่าก่อนเรียน สะท้อนให้เห็นว่า จากการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวนี้นักเรียนมีการพัฒนาด้านการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนได้ดีขึ้น

2. การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ต่อการใช้เกมบัตรคำพยัญชนะสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 โรงเรียนเทศบาล 2 วัดทุ่งสวน จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้เกมบัตรพยัญชนะ ซึ่งการสอนโดยใช้เกมนั้นจะทำให้นักเรียนสนุกกับการเรียน และเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว สอดคล้องกับทฤษฎีของทวิพงษ์ หินคำ (2541) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจไว้ว่าเป็นความชอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งสามารถลดความตึงเครียดและตอบสนองความต้องการของบุคคลได้ทำให้เกิดความพึงพอใจต่อสิ่งนั้น วิรุฬ พรรณเทวี (2542) ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งเป็นอยู่กับแต่ละบุคคลว่าจะคาดหวังกับสิ่งหนึ่ง สิ่งใดอย่างไร ถ้าคาดหวังหรือมีความตั้งใจมากและได้รับการตอบสนองด้วยดีจะมีความพึงพอใจมาก แต่ในทางตรงกันข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พึงพอใจ

เป็นอย่างยิ่ง เมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตนตั้งใจไว้ว่าจะมีมากหรือน้อย และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของจันทรเพ็ญ สุภาแก้ว (2549) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้เกมเพื่อเป็นกิจกรรมเสริมในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมเสริมในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยการใช้เกมอยู่ในเกณฑ์ที่สูง สะท้อนให้เห็นว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะ ซึ่งทำให้นักเรียนมีความสนุกต่อการเรียนและพัฒนาการออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนของนักเรียนได้อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรนำบทเรียนการเรียนรู้การอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีน โดยใช้เกมบัตรคำพยัญชนะ ไปบูรณาการในการจัดการเรียนการสอนในกลุ่มสาระต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมกับวัย
2. ควรนำนวัตกรรมด้านเทคโนโลยีด้านภาษาจีนที่ทันสมัย เข้ามาเสริมเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ในรูปแบบใหม่ ควบคู่กับการก้าวทันต่อโลกสมัยใหม่อยู่เสมอ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะทำการศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องของการออกเสียงสระ วรรณยุกต์ และการเปลี่ยนแปลงของเสียงวรรณยุกต์ เพื่อให้เข้าใจปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนทั้งระบบ
2. การศึกษาปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนควรมีการติดตามอย่างต่อเนื่อง เพื่อติดตามการพัฒนาของผู้เรียนและศึกษาการเปลี่ยนแปลงของปัญหาที่มีผลแตกต่างกันไป

เอกสารอ้างอิง

จันทรเพ็ญ สุภาแก้ว. (2549). การใช้เกมเพื่อเป็นกิจกรรมในการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนาเรือนุสรณ์ 1 บ้านแม่เมืองน้อย อำเภอมะเอย จัหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- ชรินิ เดชจิตา. (2535). ความพึงพอใจของผู้ประกอบการต่อศูนย์กําลังจากอุตสาหกรรม แขวง
แสนคำ เขตบางขุนเทียน.วิทยานิพนธ์ปริญญา สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสิ่งแวดล้อม
คณะสังคมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชัยพร รูปน้อย. (2540). การจัดนันทนาการสำหรับกิจกรรมยูวาทา. เพชรบุรี: ศูนย์พลศึกษา
และกีฬาเพชรบุรี.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2553). 80 นวัตกรรมการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. (พิมพ์ครั้งที่ 3).
กรุงเทพมหานคร: PRO-TEXTS.
- ณัฐมา นามวงศ์. (2548). ผลการใช้เกมประกอบการสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อความสามารถ
ในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 อำเภอหนองบัว
จังหวัดนครสวรรค์. วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน
คณะศึกษาศาสตร์. นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- ทวีพงษ์ หินคำ. (2542). ความพึงพอใจของประชากรต่อการควบคุมการจราจรด้วยระบบ
คอมพิวเตอร์ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระรัฐศาสตร
มหาบัณฑิต สาขาวิชาการเมืองการปกครอง. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ทิตนา แคมณี. (2550). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2547). การทําวิจัยในชั้นเรียน : สไตลการเขียนรายงานแบบหน้าเดียว.
กรุงเทพมหานคร: พัฒนาศึกษา.
- ประนอม สุรัสวดี. (2535). กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.
กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผ่องพรรณ ศรีสมหวัง. (2549). ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อแหล่งเรียนรู้ทางอินเทอร์เน็ต
สาระเศรษฐศาสตร์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต :
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. (2542). กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.
- พรรณนาภา สิริมงคลสกุล. (2548). เรียนพินอิน และการออกเสียง (ฉบับสมบูรณ์).
กรุงเทพมหานคร: เอ็มไอเอส ซอฟท์เทค.
- เรืองเดช ปันเขื่อนขัตติย์. (2547). ภาษาศาสตร์ ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- วารินทร์ รัชมีพรหม. (2531). การพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน กลุ่มสาระการเรียนรู้

คณิตศาสตร์ เรื่องการลบจำนวนที่มีตัวตั้งไม่เกิน 20. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.พิษณุโลก:
มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สุคนธ์ สินธพานนท์. (2552). นวัตกรรมการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน.
(พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: 9119 เทคนิคพรินติ้ง.

สุจิตตรา แก้วโต. (2545). การศึกษาผลการใช้เกมการสะกดคำที่มีต่อความสามารถในการ
เรียนสะกดคำวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์
มหาบัณฑิต. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน นครสวรรค์: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
นครสวรรค์.

สุเทพ พานิชพันธุ์. (2541). ความพึงพอใจของเกษตรกรในการเข้าร่วมโครงการปรับปรุงโครงสร้าง
และระบบผลิิตการเกษตร. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2550). 19 วิธีจัดการเรียนรู้ เพื่อการพัฒนาความรู้และทักษะ.
(พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.

อุทัยพรรณ สุดใจ. (2545). ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการขององค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย
จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาประยุกต์. กรุงเทพมหานคร:
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

อารี พันธุ์มณี. (2546). จิตวิทยาสร้างสรรคการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร: ไยใหม่ ศรีเอทีฟ
กรุ๊ป.

Shi Lei. (2554). การออกแบบการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีนสำหรับ
นักเรียนไทยที่เรียนภาษาจีนเบื้องต้น. วิทยานิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต. สาขาเทคโนโลยี
ทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์:มหาวิทยาลัยบูรพา.

บทความวิจัย (Research Article)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค โดยใช้ชุดแบบฝึก สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมดรุณี

Academic Achievement of Types and Functions of Words in Sentences by Using the Training Package for Grade 7th Students of Udomdarunee School

อัจฉรา แซ่หว่า^{1*} และทรงภพ ขุนมธุรส²Atchara Saewa^{1*} and Songphop Khunmathurot²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดแบบฝึกเรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการสร้างคำในภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมดรุณี ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดแบบฝึก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนอุดมดรุณี ปีการศึกษา 2562 จำนวน 44 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) ชุดแบบฝึกเรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค จำนวน 8 แบบฝึกหัด และ 3) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t - test ผลการวิจัยพบว่า ชุดแบบฝึกเรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 83.60/81.16 แสดงให้เห็นว่าชุดแบบฝึกเรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชนิดและหน้าที่ของคำ ชุดแบบฝึก

¹ สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Major Thai Language, Faculty of Education, Naresuan University.

² สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Major Thai Language, Faculty of Education, Naresuan University.

*Corresponding author; email: songphop.kh@gmail.com

Abstract

The purposes of this research were to create and find the efficiency of the practice set on the types and functions of words in sentences according to the criteria 80/80 and to compare the learning achievement in the construction of Thai word of grade 7th students of Udomdarunee School before and after using the practice package. The samples consisted of 44 students of grade 7th/4 of Udomdarunee School, Academic Year 2019 by purposive sampling. The research instruments were 1) Learning Management Plan, 2) 8 exercises on the types and functions of words in sentences, and 3) A test of learning achievement comprised of 20 items and analyzed by using mean, standard deviation and t - test. The efficiency of words and functions of the training set in the sentence (E_1/E_2) is equal to 83.60/81.16, showing that the efficiency of training set on the types and on the functions of words in the sentence is effective according to the standard 80/80. Comparing the scores of pre-test and post-test, it was found that the post-test scores were significantly higher than before the instructional program at .05 level of significance.

Keywords: academic achievement, types and functions of words, training package

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจการงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสพการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี ตลอดจนนำไปใช้ในการพัฒนาอาชีพให้มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังเป็นสื่อแสดงภูมิปัญญาของบรรพบุรุษด้านวัฒนธรรม ประเพณี และสุนทรียภาพ เป็นสมบัติล้ำค่าควรแก่การเรียนรู้ อนุรักษ์ และสืบสานให้คงอยู่คู่ชาติไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น.31) ดังนั้นภาษานับเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะภาษาเป็นทั้งมวลประสพการณ์ และเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ ถ้าขาดสื่อสำคัญนี้แล้ว มนุษย์คงไม่สามารถรวมกันเป็นสังคมได้ สำหรับทักษะทางภาษาที่มนุษย์ชาติใช้ติดต่อสื่อสารกันก็คือภาษาศิลป์ หรือศิลปะทางภาษา อันได้แก่ การฟัง การดู การพูด การอ่าน และการเขียน มาสร้างเสริมสติปัญญา และความรู้สึกรู้จักคิด พัฒนาอาชีพและพัฒนาบุคลิกภาพ และภาษาไทยยังใช้ในการแสวงหาความรู้ที่คนไทยทุกคนต้องใช้ตลอดชีวิต (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2552)

จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าภาษาไทยมีความสำคัญอย่างมากในการดำรงชีวิตคนไทยจึงต้องทำความเข้าใจและศึกษาหลักเกณฑ์ทางภาษาเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เพราะผู้ใช้ภาษาได้ดี และถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของภาษาจะสามารถพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้าทั้งการศึกษาและอาชีพ เนื่องจากสามารถถ่ายทอดความรู้ความสามารถออกมาเป็นการพูดและการเขียน ตลอดจนการฟังและอ่านเรื่องราวต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้น ฉะนั้นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เรื่องหลักภาษาและการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ในระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษา

อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันยังพบปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักเรียนในโรงเรียนหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นปัญหานักเรียนอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ ปัญหาการออกเสียงภาษาไทยไม่ถูกต้อง ปัญหาการเขียนคำ ปัญหาการใช้คำ ปัญหาการเรียงลำดับคำ เป็นต้น (บุญญาพร ทองจันทร์, 2560) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สอบถามปัญหาในการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยจากครูผู้สอนรายวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมตรุณี ปีการศึกษา 2561

จำนวน 2 ท่าน พบปัญหาการจัดการเรียนรู้ดังนี้ “ปัญหาที่พบคือ ชนิดและหน้าที่ของคำ ในประโยคนักเรียนบางคนไม่สามารถแยกคำทั้ง 7 ชนิดได้ และแยกหน้าที่ของคำไม่ถูกต้อง” สาเหตุของปัญหา คือ “นักเรียนได้รับเนื้อหาจากครูได้ไม่ครอบคลุมเพียงพอต่อความเข้าใจ” (เบญจวรรณ จอมศรี, 2562) สอดคล้องกับความคิดเห็นของครูผู้สอนอีกท่านหนึ่งว่า “เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคเป็นเรื่องที่ต้องสอนให้นักเรียนจำเพื่อสอบเข้าเรียนต่อ ทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย ไม่สนใจ และไม่กระตือรือร้นในการเรียน” สาเหตุของปัญหา คือ เนื้อหาของเรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคมีความละเอียดซับซ้อน ต้องใช้ทักษะความจำเป็นส่วนใหญ่ นักเรียนจึงไม่ให้ความสนใจและเบื่อหน่ายในการเรียน (กัลยา จงเจริญ, 2562) ทั้งนี้ครูผู้สอนทั้ง 2 ท่านได้ให้ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาในการจัดการเรียนรู้เรื่องชนิดและหน้าที่ของคำไว้ว่า “ครูผู้สอนควรจัดทำสื่อหรือนวัตกรรมในการสร้างกระบวนการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีปัญหา เพื่อให้นักเรียนเข้าใจได้อย่างชัดเจน” (เบญจวรรณ จอมศรี, 2562) และ “ควรมีการสอนแบบใหม่ ๆ เน้นให้นักเรียนใช้ทักษะต่าง ๆ อย่างหลากหลาย และเน้นการประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าการจำเนื้อหา” (กัลยา จงเจริญ, 2562)

ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวจึงได้ศึกษาค้นคว้าแนวทางการจัดการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว พบว่า แบบฝึกเป็นสื่อประกอบกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหาจนปฏิบัติได้อย่างชำนาญ (ศุภรณ์ ภูวัด, 2553, น.21) นอกจากนี้แบบฝึกยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการกระทำจริงเป็นประสบการณ์ตรงของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน สามารถเรียนรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดี นำความรู้ที่ได้ไปใช้ในสถานการณ์อื่นที่มีลักษณะคล้ายกันได้ (ณัฐชา อักษรเดช, 2554, น.19) นอกจากนี้จากการศึกษางานวิจัยยังพบว่ามีครูผู้สอนที่ใช้แบบฝึกในการแก้ปัญหาการเรียนวิชาภาษาไทย อาทิ งานวิจัยเรื่อง ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์จากนิทานพื้นบ้าน โรงเรียนป่าขุ่นเจริญวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1 (วันดี เสาร์แดน, 2555) โดยเฉพาะงานวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะทางภาษา เรื่อง ชนิดของคำในภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองไทร อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง (ชุดิมา ทองคนารักษ์, 2559) ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะทางภาษา เรื่อง ชนิดของคำในภาษาไทย ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และงานวิจัยเรื่อง ผลของการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาความรู้เรื่องคำสมาสที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุขุมวิทอุปถัมภ์ (สุพทธิย์ ศรีดี, 2559) ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกเพื่อพัฒนาความรู้ เรื่อง คำสมาส

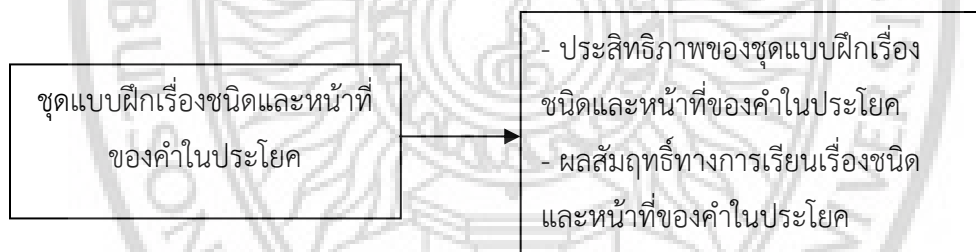
ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทย เรื่อง คำสมาส ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า แบบฝึก เป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยพัฒนาผู้เรียน ได้เป็นอย่างดี ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างชุดแบบฝึก เพื่อใช้ฝึกทักษะและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมดรุณีให้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค โดยใช้ชุดแบบฝึก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมดรุณี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของงานวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา คือ เนื้อหากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสันธาน คำบุพบท และคำอุทาน

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมดรุณี จำนวน 10 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวนทั้งสิ้น 411 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/4 โรงเรียนอุดมดรุณี จำนวน 44 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

3.1 ตัวแปรต้น คือ การใช้ชุดแบบฝึกเรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค

3.2 ตัวแปรตาม คือ ประสิทธิภาพของชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค

4. นิยามศัพท์เฉพาะ

ประสิทธิภาพ หมายถึง คุณภาพของชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ 80/80

E_1/E_2 หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของชุดแบบฝึก โดย E_1 หมายถึง คะแนนเฉลี่ยระหว่างการใช้ชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค และ E_2 หมายถึง คะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขั้นเตรียมการ

ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย ดังนี้

1.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

1.2 เอกสารเกี่ยวกับชนิดของคำ

1.3 เอกสารเกี่ยวกับแบบฝึกหัด

1.4 เอกสารเกี่ยวกับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2. ขั้นสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ ชุดแบบฝึก และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้วิจัยได้สร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ ดังนี้

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้

2.1.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

2.1.2 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ และสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค จำนวน 10 แผน

2.1.3 นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมกับเนื้อหา สื่อการสอน เวลาที่ใช้ กิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผล

2.1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมมาหาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.73 ($\bar{x} = 4.73$, S.D. = 0.24)

2.1.5 ดำเนินการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยต่อไป

2.2 ชุดแบบฝึก

2.2.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

2.2.2 สร้างชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค

2.2.3 นำชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของชุดแบบฝึก

2.2.4 นำชุดแบบฝึกที่ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมแล้ว มาหาค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) พบว่า ชุดแบบฝึกมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.63 ($\bar{x} = 4.63$, S.D. = 0.37)

2.2.5 ดำเนินการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ จากนั้นนำชุดแบบฝึกไปทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอุดมตรุณี จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักเรียนในชมรมตะลุยกภาษาไทย เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึก ซึ่งได้ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 83.60/81.16

2.2.6 จัดทำชุดแบบฝึกฉบับสมบูรณ์สำหรับนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง

2.3.2 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อใช้สำหรับการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

2.3.3 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบแนะนำในส่วนที่บกพร่องและนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบคุณภาพ

2.3.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา ความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เพื่อปรับปรุงแก้ไขต่อไป โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ซึ่งผลการตรวจสอบความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ได้ข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป จำนวน 36 ข้อ

2.3.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีค่าความตรงใช้ได้ จำนวน 36 ข้อ ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอุดมตรุณี จำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักเรียนในชมรมตะลุยมภาษาไทย

2.3.6 นำผลที่ได้จากการทดสอบมาทำการวิเคราะห์ เพื่อหาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายข้อโดยพิจารณาคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 0.2 - 0.8 และมีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง 0.2 - 1.0 พบว่ามีข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ จำนวน 24 ข้อ ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกข้อสอบจำนวน 20 ข้อมาใช้ทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง โดยเลือกให้ครอบคลุมเรื่องชนิดของคำทั้ง 7 ชนิด

2.3.7 วิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (B) ของแบบทดสอบทั้งฉบับ ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ เท่ากับ 0.78

2.3.8 จัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับสมบูรณ์สำหรับนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยต่อไป

3. ขั้นตอนรวบรวมข้อมูล

3.1 ทดสอบก่อนเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

3.2 จัดการเรียนรู้ ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 - 9 (คาบละ 60 นาที)

3.3 ทดสอบหลังเรียน ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10

4. ขั้นตอนวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 นำคำตอบจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียนมาตรวจให้คะแนน โดยให้ข้อที่ถูกต้องได้ 1 คะแนน ข้อที่ผิด ไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือก ได้ 0 คะแนน

4.2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง โดยการทดสอบค่าที (t-test dependent)

5. ขั้นสรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมครุณี โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ผลการสร้างชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ปรากฏผลดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ของชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค

คะแนนระหว่างใช้ชุดแบบฝึก				คะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน			
แบบฝึกที่	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	ร้อยละ	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้	ร้อยละ	E_1/E_2
1	600	486	81.00				
2	600	500	83.33				
3	600	494	82.33				
4	600	494	82.33				
5	600	513	85.50	600	487	81.16	83.60/81.16
6	600	518	86.33				
7	600	495	82.50				
8	600	513	85.50				
เฉลี่ยรวม	600	501.63	83.60				

จากตาราง 1 พบว่า คะแนนเฉลี่ยจากคะแนนระหว่างใช้ชุดแบบฝึก (ประสิทธิภาพกระบวนการ หรือ E_1) รวมทั้งหมด 8 แบบฝึก คิดเป็นร้อยละเท่ากับ 83.60 และคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ หรือ E_2) คิดเป็นร้อยละ 81.16 แสดงว่าชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ

83.60/81.16 สรุปได้ว่าชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมดรุณี ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดแบบฝึก ปรากฏผลดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมดรุณี ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดแบบฝึก จำนวน 44 คน

การทดสอบ	N	$\bar{x}$	S.D.	t	Sig
ก่อนเรียน	44	9.41	2.08	9.16*	0.00
หลังเรียน	44	13.39	1.99		

*Sig $\leq$ 0.05

จากตาราง 2 พบว่า การทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมดรุณี มีคะแนนการทดสอบก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 9.41 คะแนน และคะแนนการทดสอบหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 13.39 คะแนน เมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปและอภิปรายผล

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 83.60/81.16 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้

1.2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมดรุณี พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. อภิปรายผล

2.1 การสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำ ในประโยค พบว่า ชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 83.60/81.16 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ วันดี เสาร์แดน (2555) ที่ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์จากนิทานพื้นบ้าน โรงเรียนป่าขุ่นเจริญวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุตรดิตถ์ เขต 1 ผลการศึกษา พบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพโดยรวมจำนวน 6 ชุด เท่ากับ 85.28/82.16 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชุตินา ทองคนารักษ์ (2559) ที่ได้ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกทักษะทางภาษา เรื่อง ชนิดของคำ ในภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองไทร อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง ผลการศึกษา พบว่า แบบฝึกทักษะทางภาษา เรื่อง ชนิดของคำในภาษาไทย มีประสิทธิภาพ 83.85/82.92 และสอดคล้องงานวิจัยของสุพรทิพย์ ศรีดี (2559) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้แบบฝึก เพื่อพัฒนาความรู้เรื่องคำสมาสที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทยของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุขุมนวพันธ์อุปถัมภ์ ผลการศึกษา พบว่า แบบฝึกเพื่อพัฒนาความรู้ เรื่อง คำสมาส มีค่าประสิทธิภาพ 81.16/82.9

การใช้ชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยคมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ มาตรฐาน 80/80 ตามที่กำหนดไว้ เนื่องจากผู้วิจัยดำเนินการสร้างชุดแบบฝึกตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบ ทั้งยังผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ การทดลองใช้ และแก้ไขปรับปรุง จนได้ชุดแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้

2.2 ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอุดมดรุณี พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย ทั้งนี้เนื่องจากนักเรียนได้เรียนรู้เนื้อหา ฝึกจำแนกประเภท และหน้าที่ของคำในประโยค จากชุดแบบฝึกที่ผ่านการสร้างและปรับปรุงแก้ไขจนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ก่อนนำมาใช้การจัดการเรียนรู้ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัย เรื่อง ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์จากนิทานพื้นบ้าน โรงเรียนป่าขุ่นเจริญวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุตรดิตถ์ เขต 1 ของวันดี เสาร์แดน (2555) ผลการศึกษาค้นพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยชุดแบบฝึก มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่า

ก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่าชุดแบบฝึก สามารถช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้เป็นอย่างดี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การนำชุดแบบฝึก เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ไปใช้ในการเรียนการสอน ควรจะต้องมีการวางแผนการสอนในแต่ละคาบเรียน โดยมีเวลาในการเรียนการสอน ไม่น้อยกว่า 36 ชั่วโมง เพื่อให้ครูผู้สอนและผู้เรียนมีเวลาในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ผู้สอนต้องให้ผู้เรียนศึกษาเนื้อหา เรื่อง ชนิดและหน้าที่ของคำในประโยค ก่อนใช้ชุดแบบฝึกทุกครั้ง เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ก่อนที่จะลงมือทำแบบฝึก และในชุดแบบฝึกควรมีเนื้อหาสรุปย่อ หรือเป็นหลักเกณฑ์ไว้ให้ผู้เรียนได้ศึกษาทบทวนก่อนลงมือทำแบบฝึก

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน โดยการใช้แบบฝึกหัดร่วมกับวิธีการสอน/เทคนิคการสอน หรือนวัตกรรมอื่น ๆ เพื่อเป็นการบูรณาการการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย
2. ควรมีการสอบถามความคิดเห็น/ความพึงพอใจของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้ชุดแบบฝึกเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาชุดแบบฝึกให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กัลยา จงเจริญ. (2562). แบบสอบถามปัญหาการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนวมตดรุณี ภาคเรียนที่ 2/2561. สุโขทัย: โรงเรียนนวมตดรุณี.
- ชุติมา ทองคณารักษ์. (2559). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะทางภาษา เรื่องชนิดของคำในภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองไทร อำเภอนาโยง จังหวัดตรัง*. สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2562, จาก <http://web.itectrang1.com/29085>.
- ณัฐชา อักษรเดช. (2554). *การสร้างแบบฝึกอ่านจับใจความ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- บุญญาพร ทองจันทร์ (2560). *ปัญหาการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ฝ่ายมัธยม)*. วารสารช่อพะยอม. 28(1), น.125-132.
- เบญจวรรณ จอมศรี (2562). แบบสอบถามปัญหาการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนวมตดรุณี ภาคเรียนที่ 2/2561. สุโขทัย: โรงเรียนนวมตดรุณี.
- วันดี เสาร์แดน. (2546). *ผลการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านเชิงคิดวิเคราะห์จากนิทานพื้นบ้าน โรงเรียนป่าขุ่นเจริญวิทยาสำนักรงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานี เขต 1 การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*. พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- วันเพ็ญ เทพโสภา. (2555). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: พ.ศ.พัฒนา.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2552). *นวัตกรรมการเรียนรู้ภาษาไทย*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศุภรณ์ ภูวัด. (2553). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมนาคนาวาอุปถัมภ์ เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุพรทิพย์ ศรีดี. (2559). ผลของการใช้แบบฝึกเพื่อพัฒนาความรู้เรื่องคำสมาสที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสุขุมวิท-อุปถัมภ์. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บทความวิจัย (Research Article)

ศึกษาวิเคราะห์คำศัพท์ที่ใช้ในครัว

An analytical Study of Vocabulary Used in the Kitchen

ศราวุธ สุดงูเหลือม¹, วัฒนชัย หมั่นยิ่ง².
Sarawut Sudnguluum^{1*}, Watanachai Monying²

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์คำศัพท์ที่ใช้ในครัวซึ่งพบในชีวิตประจำวัน เพื่อรวบรวม พิจารณาการใช้คำศัพท์ และความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในครัว ผู้วิจัยเลือกศึกษา แนวคิดทฤษฎีการจำแนกชนิดของคำในภาษาไทยของกำชัย ทองหล่อ แล้วเลือกใช้ทฤษฎี การจำแนกชนิดของคำในภาษาไทยเฉพาะคำนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์ เพื่อกำหนดเป็นเกณฑ์ ในการจำแนกคำศัพท์ที่ใช้ในครัวเรือน โดยจำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) คำนามที่ใช้เรียกภาชนะ ในครัว 2) คำกริยาที่ใช้ในครัว และ 3) คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัว ผลการวิจัยพบว่าคำศัพท์ที่ใช้ ในครัวเรือนประเภทคำกริยามีจำนวนมากที่สุด คือ 98 คำ รองลงมา คือ คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัว จำนวน 80 คำ และน้อยที่สุดคือคำนามที่ใช้ในครัว จำนวน 46 คำ คำศัพท์ที่ใช้ในครัวเหล่านี้ถือ เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายของการใช้คำศัพท์ในครัว ทั้งทางด้านภาษาและ วัฒนธรรมไทย

คำสำคัญ: วิเคราะห์ คำศัพท์ ครัว

¹ หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Master of Arts Program in Thai Language, Faculty of Humanities, Naresuan University

² รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Associate Professor in Department of Thai Language, Faculty of Humanities, Naresuan University

*Corresponding author; email: manunsree55@gmail.com

Abstract

The objectives of this article are to study and analyze the vocabulary used in the kitchen found in daily life, to collect, consider and find the meaning of the vocabulary used in the kitchen. The researcher selects the concept of classification theory in Thai language of Kamchai Thonglor to study and then select theories of classification of words in Thai, specifically in nouns, verbs and adverbs in order to set agreement for categorized vocabulary in the kitchen by diving into 3 groups: 1) nouns used in the kitchen containers, 2) verbs used in the kitchens and 3) adverbs used in the kitchens. The results found that verbs used in the kitchens were found the most in 98 words, followed by 80 words for adverbs and the least was 46 words for nouns. The vocabulary used in the kitchens reflects the variety of vocabulary in the kitchen, both in Thai language and culture.

Keywords: a study an analysis the vocabulary kitchen

บทนำ

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีวัฒนธรรมมาอย่างยาวนานนับตั้งแต่สมัยสุโขทัย เป็นต้นมา ไม่ว่าจะเป็นวิถีชีวิต ความเป็นอยู่ การเกษตรกรรม อาหารการกิน เป็นต้น วัฒนธรรมเหล่านี้ได้ตกผลึกและเป็นมรดกตกทอดมาจนถึงปัจจุบันด้วยภูมิปัญญา สอดคล้องกับดวงเด่น บุญปก (2559, น.18) ซึ่งสรุปได้ว่าวัฒนธรรมในแต่ละสังคมไทยล้วนก่อกำเนิดขึ้นมาจากความรู้ที่ได้รับการสั่งสมมานับตั้งแต่อดีตที่บรรพบุรุษได้สั่งสมด้วยประสบการณ์ ตลอดจนลองผิดลองถูกจนตกทอดมาเป็นวัฒนธรรมที่เรียกว่า “ภูมิปัญญา” จะเห็นได้ว่าวัฒนธรรมไทยส่วนหนึ่งจะสะท้อนจากภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

ปัจจุบันผู้คนในสังคมไทยได้มีคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวันอย่างมากมาย สิ่งนี้เองนับเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความรุ่มรวยของคำในภาษาไทย ซึ่งเห็นได้จากคำศัพท์ที่ใช้เฉพาะกลุ่ม เช่น คำศัพท์ที่ใช้ในแวดวงอาชีพทหาร ตำรวจ แม่บ้าน เป็นต้น จากสถานการณ์การใช้คำศัพท์เฉพาะกลุ่มดังกล่าวนี้ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาคำศัพท์ที่ใช้ในครัว เนื่องจากครัวเป็นวัฒนธรรมที่สะท้อนให้เห็นเรื่องการกิน อันเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ของการดำรงชีวิตมนุษย์ ผู้วิจัยจึงเห็นว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะศึกษาคำศัพท์ที่ใช้ในครัวซึ่งจำเป็นต้องรวบรวมและนำเสนอคำและความหมาย เพื่อให้เห็นถึงความหลากหลายด้านคำศัพท์และความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในครัว

สะท้อนวัฒนธรรมของครัวไทย ตลอดจนการเอื้อประโยชน์แก่ผู้ที่จะเรียนรู้การเรียกคำศัพท์ที่ใช้ในครัวเหล่านี้ ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องศึกษาลักษณะ ความหมาย และการใช้คำศัพท์เฉพาะของคำเรียกนั้น ๆ ให้ถี่ถ้วนเสียก่อน เพราะมีเช่นนั้นอาจเกิดความผิดพลาดหรือสับสนในการสื่อสารขณะนั้นได้ ทั้งนี้การศึกษาวเคราะห์เรื่องคำศัพท์ที่ใช้ในครัวยังถือเป็นประโยชน์ต่อการอนุรักษ์คำเรียกต่าง ๆ ไว้ เพื่อไม่ให้เกิดการสูญหายไปตามกาลเวลาอีกด้วย

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาวเคราะห์คำศัพท์และความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในครัว

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สำหรับในด้านทฤษฎีที่เกี่ยวกับการจำแนกชนิดของคำที่ใช้ในการศึกษา ผู้วิจัยกำหนดทฤษฎีเพื่อใช้ในการศึกษาดังต่อไปนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1. **คำนามที่ใช้เรียกภาชนะในครัว** คือ กลุ่มของคำนามที่ใช้เรียกภาชนะในครัว
2. **คำกริยาที่ใช้ในครัว** คือ คำศัพท์ที่ใช้ในครัวชนิดคำกริยา ผู้วิจัยจัดจำแนกพิจารณาออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ คำกริยาที่แสดงการทำให้ขาดหรือแยกออกจากกัน คำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนรูปร่าง คำกริยาที่แสดงถึงกรรมวิธีการประกอบอาหารคาวหวาน และคำกริยาที่แสดงถึงการกินอาหาร
3. **คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัว** หมายถึง คำศัพท์ที่ใช้ในครัวซึ่งผู้วิจัยจัดจำแนกพิจารณาออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งเป็นคำแสดงกลิ่น คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งมี

คำเรียกอาหารและวัตถุดิบประกอบกับ คำแสดงสี และคำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งเป็นคำที่แสดงรสชาติของอาหาร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลคำศัพท์ที่ใช้ในครัวจากแหล่งข้อมูลดังต่อไปนี้

1.1 เก็บรวบรวมข้อมูลจากประสบการณ์ใช้คำศัพท์ในครัวของผู้วิจัย

1.2 เก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือที่อธิบายคำศัพท์ที่ใช้ในครัว ได้แก่ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 และหนังสืออัตลักษณ์อาหารไทย 4 ภาค

1.3 เก็บรวบรวมข้อมูลจากสื่อออนไลน์ ได้แก่ เว็บไซต์มาตรฐานพระเครื่อง เว็บไซต์ศูนย์วิจัยข้าวอุบลราชธานี เว็บไซต์ TCI - THAIJO เว็บไซต์ desserttools เว็บไซต์ madchima เว็บไซต์ museum - press และเว็บไซต์ goosiam

1.4 เก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ชัชวดี ศรีลัมพ์¹

2. จำแนกข้อมูล

ใช้ทฤษฎีการจำแนกชนิดของคำในภาษาไทยของกำชัย ทองหล่อ (2545, น.196-264) จากนั้นจึงเลือกใช้ทฤษฎีการจำแนกชนิดของคำในภาษาไทยเฉพาะคำนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์เพื่อกำหนดเป็นเกณฑ์ในการจำแนกคำศัพท์ที่ใช้ในครัวเรือน โดยจำแนกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

2.1 คำนามที่ใช้เรียกภาชนะในครัว

2.2 คำกริยาที่ใช้ในครัว

2.3 คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัว

¹ รองศาสตราจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมและอธิบายความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในครัวตามที่ใช้จริง นอกจากคำศัพท์บางคำที่ต้องอาศัยข้อมูลอื่น ๆ ประกอบ เช่น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน เป็นต้น โดยจำแนกอธิบายได้ดังต่อไปนี้

1. **คำนามที่ใช้เรียกภาชนะในครัว** คือ กลุ่มของคำนามที่ใช้เรียกภาชนะในครัว มีจำนวน 46 คำ

ตัวอย่าง

1.1 **กะละมัง** คือ ภาชนะที่มีขนาดใหญ่เหมาะสำหรับใส่อาหารที่มีปริมาณมาก เช่น น้ำน้ำกะทิที่คั้นเรียบร้อยแล้วใส่กะละมังเตรียมไว้ เป็นต้น ส่วนในภาษาถิ่นบางแห่งเรียกว่า “กะมั่ง”

1.2 **กระຈ่า** คือ ภาชนะที่ใช้สำหรับละเลงขนมเบื้อง มีด้ามสำหรับจับแต่ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554, น.24) กล่าวว่า “กระຈ่า น. เครื่องใช้ตักแกงหรือตักข้าว ทำด้วยกะลามะพร้าวมีด้ามถื่อ, จวก จ่า หรือ ตวก ก็ว่า.”

ภาพ 2 รูปกระຈ่า ที่มา (http://cs.lnwfile.com/_/cs/_raw/dh/r/ad.jpg)

1.3 **กระซอน** คือ ภาชนะที่มีลักษณะคล้ายกระทะใบเล็กแต่มีรูเล็ก ๆ จำนวนมาก มีด้ามจับ และส่วนมากทำจากโลหะ ใช้สำหรับรองสิ่งที่ต้องการทำให้สะเด็ดน้ำ เช่น ใช้กระซอนกรองน้ำกะทิ เป็นต้น

1.4 **กระดั่ง** คือ ภาชนะที่สานด้วยไม้ไผ่เพื่อใช้สำหรับผัดหรือแยกเปลือกที่ผ่านการกะเทาะแล้วออกจากวัตถุดิบ

2. **คำกริยาที่ใช้ในครัว** คือ คำศัพท์ที่ใช้ในครัวชนิดคำกริยา ผู้วิจัยจัดจำแนกพิจารณาออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ คำกริยาที่แสดงการทำให้ขาดหรือแยกออกจากกัน คำกริยาที่แสดง

การเปลี่ยนรูปร่าง คำกริยาที่แสดงถึงกรรมวิธีการประกอบอาหารคาวหวาน และคำกริยาที่แสดงถึงการกินอาหาร มีดังต่อไปนี้

2.1 คำกริยาที่แสดงการทำให้ขาดหรือแยกออกจากกัน คือ กลุ่มของคำกริยาที่ใช้ในครัว ซึ่งมีความหมายแสดงถึงการทำให้ขาดหรือแยกออกจากกัน มีจำนวน 24 คำ

ตัวอย่าง

2.1.1 ขูด เป็นคำกริยาที่ใช้เรียกการนำภาชนะที่มีความแข็ง เช่น มีด ช้อน กระจ่าย ขูดมะพร้าว เป็นต้น เพื่อทำให้ชิ้นเนื้อทั้งเนื้อสัตว์ ผัก และผลไม้ให้หลุดออกจากกัน เช่น ขูดมะพร้าวโดยใช้กระจ่ายขูดมะพร้าว เป็นต้น

2.1.2 ขอด เป็นคำกริยาที่ใช้เรียกการนำภาชนะที่มีลักษณะแข็งทำให้หลุดออกจากกัน เช่น มีด ช้อน เป็นต้น มีกรรมวิธีคล้ายกับคำว่า “ขูด” เช่น ใช้มีดหรือช้อนแข็ง ๆ เพื่อขอดเกล็ดปลา เป็นต้น

2.1.3 คัด เป็นคำกริยาจากภาษาถิ่นที่ใช้เรียกการนำอุปกรณ์ที่ใช้ขูดผักและผลไม้มาขูด เพื่อทำให้ชิ้นผักผลไม้มีลักษณะเป็นเส้น เช่น คัดมะละกอให้เป็นเส้น เป็นต้น

2.1.4 ฉีก เป็นคำกริยาที่ใช้มือทำให้สิ่งที่ต้องการให้ขาดออกจากกัน สิ่งที่ถูกฉีกจะมีลักษณะเป็นชิ้นหรือแผ่นชิ้นอยู่กับความต้องการของผู้ประกอบอาหาร การฉีกจะใช้ระยะเวลาที่รวดเร็วกว่าการตัด เช่น ฉีกเนื้อปลาอย่างหรือปลารอบเพื่อเตรียมต้มโคล้ง เป็นต้น บางครั้งอาจใช้กับการฉีกใบตองเพื่อเย็บเป็นกระทงสำหรับใส่อาหาร

2.2 คำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนรูปร่าง คือ กลุ่มของคำกริยาที่ใช้เพื่อแสดงการเปลี่ยนรูปร่างของสิ่งต่าง ๆ เช่น คำกริยาที่ทำให้สิ่งนั้นละเอียด แหวก และหยาบ เป็นต้น มีจำนวน 17 คำ ซึ่งคำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนแปลงรูปร่างมีคำเรียกและลักษณะที่ต่างกันออกไป

ตัวอย่าง

2.2.1 ขยำ คือ การใช้มือคลุกวัตถุดิบให้เข้ากัน อาจมีการออกแรงบีบเพื่อให้เป็นเนื้อเดียวกัน เช่น ขยำข้าว ขยำปลา เป็นต้น

2.2.2 ขยี้ คือ การใช้มือทั้งสองข้างบีบวัตถุดิบซ้ำ ๆ ให้แตก เช่น ขยี้ใบเตย เป็นต้น

2.2.3 โขลก คือ การนำเครื่องเทศมาทำให้แตกหรือหยาบด้วยการโขลก โดยการใช้ครก คนที่ทำครัวจะเชื่อว่า การโขลกเครื่องเทศจะทำให้กลิ่นและรสชาติของอาหารมีความอร่อยกว่าการนำเครื่องเทศไปปั่นหรือบดด้วยเครื่อง เช่น โขลกเครื่องแกงทั้งหมดเข้าด้วยกันให้ละเอียด (อัตลักษณ์อาหารไทย 4 ภาค, น.13) เป็นต้น

2.2.4 ต่อย คือ การตัดส่วนหนึ่งออกจากส่วนหนึ่ง เช่น ต่อยมะพร้าว ต่อยหอย เป็นต้น ปรากฏพบสำนวนคำพังเพยว่า “พูดเป็นต่อยหอย” นอกจากนี้ยังใช้เรียกการตีไข่ว่า “ต่อยไข่”

2.3 คำกริยาที่แสดงถึงกรรมวิธีประกอบอาหารคาวหวาน คือ กลุ่มของคำกริยาที่แสดงถึงกรรมวิธีการประกอบอาหาร ผู้วิจัยจะอธิบายความหมายของกลุ่มคำกริยา มีจำนวน 43 คำ ตัวอย่าง

2.3.1 กวน คือ การประกอบอาหารโดยใช้การกวนอาหารกับไฟอ่อน ๆ จะมีรสชาติอย่างไร ขึ้นอยู่กับชนิดของอาหาร เช่น กวนพุทรา เป็นต้น

2.3.2 กริล (grill) คือ การนำเนื้อสัตว์และผักผลไม้มาปิ้งผ่านอุปกรณ์ที่เรียกว่า “เครื่องกริลล์” เพื่อให้เนื้อสัตว์และผักผลไม้สุก เครื่องกริลล์นี้ได้รับความนิยมจากผู้ประกอบอาหารอย่างมากเนื่องจากไม่ยุ่งยากเหมือนเตาถ่านที่ต้องใช้กรรมวิธีการก่อไฟ สังเกตได้จากตามร้านอาหารที่ใช้เครื่องกริลล์ย่างไส้กรอก เนื้อสัตว์ ลูกชิ้น และบาร์บีคิว (barbecue) เป็นต้น

2.3.3 ก้อย คือ การนำเนื้อสัตว์ดิบมาหั่นเป็นชิ้นบาง ๆ แล้วนำเครื่องปรุงรสมาคลุกเคล้าให้เข้ากัน ผู้ประกอบอาหารและผู้นิยมบริโภคจะมีความเชื่อว่าเนื้อสัตว์ที่ยังดิบอยู่จะสุกด้วยความเปรี้ยวของมะนาวที่บีบลงไป เช่น ก้อยกุ้ง ก้อยเนื้อ เป็นต้น

2.3.4 คั่ว คือ การนำเนื้อสัตว์ เครื่องเทศ หรืออื่น ๆ ตามที่ต้องการมาคั่วในกระทะร้อนโดยไม่ใช้น้ำมัน เช่น ข้าวคั่ว พริกแห้งคั่ว เป็นต้น หรือเป็นชื่อแกงประเภทหนึ่งเรียกว่า “แกงคั่ว” ที่ใช้กะทิแทนน้ำมัน เป็นต้น

2.4 คำกริยาที่แสดงถึงการกินอาหาร คือ กลุ่มของคำกริยาที่ใช้เรียกการรับประทานอาหาร มีจำนวน 14 คำ ตัวอย่าง

2.4.1 กัด คือ การกินอาหารโดยการใช้ฟันกัดให้เป็นชิ้น ๆ เช่น กัดขนม เป็นต้น

2.4.2 กลืน คือ การกินอาหารในระยะสุดท้ายหลังจากการขบเคี้ยวเรียบร้อยแล้ว จึงกลืนให้อาหารนั้น ๆ ลง

2.4.3 ขบ คือ การกินอาหารด้วยการใช้ฟันกรามขบ เช่น ขบเปลือกเกาลัด เป็นต้น

2.4.4 เคี้ยว คือ การกินอาหารรูปแบบหนึ่ง เมื่ออาหารอยู่ในปากแล้ว ผู้กินจะขบฟันไปมาเพื่อให้อาหารแตกในบางครั้งอาจใช้เรียกชนิดของอาหารว่า “ของขบเคี้ยว” คือของที่กินเล่นหรืออาหารว่างที่มีลักษณะกรุบกรอบ

3. คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัว หมายถึง คำศัพท์ที่ใช้ในครัวซึ่งผู้วิจัยจัดจำแนกพิจารณาออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งเป็นคำแสดงกลิ่น คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งมีคำเรียกอาหารและวัตถุดิบประกอบกับคำแสดงสี และคำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งเป็นคำที่แสดงรสชาติของอาหารดังนี้

3.1 คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งเป็นคำแสดงกลิ่น หมายถึง กลุ่มของคำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งเป็นคำแสดงกลิ่น เช่น หอม เหม็น ฯลฯ มีจำนวน 18 คำ

ตัวอย่าง

3.1.1 อุ่น หมายถึง กลิ่นชนิดหนึ่งมักใช้คู่กับกลิ่นของหอมแดง หอมหัวใหญ่ หรือในบางครั้งอาจใช้เป็นคำเรียกประกอบกับสุรบางชนิดที่มีกลิ่นอุ่นว่า เหล้าอุ่น ซึ่งเหล้าอุ่นนี้อาจนำมาใช้ในการประกอบอาหารบางอย่างได้ เช่น ผัดซีเม่า เป็นต้น บางกรณีอาจนำมาเรียกกลิ่นที่เหม็นออกอุ่น ๆ เช่น กลิ่นของยาสูบที่มีกลิ่นแรงกว่ายาอุ่น เป็นต้น

3.1.2 ตู หมายถึง กลิ่นชนิดหนึ่งที่ค่อนข้างเหม็น เช่น ปลาเกลือเหม็นตุ ปลาร้าที่เค็ล้าเกลื่อนน้อยจนทำให้เนื้อปลาบางส่วนเน่าไปอาจทำให้เหม็นตุได้ หรือในบางครั้งอาจใช้เรียกกลิ่นของอาหารที่ไม่มันใจว่ายังรับประทานได้อยู่หรือไม่ว่า “แกงถั่วยี้มีกลิ่นออกตุ ๆ” คือคล้ายกับจะเสียซึ่งไม่สามารถรับประทานได้ เป็นต้น

3.1.3 หิน เป็นกลิ่นชนิดหนึ่งใช้เรียกอาหารทอดที่ใช้น้ำมันเก่าซึ่งเก็บไว้นาน เช่น กากหมูทอดร้านนี้มีกลิ่นหินของน้ำมันที่ใช้ทอด หรืออาหารที่ทอดเก็บไว้นานจะทำให้มีกลิ่นหิน ในบางครั้งจะใช้เรียกกลิ่นของกะทิที่เก็บไว้นานจนทำให้มีกลิ่นหิน

3.1.4 เหม็นเขียว เป็นคำขยายของกลิ่นเหม็นของผักที่มีกลิ่นแรงเป็นกลิ่นคนละชนิดกับกลิ่นอุ่น เช่น เหม็นเขียวของชะอม เป็นต้น

3.2 คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งมีคำเรียกอาหารและวัตถุดิบประกอบกับคำแสดงสี หมายถึง กลุ่มของคำที่ใช้ในครัวซึ่งมีคำเรียกชื่ออาหารและวัตถุดิบประกอบไปกับคำแสดงสี เช่น ดำ แดง ขาว ฯลฯ มีจำนวน 24 คำ

ตัวอย่าง

3.2.1 แกงเขียวหวาน เป็นแกงชนิดหนึ่งที่มีคำเรียกว่า “เขียว” ซึ่งเป็นคำแสดงสีของแกงชนิดนี้ ผู้ประกอบอาหารจะใช้วิธีการโคลกเครื่องแกงโดยนำเครื่องเทศที่มีสีเขียวแทบทั้งหมด เช่น พริกสีเขียว ตะไคร้ ผิวมะกรูด เป็นต้น

3.2.2 แงงแดง เป็นแกงชนิดหนึ่งที่มีคำเรียกว่า “แดง” แสดงให้เห็นว่าแกงชนิดนี้มีสีแดง บางท้องถิ่นอาจเรียกว่า “แกงเผ็ด” เนื่องจากมีทั้งสีแดงจากพริกแกงและพริกสดแล้วยังออกรสเผ็ดนารสชาติอื่น ๆ ด้วย

3.2.3 แกงเหลือง เป็นแกงชนิดหนึ่งที่มีคำเรียกว่า “เหลือง” ซึ่งเป็นคำแสดงสีของแกงชนิดนี้ แกงเหลืองจะต้องอาศัยสีเหลืองจากขมิ้นเป็นส่วนประกอบหลัก แม้ว่าออกรสเผ็ดมากเนื่องจากเป็นอาหารท้องถิ่นทางภาคใต้ แต่ก็ยังคงได้รับความนิยมจากคนทั่วไป

3.2.4 ข้าวขาว เป็นข้าวที่มีสีตามคำแสดงสี คือ “ขาว” ซึ่งเป็นข้าวสารที่ผ่านการขัดสีจนเหลือแต่สีขาวของเมล็ดข้าว (หากไม่ขัดสีจนขาวจะเรียกว่า “ข้าวกล้อง”) เป็นที่นิยมรับประทานในหมู่คนไทยเนื่องจากความคุ้นเคยและหาซื้อง่าย

3.3 คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งเป็นคำที่แสดงรสชาติของอาหาร คือ กลุ่มของคำวิเศษณ์ที่แสดงรสชาติของอาหาร มีจำนวน 15 คำ

ตัวอย่าง

3.3.1 กลมกล่อม คือ รสชาติที่มีความพอดี ไม่มีรสใดรสหนึ่งโดดเด่นเกินไป เช่น ใส่อั่วมีรสชาติดกลมกล่อม ไม่เผ็ด ไม่เปรี้ยว ไม่แข็ง (อัตลักษณ์อาหารไทย 4 ภาค : น.25)

3.3.2 ขม คือ รสชาติที่มีความกระด้างลิ้น รสชาติขมอาจรับรสได้จากผักสีเขียว เช่น มะระ สะเดา เป็นต้น

3.3.3 เข้มข้น คือ รสชาติของอาหารที่เข้มข้นกว่ากลมกล่อม ใกล้เคียงกับคำในภาษาถิ่นอีสานว่า “แซ่บ” เช่น ต้มยำกุ้ง เป็นต้น

3.3.4 เค็ม คือ รสชาติที่ได้จากการปรุงรสด้วยเกลือหรือเครื่องปรุงรสที่มีส่วนผสมของเกลือ

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาวิเคราะห์คำศัพท์ที่ใช้ในครัวพบว่ามีคำนามที่ใช้เรียกภาชนะในครัว คำกริยาที่ใช้ในครัว และคำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัว ซึ่งผู้วิจัยเลือกคำศัพท์ที่ใช้ในครัวจากประสบการณ์ของผู้วิจัย โดยสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงคำนามที่ใช้เรียกภาชนะในครัวและระบุจำนวน

จำนวนคำ	คำนามที่ใช้เรียกภาชนะในครัว
46	1. กะละมัง 2. กระຈ้า 3. กระชอน 4. กระตัง 5. กระท້าย 6. กระทิก 7. กระทืบ 8. กระท่ง 9. กระท้ง 10. กระทะ 11. กระบวย 12. ข้หรือตะแครง 13. เขียง 14. ครก 15. เครื่องปั่น 16. จาน 17. จัก 18. ขาม 19. ช้อน 20. ชั่งหรือร้งถึง 21. ตะเกียบ 22. ตะหลิว 23. ตุ่มหรือโอง 24. ตักกับข้าว 25. ตูเย็น 26. เตาแก๊ส 27. เตาเชิงกราน 28. เตาไมโครเวฟ 29. เตาอ้งโล่ 30. เตาอบ 31. ถาด 32. โถ 33. ถ้วย 34. ทะนาน 35. ทัพพี 36. ผ้าขาวบาง 37. ผ่าซี 38. พาย 39. มีด 40. สาก 41. ส้อม 42. เสวียน 43. ไห จู จู 44. หม้อ 45. หวด และ 46. โอ

จากตาราง 1 คำนามที่ใช้เรียกภาชนะในครัว คือ กลุ่มของคำนามที่ใช้เรียกภาชนะในครัว ในคำที่ใช้เรียกภาชนะในครัวจำนวน 46 คำ จะพบว่ามีกรเรียกภาชนะตามลักษณะเฉพาะของภาชนะชนิดนั้น ๆ บางคำได้มีการหยิบยืมคำเรียกมาจากภาษาต่างประเทศ เช่น เตาไมโครเวฟ เป็นต้น หรือบางชิ้นได้มีการหยิบยืมมาจากวัฒนธรรมการรับประทานอาหารจากต่างประเทศ เช่น ตะเกียบที่มาจากประเทศจีน เป็นต้น อย่างไรก็ตามในคำนามที่ใช้เรียกภาชนะในครัวบางคำจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำภาพมาประกอบ เนื่องจากภาชนะเหล่านั้นอาจลดความนิยมในการใช้หรือความนิยมในคำเรียกนั้น ๆ ลงไป

ตาราง 2 แสดงคำกริยาที่ใช้ในครัวและระบุจำนวน

จำนวนคำ	คำกริยาที่ใช้ในครัว
24	คำกริยาที่แสดงการทำให้ขาดหรือแยกออกจากกัน ได้แก่ 1. ขุด 2. ขอด 3. คัด 4. ฉีก 5. เฉาะ 6. เฉือน 7. ข้อนหัวกะทิ 8. เชือด 9. ซอย 10. เต้าหรือตอก 11. ถือก 12. บั๊ 13. โปะ 14. ผ่า 15. ผัด 16. ผาน 17. ฟัน 18. โม่ 19. แยก 20. รูด 21. แล่ 22. สับ 23. สไลด์ และ 24. หั่น

จำนวนคำ	คำกริยาที่ใช้ในครัว
17	คำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนรูปร่าง ได้แก่ 1. ขยำ 2. ขยี้ 3. โขลก 4. คั้น 5. ต่อย 6. ตาก 7. ตำ 8. ตี 9. ทูบ 10. บด 11. ปี้ 12. ปีบ 13. บุบ 14. ปั่น 15. ปั้น 16. ยี และ 17. ร่อน
43	คำกริยาที่แสดงถึงกรรมวิธีการประกอบอาหารคาวหวาน ได้แก่ 1. กวน 2. กริล (grill) 3. ก้อย 4. คั่ว 5. เคี้ยว 6. โคะ 7. คลุก 8. เคล้า 9. เจียว 10. ฉาบ 11. เชื่อม 12. แช่ต้ม 13. ดง 14. ดอง 15. ต้ม 16. ตุ่น 17. ทอด 18. ทา 19. นาบ 20. นึ่ง 21. ปิ้ง 22. ป่ม 23. เปียก 24. ผัด 25. เผา 26. พล่า 27. ฟาด 28. มูน 29. ย่าง 30. ยำ 31. รม 32. รวน 33. โรย 34. ลวก 35. ลาบ 36. หลั 37. เวฟ 38. หุง 39. หมก 40. หมัก 41. เหยาะ และชะเหยาะ 42. อบ และ 43. อัง
14	คำกริยาที่แสดงถึงการกินอาหาร ได้แก่ 1. กัด 2. กลืน 3. ขบ 4. คด 5. เคี้ยว 6. จิบ 7. จูบ 8. ชิม 9. ต้ม 10. ดูด 11. แทะ 12. เปิบ 13. เลีย และ 14. อม
รวม	98

จากตาราง 2 คำกริยาที่ใช้ในครัว คือ คำศัพท์ที่ใช้ในครัวชนิดคำกริยา ผู้วิจัยจัดจำแนกพิจารณาออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ คำกริยาที่แสดงการทำให้ขาดหรือแยกออกจากกัน คำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนรูปร่าง คำกริยาที่แสดงถึงกรรมวิธีการประกอบอาหารคาวหวาน และคำกริยาที่แสดงถึงการกินอาหาร ผู้วิจัยได้พิจารณาจำแนกกลุ่มของคำกริยาที่ใช้ในครัวออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

1. คำกริยาที่แสดงการทำให้ขาดหรือแยกออกจากกันจำนวน 24 คำ ผู้วิจัยพบว่ากลุ่มคำกริยาที่แสดงการทำให้ขาดหรือแยกออกจากกันจะมีคำเรียกกริยาที่แตกต่างกันออกไป ส่วนมากจะใช้มีดและของมีคมในการทำให้ขึ้นของเนื้อสัตว์ ผักและผลไม้ขาดหรือแยกออกจากกัน คำเรียกบางคำอาจบ่งถึงการออกแรง ขนาด ลักษณะหรือสัญญาณของสิ่งที่ต้องการทำให้ขาดหรือแยกออกจากกัน เช่น การตัดจะเป็นการทำให้สิ่งที่ถูกตัดมีลักษณะเป็นชิ้นหนากว่าการแล่ เป็นต้น

2. คำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนรูปร่างจำนวน 17 คำ ในคำกริยาที่แสดงการเปลี่ยนรูปร่างพบว่า ในคำเรียกต่าง ๆ จะบ่งถึงกรรมวิธีในการทำให้รูปร่างของสิ่งที่กระทำเกิดการเปลี่ยนแปลงในลักษณะที่จำเพาะ ในกลุ่มนี้จะปรากฏคำที่เกิดจากวิวัฒนาการในการประกอบอาหารโดยใช้เครื่องใช้ไฟฟ้าเป็นเครื่องทุ่นแรงมาเรียกการกระทำนั้น ๆ เช่น นำผลไม้ไปปั่นในเครื่องปั่น เป็นต้น

3. คำกริยาที่แสดงถึงกรรมวิธีการประกอบอาหารคาวหวานจำนวน 43 คำ ในคำกริยาที่แสดงถึงกรรมวิธีการประกอบอาหารคาวหวาน พบว่า คำเรียกต่าง ๆ ที่บ่งถึงกรรมวิธีเฉพาะที่แตกต่างกันออกไป ในกลุ่มนี้จะปรากฏทั้งคำเรียกที่เป็นกรรมวิธีการประกอบอาหารจากภาษาถิ่นและกรรมวิธีการประกอบอาหารจากอิทธิพลภาษาต่างประเทศ เช่น นำไปเวฟ คือ การนำไปทำให้สุกด้วยการใช้เตาไมโครเวฟ (microwave) เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ในการประกอบอาหารของครัวไทยจะนิยมการถนอมอาหาร ซึ่งแม้ว่าในปัจจุบันจะมีวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีเพื่อการเก็บถนอมอาหารไว้รับประทานได้ยาวนานกว่าแต่ก่อน เช่น ตู้เย็น เป็นต้น จึงพอสังเกตได้ว่าอาจมาจากปัจจัย 2 ประการ ประการแรกคือความต้องการเก็บอาหารไว้เพื่อรับประทานในช่วงขาดแคลนหรือประการที่สองอาจเพราะความต้องการรสชาติเฉพาะที่เกิดจากการถนอมอาหารนั้น ๆ เช่น ต้องการรสเปรี้ยวจากหน่อไม้ดอง เป็นต้น

4. คำกริยาที่แสดงถึงการกินอาหารจำนวน 14 คำ ในคำกริยาที่แสดงถึงการกินอาหารจะพบคำเรียกต่าง ๆ ที่แสดงกรรมวิธีการกินอาหารที่แตกต่างกันออกไป คำบางคำอาจจำแนกเป็นการกินอาหารซึ่งเป็นกรรมวิธีเฉพาะของอาหารชนิดนั้น เช่น ดูด เคี้ยว เป็นต้น แต่คำบางคำก็อาจจำแนกเป็นการชิมอาหารเพื่อปรุงรสก่อนรับประทาน เช่น ชิม ลอง เป็นต้น ดังนั้น จึงใช้คำเรียกการกินอาหารตามลักษณะที่ผู้เรียกต้องการกินอาหารชนิดนั้น

ตาราง 3 แสดงคำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวและระบุจำนวน

จำนวนคำ	คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัว
18	คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งเป็นคำแสดงกลิ่น ได้แก่ 1. ฉุน 2. ตู 3. หืน 4. เหม็นเขียว 5. เหม็นคาว 6. เหม็นฉ่ำ 7. เหม็นนม 8. เหม็นเนย 9. เหม็นบูด 10. เหม็นเปื้อน 11. เหม็นเปรี้ยว 12. เหม็นลม 13. เหม็นโอ้ 14. เหม็นไหม้ 15. หอมเกรียม 16. หอมฉุย 17. หอมหวาน และ 18. หอมหวาน
24	คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งมีคำเรียกอาหารและวัตถุดิบประกอบกับคำแสดงสี ได้แก่ 1. แกงเขียวหวาน 2. แกงแดง 3. แกงเหลือง 4. ข้าวขาว 5. ข้าวแดง 6. ข้าวมันปู 7. ข้าวเหนียวดำ 8. ข้าวเหนียวแดง 9. ข้าวหอมนิล 10. งาขาว 11. งาดำ 12. ถั่วเหลือง 13. น้ำพริกตาแดง 14. น้ำมันถั่วเหลือง 15. พริกเขียว 16. พริกไทยขาว 17. พริกแดง 18. พริกไทยดำ 19. พริกเหลือง 20. พักเขียว 21. พักทอง 22. มันม่วง 23. หัวเผือก และ 24. หอมแดง

จำนวนคำ	คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัว
15	คำวิเศษณ์ซึ่งเป็นคำที่แสดงรสชาติของอาหารจำนวน 15 คำ ได้แก่ 1. กลมกล่อม 2. ขม 3. เข้มข้น 4. คาว 5. เค็ม 6. จัดจ้าน 7. จืดหรืออ่อน 8. นุ่มนวล 9. ปรา่ 10. เปรี้ยว 11. เผ็ด 12. ฝาด 13. เปื้อน 14. มัน และ 15. หวาน
รวม	57

จากตาราง 3 คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัว หมายถึง คำศัพท์ที่ใช้ในครัวซึ่งผู้วิจัยจัดจำแนกพิจารณาออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งเป็นคำแสดงกลิ่นคำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งมีคำเรียกอาหารและวัตถุดิบประกอบกับคำแสดงสี และคำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งเป็นคำที่แสดงรสชาติของอาหารในการศึกษาวิเคราะห์คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวนั้น ผู้วิจัยได้พิจารณาจำแนกออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งเป็นคำแสดงกลิ่นจำนวน 18 คำ ผู้วิจัยพบว่า ในส่วนของการกล่าวถึงคำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวเรือนซึ่งเป็นคำแสดงกลิ่นจะมีการใช้คำแสดงกลิ่นทั้งหอมและเหม็นที่แตกต่างกันไปบ้างก็ใช้เรียกจำกัดเฉพาะวัตถุดิบหรืออาหารชนิดหนึ่งชนิดใดเท่านั้น เช่น เหม็นโอ จะใช้กับกลิ่นเหม็นของผลไม้ที่เก็บไว้นานเท่านั้น เป็นต้น ในชีวิตประจำวันได้มีการนำคำวิเศษณ์ที่ใช้เรียกกลิ่นมาเป็นคำประกอบการบอกความรู้สึกของมนุษย์ ซึ่งประกอบ เจริญจิตรกรรม (2551, น.94-102) ได้อธิบายโวหารลักษณะของโวหารภาพพจน์แง่โวหารอาวตพากย์ (synesthesia) ว่าเป็นการใช้คำบอกสัมผัสที่ผิดจากธรรมดาของมนุษย์หรือผิดไปจากบริบทที่เคยใช้กัน เช่น อารมณ์ บุต คำว่า “บุต” เป็นคำที่ใช้กับอาหาร เป็นต้น เมื่อนำมาใช้กับอารมณ์จึงอาจเป็นการใช้ผิดสัมผัสจากที่คุ้นเคย แต่ก็สามารถสื่อถึงความไม่พอใจได้

2. คำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งมีคำเรียกอาหารและวัตถุดิบประกอบกับคำแสดงสี จำนวน 24 คำ ในคำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวซึ่งมีคำเรียกอาหารและวัตถุดิบประกอบกับคำแสดงสีจะปรากฏคำเรียกสีอยู่ร่วมกับคำเรียกอาหารและวัตถุดิบ โดยจะเรียกตามสีของอาหารที่มองเห็น ในบางครั้งเราอาจพบคำเรียกสีในลักษณะอื่น ๆ เช่น การเรียกสีผิวของคนที่ขาวเกินกว่าปกติว่า “ผิวเผือก” ซึ่งเป็นสีที่มีลักษณะคล้ายกันกับเนื้อด้านในของเผือก ด้วยเหตุนี้ น่าจะเป็นเพราะผู้กล่าวคำเรียกสีได้เปรียบเทียบกับสิ่งที่สามารถประสบพบเจอในธรรมชาติ นับเป็นการอธิบายความจากลักษณะเชิงนามธรรมให้เป็นลักษณะเชิงรูปธรรมมากขึ้น ซึ่งต้องอาศัยสิ่งที่เป็นรูปธรรมที่อาจมีลักษณะเหมือนกันหรือมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกันมากแล้วเปรียบเทียบกับ ส่วนในอาหารทางภาคใต้ส่วนใหญ่จะนิยมนำมันมาใช้เป็นเครื่องเทศหลักในการประกอบอาหาร จึงทำให้อาหาร

มีสีเหลือง เช่น แกงเหลือง เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากชาวไต้หวันนำปลาและอาหารทะเลมาประกอบอาหาร ซึ่งสัตว์ทะเลและอาหารทะเลเหล่านั้นจะมีกลิ่นที่ความมาก การนำมันมาเป็นเครื่องเทศจึงจะสามารถดับกลิ่นคาวได้ดี (อัตลักษณ์อาหารไทย 4 ภาค, น.69)

3. คำวิเศษณ์ซึ่งเป็นคำที่แสดงรสชาติของอาหารจำนวน 15 คำ จะเห็นได้ว่ารสชาติของอาหารจะมีความพอดีหรือไม่ นั้น ล้วนขึ้นอยู่กับรสชาติเฉพาะประเภทและชนิดของอาหารที่สำคัญที่สุดต้องขึ้นอยู่กับรสนิยมของผู้ปรุงอาหารและผู้รับประทานอาหารชนิดนั้นด้วย เช่น คำว่า “เผ็ด” ในอาหารของภาคใต้มักจะมีความเผ็ดกว่าอาหารของภาคเหนือ เป็นต้น อย่างไรก็ตามการบ่งถึงรสชาติของอาหารบางอย่างมีลักษณะเชิงปัจเจก ขึ้นอยู่กับลิ้นรับรสและรสนิยมเฉพาะของแต่ละคน เช่น ในอาหารจานเดียวกันที่มีรสเผ็ด ซึ่งอาจเผ็ดเกินไปสำหรับบางคน แต่ไม่เผ็ดมากสำหรับบางคน เป็นต้น

เมื่อสังเกตการใช้คำศัพท์บางคำจะพบว่ามีการใช้คำที่ปฏิพจน์เสียงกัน หรือการที่เสียงของ คำศัพท์ทั้ง 2 คำเคยเป็นเสียงเดียวกันมาก่อน แต่เมื่อระยะเวลาผ่านไปการออกเสียงอาจผิดเพี้ยนไปบ้าง แต่การเปลี่ยนแปลงเชิงปฏิพจน์นั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมีระบบ ซึ่งเป็นผลให้ทั้ง 2 คำมีความหมายเดียวกันแต่เสียงต่างกัน เช่น คำว่า “ตอก” และ “เตาะ” เมื่อสังเกตเสียงของตัวสะกด /-ก/ ของคำว่า “ตอก” แล้ว จะพบว่าสามารถปฏิพจน์เสียงกับตัวสะกด /-อ/ ของคำว่า “เตาะ” ได้ ซึ่งทั้งสองคำใช้สระเอาะและสระออ ซึ่งเป็นสระที่ปฏิพจน์เสียงกันคือสระเสียงสั้นและสระเสียงยาว แต่มีฐานที่เกิดของเสียงสระหลังต่ำเช่นเดียวกัน ดังนั้นทั้งสองคำจึงน่าจะเป็นคำๆ เดียวกันมาก่อน แล้วเกิดการออกเสียงต่างกันไป เป็นต้น นี่อาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คำเรียกบางคำเกิดเสียงที่แตกต่างกัน ดังนั้นการศึกษาแง่การเปรียบเทียบเสียงของคำในเชิงการปฏิพจน์เสียงน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่สอดคล้องกับลักษณะที่กล่าวมาข้างต้น

นอกจากนี้จะเห็นได้ว่าคำศัพท์ที่ใช้ในครัวมีจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงจำแนกคำศัพท์ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ คำนาม คำกริยา และคำวิเศษณ์ พบว่าคำศัพท์ที่ใช้ในครัวประเภทคำกริยามีจำนวนมากที่สุดคือ 98 คำ รองลงมาคือคำวิเศษณ์ที่ใช้ในครัวจำนวน 57 คำ และน้อยที่สุดคือคำนามที่ใช้ในครัวจำนวน 46 คำ คำศัพท์ที่ใช้ในครัวเหล่านี้เป็นการสะท้อนให้เห็นถึงความหลากหลายของการใช้คำศัพท์ในครัวทั้งทางด้านภาษาและวัฒนธรรมไทย ปรากฏคำในภาษาไทยมาตรฐาน คำในภาษาไทยถิ่น และคำที่ได้รับอิทธิพลจากต่างประเทศ คำเรียกต่าง ๆ ที่นำมาใช้เรียก ล้วนขึ้นอยู่กับลักษณะและกรรมวิธีเฉพาะสำหรับการใช้เรียกในครัว ผู้ที่จะเรียนรู้การเรียกคำศัพท์ที่ใช้ในครัวต้องศึกษาลักษณะ ความหมาย และการใช้เฉพาะของคำเรียกนั้น ๆ ให้ถี่ถ้วน

ก่อนเพราะมีเช่นนั้นอาจเกิดความสับสนในการสื่อสารได้ การศึกษาวิเคราะห์เรื่องคำศัพท์ที่ใช้ในครัวจึงเป็นประโยชน์ต่อทั้งผู้ที่เรียนรู้ภาษาที่ใช้ในครัวและต่อการอนุรักษ์คำเรียกต่าง ๆ ไว้เพื่อไม่ให้เกิดการสูญหายไปตามกาลเวลาโดยเฉพาะอย่างยิ่งวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีและการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมในปัจจุบัน สอดคล้องกับแนวความคิดของสนม ครุฑเมือง (2555, น.71) ที่ได้กล่าวว่า “วัฒนธรรมการกินมือก็กำลังจะหายไป เนื่องจากมีเทคโนโลยีของการผลิตซอสและซอสก็มีราคาถูกชาวบ้านเริ่มกินข้าวด้วยซอสนั่นมากขึ้น...ลักษณะเหล่านี้จึงเป็นช่วงต่อของการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมจากการ ‘กินมือ’ เปลี่ยนไป ‘กินซอส’”

จากการพิจารณาคำเรียกต่าง ๆ เช่น ดอง ตาก หมัก อบ เป็นต้น ทำให้เห็นวัฒนธรรมการถนอมอาหารเพื่อนำไปบริโภคในช่วงต่างฤดู แม้ในปัจจุบันจะมีวิวัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีในการถนอมอาหารมากมาย แต่ความนิยมในการถนอมอาหารก็ยังมีจำนวนไม่น้อย นั่นอาจเป็นเพราะความคุ้นชินกับกรรมวิธี รสชาติของอาหาร ตลอดจนอัตลักษณ์ของอาหารชนิดนั้นก็เป็นไปได้

ข้อเสนอแนะ

ควรศึกษาเรื่องคำศัพท์ที่ใช้ในครัวเพิ่มเติมโดยใช้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์

เอกสารอ้างอิง

- กรมส่งเสริมวัฒนธรรม. (ม.ป.ป). *อัตลักษณ์อาหารไทย 4 ภาค*. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กรุงสยาม เว็บไซต์มาตรฐานพระเครื่อง. (2559). *งานกระเบื้อง โอ่ง อ่าง กระถางบัว เครื่องเคลือบโบราณ*. สืบค้นจาก <http://uauction4.uamulet.com/AuctionDetail.aspx?bid=384&qid=21396>
- ภิญญา สุตทะสาร. (ม.ป.ป). *กากถั่วเหลืองมีคุณค่าโปรตีนอย่างแท้จริง !*. สืบค้นจาก <http://ubn.brd.in.th/web/images/soybean/soybean2.htm>
- กำชัย ทองหล่อ. (2545). *หลักภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: บริษัทรวมสาส์น (1977) จำกัด.
- ดวงเด่น บุญปก. (2559). *บทบาทของครอบครัวในการสืบทอดภูมิปัญญาเกี่ยวกับอาหาร: กรณีศึกษาครอบครัวไทยภาคกลาง*. สืบค้นจาก <https://www.tci-thaijo.org/index.php/parichartjournal/article/view/49530>.
- นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตร A17. (2554). *จวก*. สืบค้นจาก <https://desserttools.wordpress.com>

- ประคอง เจริญจิตรกรรม. (2551). *หลักการเขียนวิจารณ์วรรณกรรม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- สนม ครุฑเมือง. (2555). *สังคมและวัฒนธรรมจากเครื่องใช้ในครัว ตำบลหาดกรวด* (รายงานผลการวิจัย). พิษณุโลก: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- สำนักงานส่งเสริมพระพุทธศาสนา จังหวัดสระบุรี. (2550). *วัดสารคามลอนพระ-เณร สานกระบี่ ข้าวเหนียว- ผักสมาน*. สืบค้นจาก <http://www.madchima.org/forum/index.php?topic=11843.0>
- สำนักพิมพ์มิวเซียมเพรส. (2558). *ชุดพบ “ไหสี่หู” เตาแม่ค้าน้อยที่ “ญี่ปุ่น” ใช้บรรจุกำมะถัน*. สืบค้นจาก <http://www.museum-press.com/content>
- Goosiam.com. (2559). *ทำนายฝันเห็นเสวียน เสวียนหม้อข้าว ทำนายฝันว่าเห็นเสวียน เสวียนหม้อข้าว หรือเห็นคนหัวผ่านหน้าไป ฉบับที่ 2 ผืนวันศุกร์*. สืบค้นจาก <http://goosiam.com/question.asp?gid=1766>
- The thai Tool. (2560). *กระจำไม้ (ที่ทำขนมเปี๊ยะ) Equipment Thai Dessert. (Kra Ja). 016-CW*. สืบค้นจาก http://cs.lnwfile.com/_/cs/_raw/dh/rl/ad.jpg

บทความวิจัย (Research Article)

ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นในการเข้าใช้
สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
Factors Affecting the Students of College of Local Management and
Development in the Use of Office of Academic Resources and
Information Technology at Pibulsongkram Rajabhat University

ปนัดดา พลคล้าย¹ และภานัญดา วงศ์งาม²Panadda Ponklay^{1*} and Panyada Wongyarn²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 329 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อผู้เรียนวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นในการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม สถิติที่ใช้เป็นค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นในการเข้า ใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยี จำนวน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากรผู้ให้บริการด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านสถานที่และสิ่งแวดล้อม ด้านการเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศและด้านทรัพยากรสารสนเทศอยู่ในระดับมากทุกด้าน สภาพปัญหาในการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้แก่ มุมรับประทานอาหารว่างและเครื่องดื่มมีน้อยเกินไปเครื่องคอมพิวเตอร์ไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้งาน เจ้าหน้าที่บางคนขาดความกระตือรือร้นในการให้บริการและทรัพยากรสารสนเทศมีไม่หลากหลาย

คำสำคัญ: การเข้าใช้ห้องสมุด การให้บริการห้องสมุด การศึกษาผู้ใช้

¹ สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
Library and Information Science Faculty of Humanities and Social sciences Pibulsongkram Rajabhat University

² สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม
Library and Information Science Faculty of Humanities and Social sciences Pibulsongkram Rajabhat University

Abstract

The objectives of this research were to study factors that influence students of College of Local Management and Development to use the services of Academic Resource and Information Technology Center in Pibulsongkram Rajabhat University. Samples were 329 students. Data were collected by using questionnaire on factors affecting students of the College of Local Management and Development in the use of office of Academic Resources and Information Technology at Pibulsongkram Rajabhat University and analyzed by using frequency, mean and standard deviation.

The findings indicated that the factors affecting students of the College of Local Management and Development in the Use of Office of Academic Resources and Information Technology at Pibulsongkram Rajabhat University were in five facets: service-providing officers, facilities, location and environment, access of information technology and information resources were at at good level. Most of the utilization difficulties were as follows: need more snack and drinking water corner, more computer service, some librarians lack service mind and information resources do not diversify.

Keywords: Library use, Library service, User study

บทนำ

ห้องสมุดมหาวิทยาลัยเป็นหน่วยงานที่สนับสนุนการเรียนการสอน และถือเป็นแหล่งศึกษาค้นคว้าของนักศึกษา อาจารย์ และบุคลากรภายในมหาวิทยาลัย เป็นศูนย์รวมของทรัพยากรสารสนเทศที่ครอบคลุมในทุกสาขาวิชา และในปัจจุบันห้องสมุดกำลังถูกเปลี่ยนแปลงโดยเทคโนโลยีที่เข้ามาเชื่อมโยงความรู้ ข้อมูลข่าวสารถึงกันและกันด้วยระบบคอมพิวเตอร์ออนไลน์ (ศักดิ์ดา บุญยิต, 2559, น.3) ทำให้ผู้เรียน ผู้สอน รวมถึงผู้ปฏิบัติงานในห้องสมุดมหาวิทยาลัยต้องมีการปรับตัวเพื่อรับความเปลี่ยนแปลงดังกล่าว

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ในฐานะเป็นห้องสมุดกลางของมหาวิทยาลัย มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการให้บริการห้องสมุดและสารสนเทศ เพื่อการศึกษาค้นคว้า แสวงหา และพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศที่ทันสมัยทุกรูปแบบทั้งในรูปของ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่อไม่ตีพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ จะเห็นได้ว่าทรัพยากรสารสนเทศเป็นปัจจัยสำคัญในการส่งเสริมการบริการสารสนเทศ ของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศให้บรรลุวัตถุประสงค์เนื่องจากทรัพยากรสารสนเทศ เป็นสื่อที่บันทึกข้อมูล ข่าวสารความรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ หากสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศมีทรัพยากรสารสนเทศที่ทันสมัย มีคุณภาพ จะช่วยส่งเสริมให้การเรียนการสอน การศึกษาค้นคว้าวิจัยของอาจารย์ บุคลากร และนักศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามมีคุณภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ยังได้พัฒนาการให้บริการด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีที่ทันสมัย ให้บริการวิชาการแก่สังคม ชุมชน และสืบสานการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นบริหารจัดการด้วยหลักธรรมาภิบาล โดยเฉพาะการจัดบริการห้องสมุด ซึ่งได้พยายามพัฒนาและปรับปรุงรูปแบบงานบริการประเภทต่าง ๆ ตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อให้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นองค์กรหนึ่งที่มีคุณภาพในงานด้านการบริการ (มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ, 2558)

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ซึ่งประกอบด้วย 1) ปัจจัยด้านสถานที่สิ่งอำนวยความสะดวก 2) ปัจจัยด้านทรัพยากรสารสนเทศ 3) ปัจจัยด้านการให้บริการ 4) ปัจจัยด้านบุคลากรผู้ให้บริการ และศึกษาสภาพปัญหาในการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการวิจัย มาวิเคราะห์จุดอ่อน จุดแข็งการบริการของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยี

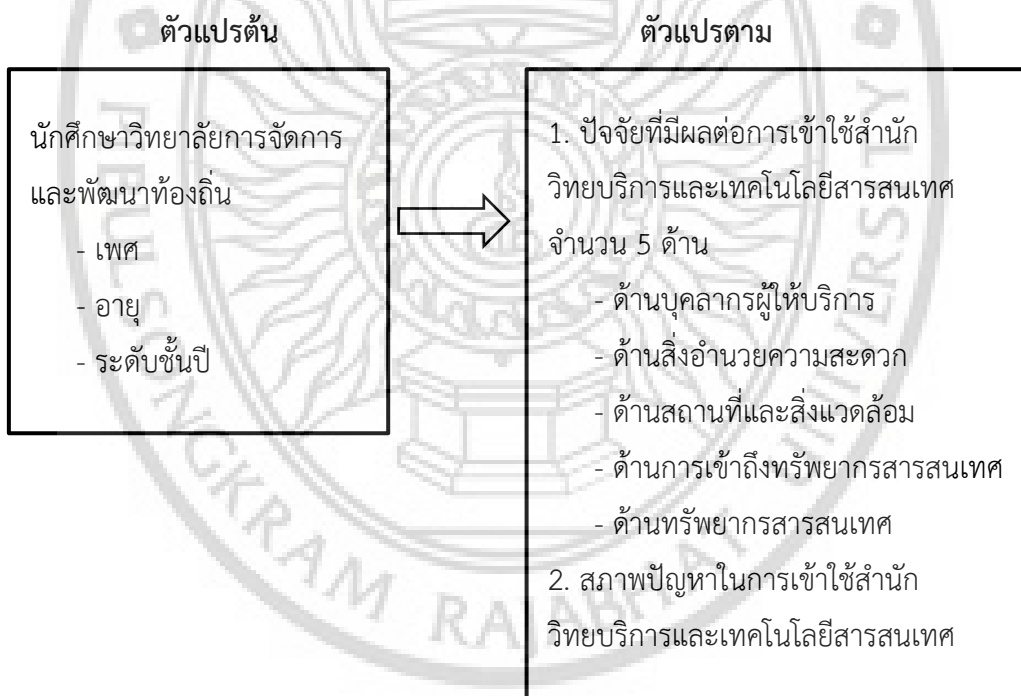
สารสนเทศ เพื่อการพัฒนาและปรับปรุงการให้บริการของสำนักวิทยบริการ เพื่อตอบสนองผู้ใช้บริการให้ได้มากที่สุด รวมทั้งการให้บริการที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและดีกว่าเดิม

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น
2. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาในการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยได้ ดังนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้ เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ และศึกษาสภาพปัญหาในการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น ระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 - 4 ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 2,319 คน (มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, กองบริการนักศึกษา, 2561)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น ระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 - 4 ที่ศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 329 คน ที่กำหนดไว้ตามตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970, p.607-610)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 มีเนื้อหาเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม เป็นแบบเลือกตอบ ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี

ตอนที่ 2 มีเนื้อหาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านบุคลากรผู้ให้บริการ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสถานที่และสิ่งแวดล้อม ด้านการเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศ และด้านทรัพยากรสารสนเทศ

ตอนที่ 3 สภาพปัญหาในการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นแบบปลายเปิด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการแจกแบบสอบถามนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นด้วยตนเอง โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (accidental sampling)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่สมบูรณ์ นำมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ดังนี้

4.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยแจกแจงความถี่และหาร้อยละ (Percentage)

4.2 วิเคราะห์ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

4.3 วิเคราะห์สภาพปัญหาในการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น โดยแจกแจงความถี่

ผลการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่น โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 329 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 203 คน (ร้อยละ 61.7) มีอายุระหว่าง 21-23 ปี จำนวน 199 คน (ร้อยละ 60.5) และศึกษาอยู่ชั้นปี 3 จำนวน 135 คน (ร้อยละ 41.0)

2. ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นโดยรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.96$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีค่าความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 ข้อคือ ด้านการเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศ ($\bar{x} = 3.94$) ด้านทรัพยากรสารสนเทศ ($\bar{x} = 3.89$) และด้านสถานที่และสิ่งแวดล้อม ($\bar{x} = 3.88$)

3. ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นจำแนกรายด้าน

3.1 ด้านบุคลากรผู้ให้บริการ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.60$) เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้ให้บริการมีความรู้ความชำนาญ ($\bar{x} = 3.70$) รองลงมา คือ ผู้ให้บริการได้ให้คำแนะนำปรึกษาด้วยความเต็มใจ ($\bar{x} = 3.68$) และผู้ให้บริการให้บริการด้วยความโปร่งใส ไม่ทุจริต ($\bar{x} = 3.63$)

3.2 ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.75$) เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความพร้อมของโปรแกรม เครื่องคอมพิวเตอร์และห้องปฏิบัติการ ($\bar{x} = 3.78$) รองลงมา คือ คอมพิวเตอร์สำหรับการสืบค้นมีเพียงพอ ($\bar{x} = 3.71$) และความพร้อมของโสตทัศนูปกรณ์ที่ให้บริการ ($\bar{x} = 3.69$)

3.3 ด้านสถานที่และสิ่งแวดล้อม ($\bar{x}$ = 3.88) พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความสะอาดปลอดภัยภายในห้องสมุด ($\bar{x}$ = 3.85) รองลงมา คือ ความสะอาดภายในห้องสมุด ($\bar{x}$ = 3.85) และความกว้างขวางของสถานที่ให้บริการ ($\bar{x}$ = 3.75)

3.4 ด้านการเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.94) เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความสม่ำเสมอในการประชาสัมพันธ์ ($\bar{x}$ = 4.00) รองลงมา คือ การแจ้งข่าวสาร การบริการใหม่ของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ($\bar{x}$ = 3.96) และวิธีการนำเสนอสื่อมีรูปแบบที่หลากหลาย ($\bar{x}$ = 3.93)

3.5 ด้านทรัพยากรสารสนเทศ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}$ = 3.89) เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปริมาณของวารสาร หนังสือ และสื่ออื่น ๆ ($\bar{x}$ = 3.91) รองลงมา คือ ความทันสมัยของทรัพยากรสารสนเทศ ($\bar{x}$ = 3.88) และความรวดเร็วในการนำทรัพยากรสารสนเทศออกให้บริการ ($\bar{x}$ = 3.81)

4. สภาพปัญหาในการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มีดังต่อไปนี้

- 4.1 มุมรับประทานอาหารว่างและเครื่องดื่มมีน้อยเกินไป
- 4.2 เครื่องคอมพิวเตอร์ไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้งาน
- 4.3 เจ้าหน้าที่บางคนขาดความกระตือรือร้นในการให้บริการ
- 4.4 ทรัพยากรสารสนเทศมีไม่หลากหลาย

สรุปและอภิปรายผล

ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นโดยรวม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทุกด้านมีค่าความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศ อาจเป็นเพราะสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศมีการจัดระบบการเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศโดยคำนึงถึงผู้ใช้เป็นหลัก จึงทำให้เกิดความสะดวก และรวดเร็วในการค้นหา ซึ่งสอดคล้องกับที่ เบญจมาภรณ์ สมุดอินแก้ว (2543, น.8) กล่าวว่า ห้องสมุดควรจัดบริการที่ผู้ใช้งานสามารถเข้าถึงและได้รับสารสนเทศที่ต้องการโดยสะดวก และสอดคล้องกับงานวิจัยของห้องสมุดวิทยาลัยทองสุข ศูนย์การศึกษาจังหวัดพิษณุโลก (2555) ที่ได้ศึกษาความพึงพอใจ

ของผู้ใช้บริการของห้องสมุดวิทยาลัยทองสุข ผลการวิจัย พบว่า ผู้ใช้บริการมีความพึงพอใจด้านการเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก

ปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ของนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นจำแนกรายด้าน

ด้านบุคลากรผู้ให้บริการ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้ให้บริการมีความรู้ความชำนาญ อาจเป็นเพราะสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศได้จัดสรรให้มีเจ้าหน้าที่งานบริการให้เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมมิตร สรรพอาไฟ (2541) ได้ศึกษาความพึงพอใจของผู้ใช้บริการห้องสมุดประชาชน “เฉลิมราชกุมารี” ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้บริการห้องสมุดมีความพึงพอใจด้านผู้ให้บริการอยู่ในระดับมาก

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความพร้อมของโปรแกรม เครื่องคอมพิวเตอร์และห้องปฏิบัติการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของปิยะนุช สุจิต (2553) ได้ศึกษาความพึงพอใจในการเข้าใช้บริการของศูนย์วิทยบริการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผลการศึกษาพบว่า ผู้ใช้บริการมีความพึงพอใจในสิ่งอำนวยความสะดวกอยู่ในระดับมาก

ด้านสถานที่และสิ่งแวดล้อม พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความสะอาดปลอดภัยภายในห้องสมุด เนื่องจากสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศมีการจัดภูมิทัศน์บริเวณโดยรอบห้องสมุดให้มีความเหมาะสม และปลอดภัย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของน้ำลิน เทียมแก้ว (2555) ได้ศึกษาความพึงพอใจต่อคุณภาพการให้บริการของสำนักวิทยบริการมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ประจำปีการศึกษา 2555 พบว่า ความพึงพอใจด้านสถานที่และสิ่งแวดล้อม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ด้านการเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ความสม่ำเสมอในการประชาสัมพันธ์ อาจเป็นเพราะสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศมีวิธีการนำเสนอสื่อที่มีรูปแบบหลากหลาย เผยแพร่หลายช่องทางอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ โดยเฉพาะสื่อสังคมซึ่งเป็นที่นิยมของผู้ใช้ในปัจจุบัน ดังที่ กัลยา ต้นจะโร และพิมพ์ฟ้าไพเปรมสมิทธิ์ (2555, น.41) ได้ศึกษาเรื่อง พบว่า ห้องสมุดมหาวิทยาลัยจำนวนมากมีวัตถุประสงค์ใน

การใช้สื่อสังคมเพื่อให้สามารถสื่อสารกับผู้ให้บริการได้ทุกที่ ทุกเวลา และปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้สื่อสังคมคือ ความง่ายของการใช้งาน

ด้านทรัพยากรสารสนเทศ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อนักศึกษาวิทยาลัยการจัดการและพัฒนาท้องถิ่นโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อจำแนกเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ปริมาณของวารสาร หนังสือ และสื่ออื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของประไพพรรณ จารุเทวี (2545) ได้ศึกษาเรื่องการใช้บริการหอสมุดปรีดี พนมยงค์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในระดับมาก ในด้านทรัพยากรสารสนเทศประเภทหนังสือทั่วไปที่ให้บริการในห้องสมุดมีปริมาณเพียงพอกับความต้องการ และมีเนื้อหาสอดคล้องกับหลักสูตรการเรียนการสอน

สภาพปัญหาในการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ พบว่า มุมรับประทานอาหารว่างและเครื่องเดิมมีน้อยเกินไป ในส่วนของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศนั้นได้มีจุดให้บริการอาหารว่างและเครื่องดื่มในพื้นที่ชั้น 1 และไม่อนุญาตให้นำไปรับประทานในพื้นที่อื่น ๆ เพราะมีโอกาสที่ผู้ใช้จะทำให้หนังสือเบื้อนเศษอาหารที่อาจจะหกใส่ได้ และทำให้หนังสือหรือทรัพยากรสารสนเทศอื่น ๆ เสียหาย ซึ่งสอดคล้องกับระเบียบการเข้าใช้ห้องสมุดของคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ม.ป.ป.) ได้กำหนดว่า ไม่นำเครื่องดื่มและของขบเคี้ยว เข้ามารับประทานในห้องสมุด เพื่อป้องกันหนังสือชำรุดเสียหาย และพื้นที่ไม่เบื้อนสิ่งสกปรก สำหรับคนที่มาใช้ต่อ

เครื่องคอมพิวเตอร์ไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้งาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเจนจิรา สุขพลีย์ (2560, น.352) ได้ศึกษาปัญหาและความต้องการของนิสิตวิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ต่อการใช้บริการสารสนเทศภายในห้องสมุด พบว่า ปัญหาของผู้ที่ใช้บริการสารสนเทศภายในห้องสมุด คือ คอมพิวเตอร์สำหรับสืบค้นไม่เพียงพอ ซึ่งผู้ใช้บริการได้เสนอแนะว่า ห้องสมุด วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ควรจัดหาคอมพิวเตอร์สำหรับสืบค้น ให้มีความทันสมัยและเพียงพอต่อความต้องการ

เจ้าหน้าที่บางคนขาดความกระตือรือร้นในการให้บริการ (ณัฐญา เพือก่องดวงใจ กาญจนศิลป์ และขวัญแก้ว เทพวิชิต, 2559, น.15) ได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับความต้องการและพฤติกรรมการใช้บริการศูนย์บรรณสารและสื่อการศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ผู้ใช้ส่วนใหญ่มีความต้องการบุคลากรที่มีมนุษยสัมพันธ์ในระดับมากที่สุด

ทรัพยากรสารสนเทศมีไม่หลากหลาย ซึ่งสอดคล้องกับกรูส (Grose, 1974 อ้างถึงใน สุนิษา ชันนัย, 2562, น.64) ได้กล่าวถึงเหตุผลที่ผู้ใช้ไม่เข้าใช้ห้องสมุดคือ 1) การไม่ตระหนักถึงความสำคัญของห้องสมุดหรือประโยชน์ของการใช้ห้องสมุด 2) การไม่มีความคิดที่จะใช้ทรัพยากรห้องสมุด 3) ความยากลำบากในการเข้าถึงและการใช้ห้องสมุด และการขาดทักษะในการใช้ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ 4) การไม่มีแรงจูงใจในการเข้าใช้ห้องสมุด 5) ไม่มีเวลามาใช้ห้องสมุด 6) ระยะทางที่ห่างไกล 7) การมีหนังสือเป็นของตัวเอง หรือยืมหนังสือจากผู้อื่น 8) การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะเสิร์ชเอนจิน (search engine) ที่ผู้ใช้ชอบใช้ในการแสวงหาข้อมูล 9) ความเชื่อมั่นในความรู้ของตัวเองโดยคิดว่าตัวเองมีความรู้มากพอ 10) การไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบรรณารักษ์และผู้ใช้บริการ 11) ห้องสมุดไม่มีทรัพยากรสารสนเทศที่ต้องการ

ข้อเสนอแนะ

ควรศึกษาปัจจัยสภาพปัญหาในการเข้าใช้สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศของนักศึกษาทุกคณะอย่างต่อเนื่องตลอดทุกปี

เอกสารอ้างอิง

- กัลยา ตันจະโร และพิมพ์ร่ำไพ เปรมสมิทธิ์. (2555). การใช้สื่อสังคมเพื่อการประชาสัมพันธ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัย. วารสารบรรณารักษศาสตร์, 32(2), น.41-55.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ห้องสมุดคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี. (ม.ป.ป.). ระเบียบการใช้ห้องสมุด. สืบค้นจาก https://library.cbs.chula.ac.th/?page_id=403
- เจนจิรา สุขพลี. (2560). ปัญหาและความต้องการของนิสิตวิทยาลัยการเมืองการปกครองมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ต่อการใช้บริการสารสนเทศภายในห้องสมุด. วารสารการเมืองการปกครอง, 7(1), น.340-356.
- ณัฐธญา เผือกผ่อง ณัฐธญา เผือกผ่อง, ดวงใจ กาญจนศิลป์ และขวัญแก้ว เทพวิจิต. (2559). ความต้องการและพฤติกรรมการใช้บริการศูนย์บรรณสารและสื่อการศึกษาของนักศึกษาต่างชาติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี. (รายงานผลการวิจัย). นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี.
- น้ำลิน เทียมแก้ว. (2555). ความพึงพอใจต่อคุณภาพบริการห้องสมุดของนักวิชาการ สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. (รายงานผลการวิจัย). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เบญจมาภรณ์ สมุดอินแก้ว. (2543). *ความพึงพอใจและความคาดหวังของผู้ใช้ในการใช้บริการหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ*. (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ประไพพรรณ จารุทวี. (2545). *การให้บริการหอสมุดปรีดี พนมยงค์ ของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์*. (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ปิยะนุช สุจิต. (2553). *ความพึงพอใจในการใช้ศูนย์วิทยบริการมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา*. (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, กองบริการนักศึกษา. (2561). *รายชื่อนักศึกษาแต่ละสาขาวิชา*. สืบค้นจาก <http://reg.psu.ac.th/reg2018/teacher.php>

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ. (2558). *เกี่ยวกับสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ*. สืบค้นจาก <http://library.psu.ac.th/weblib/about-us.php>

ศักดิ์ดา บุญยัด. (2559). *อนาคตภาพของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏในทศวรรษหน้า (พ.ศ. 2558-2568)*. วารสารบรรณศาสตร์ มศว, 9(2), น.1-16.

ศูนย์การศึกษาจังหวัดพิษณุโลก หอสมุดวิทยาลัยทองสุข. (2555). *ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการของหอสมุดวิทยาลัยทองสุข ศูนย์การศึกษาจังหวัดพิษณุโลก*. (รายงานผลการวิจัย). กรุงเทพฯ: พิษณุโลก.

สมมิตร สรรพอำไพ. (2541). *ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการห้องสมุดประชาชนเฉลิมราชกุมารี ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. (รายงานผลการวิจัย). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุนิษา ชันนุ้ย ขวัญชนก วิริยกุลโอภาส ผกาทิพย์ ชูชาติ บุญฤทธิ์ คงลำพูน ธมลวรรณ ขุนไพจิต เนาลักษณ์ แสงสนิท นภดล ชัยศิริ และปิติมา แก้วเขียว. (2562). *ปัจจัยที่มีผลต่อการไม่ใช้ห้องสมุดของนิสิตและบุคลากรและแนวทางส่งเสริม : กรณีศึกษา สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ*. (รายงานผลการวิจัย). สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.

หอสมุดวิทยาลัยทองสุข ศูนย์การศึกษาจังหวัดพิษณุโลก. (2555). *ความพึงพอใจของผู้ใช้บริการของหอสมุดวิทยาลัยทองสุข ศูนย์การศึกษาจังหวัดพิษณุโลก*. (รายงานผลการวิจัย). พิษณุโลก: วิทยาลัยทองสุข ศูนย์การศึกษาจังหวัดพิษณุโลก.

Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). *Determining Sample Size for Research Activities*. Journal of Educational and Psychological Measurement. 30 : pp.607-610.

บทความวิจัย (Research Article)

การศึกษาเปรียบเทียบความหมายคำว่า “ฝน” ในสำนวนภาษาไทย ภาษาเวียดนาม และภาษาอินโดนีเซีย

A Comparative Study of the Idioms Relating to the rain in Indonesian, Thai and Vietnamese Languages

ธนัฏฐา จันทร์เต็ม¹,Robertus Pujo Leksono²

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความหมายในสำนวนที่มีคำว่า “ฝน” ในภาษาไทย ภาษาเวียดนามและอินโดนีเซีย และศึกษาภาพสะท้อนทางธรรมชาติและวิถีชีวิตที่ปรากฏในสำนวนทั้งสามภาษา นี้ โดยการใช้การวิเคราะห์ความหมายและนำเสนอโดยพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive analysis) และเก็บข้อมูลจากพจนานุกรมเกี่ยวกับสำนวนทั้งสามภาษา

ผลการวิจัยพบว่า ความหมายของคำว่า “ฝน” ทั้งสามภาษามีความหมายเหมือนกัน และในภาษาไทย คำว่า “ฝน” ยังมีความหมายเพิ่มขึ้นมาในกรณีที่ต่างหน้าที่ทางไวยากรณ์ ส่วนภาพสะท้อนจากคำว่า “ฝน” ในสำนวนทั้งสามภาษาทางธรรมชาติและวิถีชีวิตนั้น พบว่าทั้งสามภาษามีภาพสะท้อนในลักษณะร่วมกัน 3 ประการ ได้แก่ ภาพสะท้อนทางธรรมชาติด้านภูมิศาสตร์และมนุษย์ ภาพสะท้อนทางวิถีชีวิตในด้านความเป็นอยู่ และในภาษาไทยมีภาพสะท้อนโดดเด่นทางด้านครอบครัว ศาสนาและความเชื่อ ภาษาเวียดนามมีภาพสะท้อนโดดเด่นด้านสัตว์ และด้านค่านิยมเกี่ยวกับความประพฤติ และภาษาอินโดนีเซียมีภาพสะท้อนโดดเด่นด้านการกีฬา

คำสำคัญ: สำนวน ฝน ภาษาเวียดนาม ภาษาอินโดนีเซีย

¹ ภาควิชาภาษาศาสตร์ คติชนวิทยา ปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Department of Linguistics, Folklore, Philosophy and Religion, Faculty of Humanities, Naresuan University

² ภาควิชาภาษาศาสตร์ คติชนวิทยา ปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

Department of Linguistics, Folklore, Philosophy and Religion, Faculty of Humanities, Naresuan University

*Corresponding author; email: thanatthaj@nu.ac.th

Abstract

The objectives of this research are to study and compare the idioms containing the word “Rain” in Three Languages: Indonesian, Thai and Vietnamese and to study the reflecting natural image and lifestyles by analyzing meanings and presenting them into descriptive analysis and collecting idiomatic data from those three language dictionaries. The results in the three languages have the same meanings about “rain”; however in Thai, rain has more meanings when using in different grammar rules. Regarding “Rain” in idioms, it has a similar reflection in three languages related with geography, human being and lifestyles. In Thai language, it remarkably reflects family, religion and beliefs, whereas in Vietnamese, it reflects animals and behavioral values and in Indonesian, it reflects sports.

Keywords: Idiom Rain Indonesian Vietnamese

บทนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารสำหรับมนุษย์ ถ้อยคำที่ใช้พูดหรือเขียนเพื่อสื่อความของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน, 2542) ภาษา คือ วัฒนธรรมอันเกิดจากปัจจัยทางด้านทัศนคติ ความคิด ความเชื่อ และค่านิยมของมนุษย์ การใช้คำและรูปภาษาสะท้อนถึงความคิด ระบบปริชาน ของกลุ่มคนและวัฒนธรรมนั้น ๆ เช่นกัน (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2541, น.81)

การใช้ภาษาที่สะท้อนถึงความคิด ความเชื่อ ค่านิยมของมนุษย์ นอกจากการใช้ภาษาที่สื่อสารในชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายโดยตรงแล้ว ยังมีการใช้ภาษาแบบมีความหมายโดยนัย หนึ่งในลักษณะภาษาที่ต้องตีความหรือหาความหมายโดยนัย คือ การใช้สำนวน เนื่องจากสำนวน เป็นถ้อยคำหรือข้อความที่กล่าวสืบต่อกันมาช้านานแล้วของชนชาตินั้น ๆ และมีความหมายไม่ตรงตามตัว ต้องตีความจึงจะเข้าใจได้ เช่น “เพชรตัดเพชร” หมายถึง คนเก่งต่อคนเก่งมาสู้กัน “สองหน้า” หมายถึง ไม่ซื่อตรง กลับกโลก เข้าด้วยทั้งสองฝ่าย เป็นต้น และเนื่องจากแต่ละภาษามีเอกลักษณ์เฉพาะของตนรวมไปถึงการใช้สำนวนต่าง ๆ ทำให้อาจจะเกิดปัญหาการสื่อสารกันระหว่างภาษา เช่น สำนวน “ตาเขียว” ในภาษาไทย หมายถึง อาการโกรธจัด และเมื่อเทียบกับภาษาอินโดนีเซีย ตาเขียว “Hijau mata” หมายถึง คนที่เห็นแก่เงิน ในสเปน และความคิดมีแต่เรื่องเงินทอง คำว่า หน้าแดง ในภาษาไทย หมายถึง เขินอาย แต่ในภาษา

เวียดนาม หมายถึง อากาศโกรธ และในภาษาอินโดนีเซียก็เช่นกัน แม้ว่าทั้งสามประเทศนี้จะเป็นประเทศที่อยู่ในกลุ่มอาเซียนแต่จะเห็นว่ามีส่วนที่ต่างกัน

ทั้งประเทศไทย อินโดนีเซีย และเวียดนาม มีลักษณะทางธรรมชาติที่เหมือนกัน คือ ฤดูฝน และยังมีส่วนที่เกี่ยวกับฝนที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน เช่น ส่วนที่คล้ายคลึงกัน เช่น ส่วน “Hujan Air mata” ในภาษาอินโดนีเซีย “khóc như mưa” ในภาษาเวียดนาม คือ “ร้องให้ดังสายฝน” หมายถึง อารมณ์ร้องไห้หนัก และส่วนที่แตกต่างกัน เช่น “Hujan uang” ในภาษาอินโดนีเซีย และ “mua tiền” ในภาษาเวียดนาม แปลว่า “ฝนเงิน” หมายถึง มีเงินหลั่งไหลเข้ามา ในขณะที่ภาษาไทยไม่มีส่วนนี้ หรือ ส่วน “Bagai hujan jatuh ke pasir” ในภาษาอินโดนีเซีย แปลว่า ดังฝนตกลงทราย ศิริพร มณีชูเกตุ. (2557) หมายถึง คนไม่รู้จักกตัญญูหรือไม่มีประโยชน์ที่จะทำดีกับคนที่ไม่มีค่า ส่วน “Năng không ua, mưa không chiu” แปลว่า พรุนนี้ฝน เทียงแดด บ่ายขึ้น หมายถึง เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ ไม่อดทนกับทุกสิ่ง ส่วน ไทย เช่น ฝนสั่งฟ้า หมายถึง การสั่งเสียหรือเตรียมพร้อมสำหรับทุกอย่างก่อนที่จะตัวเองจะจากไป ส่วน สิบแปดฝน หมายถึง อายุหรือประสบการณ์ที่ยาวนาน เช่น ฉันทันร้อนผ่านหนาว 18 ฝน แล้ว เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าทั้งสามภาษาปรากฏคำว่า “ฝน” ทั้งที่มีความหมายในส่วนที่ใช้ความหมายตรงกันและแตกต่างกัน อาจจะทำให้สะท้อนให้เห็นโลกทัศน์การมองเรื่อง “ฝน” ในแต่ละประเทศอย่างใดอย่างหนึ่ง เนื่องจากทั้งสามประเทศมีสภาพแวดล้อมที่เป็นประเทศเกษตรกรรม และมีความเกี่ยวข้องกับธรรมชาติเหมือนกัน และยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัยมาก่อน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเปรียบเทียบความหมายของคำว่า “ฝน” ในส่วนทั้งสามภาษา ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาเวียดนาม และภาษาอินโดนีเซีย เพื่อเป็นเครื่องมือเสริมสร้างการติดต่อสื่อสารให้เข้าใจตรงกันและส่งเสริมการศึกษาภาษาทั้งสามประเทศนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการปรากฏและเปรียบเทียบความหมายคำว่า “ฝน” ในส่วนภาษาไทย ภาษาเวียดนามและภาษาอินโดนีเซีย
2. เพื่อศึกษาภาพสะท้อนทางธรรมชาติและวิถีชีวิตที่เกี่ยวข้องกับคำว่า “ฝน” ในส่วนภาษาไทย ภาษาเวียดนามและภาษาอินโดนีเซีย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยนี้ใช้การวิเคราะห์ผลการวิจัยโดยใช้วิธีพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive analysis)

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เก็บกลุ่มตัวอย่าง การปรากฏของคำว่า “ฝน” ในสำนวนภาษาไทย ในหนังสือสำนวนไทย (ขุนวิจิตรมาตรา, 2543) ปทานุกรม สุภาษิต และคำพังเพยไทย (บุญศิริ สุวรรณเพ็ชร, 2546) และสุภาษิต คำพังเพย และสำนวนไทย (ยิ่งลักษณ์ งามดี, 2545) การปรากฏของคำว่า “mua” หมายถึง ฝน ในพจนานุกรมสำนวนสุภาษิตเวียดนาม (Nguyễn Lân, 2002) พจนานุกรมไทย-เวียดนาม (เหิงยง จี ธง, 2544) และการปรากฏของคำว่า “hujan” หมายถึง ฝน ในสำนวนภาษาอินโดนีเซีย จากหนังสือโลกทัศน์ของคนอินโดนีเซียจากภาษิต สำนวน สุภาษิต และพจนานุกรมภาษาอินโดนีเซีย **Kamus Besar Bahasa Indonesia**. Edisi IV. จากนั้นหาความหมายและเปรียบเทียบความหมายของคำว่า “ฝน” ทั้งสามภาษาและวิเคราะห์ผล

ผลการวิจัย

การศึกษาและวิจัยครั้งนี้ ได้ศึกษาการปรากฏและเปรียบเทียบความหมายคำว่า “ฝน” ในสำนวนภาษาไทย ภาษาเวียดนาม และภาษาอินโดนีเซีย และศึกษาภาพสะท้อนทางธรรมชาติ และวิถีชีวิตที่เกี่ยวข้องกับคำว่า “ฝน” ในสำนวนภาษาไทย ภาษาเวียดนามและภาษาอินโดนีเซีย พบว่า

1. การปรากฏคำว่า “ฝน” ในสำนวนภาษาไทย ภาษาเวียดนาม และภาษาอินโดนีเซีย มีดังนี้

1) ในสำนวนภาษาไทยมี 11 สำนวน ได้แก่ ฝนตกไม่ทั่วฟ้า ฝนตกชี้หมู่ไหล พลอยฟ้า พลอยฝน ฟ้าหลังฝน ฝนสั่งฟ้า ปลาสั่งหนอง ฝนตกอย่าเชื่อดาว ฝนจะตกชี้จะแตก คนจะตายพระจะสึก ฝนตกไม่มีเค้า ฝนตกบ้านน่อง ฟ้าร้องถึงบ้านพี่ ร้องให้ตั้งสายฝน และฝนตกบ้านน่องฟ้าร้องถึงบ้านพี่

2) การปรากฏของคำว่า “mua” หมายถึง ฝน ที่พบในสำนวนภาษาเวียดนาม มี 10 สำนวน ได้แก่

- làm **mua** làm gió (เป็นฝนเป็นลม) หมายถึง ความหมายทางบวก : มีชื่อเสียง กำลังโด่งดัง

ความหมายทางลบ : ก่อเรื่องก่อราว ไม่สนใจใคร

- **mưa bóng mây** (ฝนในเงาเมฆ) หมายถึง ฝนปรอย ตกชั่วคราวแล้วหยุด
- **mưa dầm lâu cũng lụt** (ฝนตกนานน้ำก็ท่วมได้) หมายถึง ปัญหาเล็ก ๆ

น้อย ๆ ก็อาจจะเกิดเป็นปัญหาใหญ่

- **én bay thấp mưa ngập bờ ao; én bay cao mưa rào lại tạnh** (นกนางแอ่นบินต่ำน้ำเต็มตลิ่ง นกนางแอ่นบินสูงฝนพริ้วพลาญหยุด) หมายถึง ประสบการณ์การพยากรณ์อากาศ เมื่อนกนางแอ่นบินสูง หมายถึง ฝนจะตก นกนางแอ่นบินต่ำจะมีแดด

- **Té nước theo mưa** (เทน้ำตามฝน) หมายถึง ฉวยโอกาส เอาประโยชน์เข้าตัว

- **Năng mưa thì giếng năng đầy** (ฝนตกเยอะ น้ำเต็มบ่อเร็ว) หมายถึง ยิ่งขยัน ยิ่งประสบความสำเร็จ

- **Khóc như mưa** (ร้องไห้ดังสายฝน) หมายถึง ร้องไห้ดังสายฝน

- **Năng không ưa, mưa không chịu** (แดดไม่ชอบ ฝนไม่ทน) หมายถึง เหยียบขี้ไก่ไม่ฝ่อ ไม่อดทนกับทุกสิ่ง

- **Mưa bom bão đạn** (ฝนระเบิดพายุกระสุน) หมายถึง พื้นที่ที่อยู่ท่ามกลางการรบและการทำสงคราม

- **Quá mù ra mưa** (หมอกมากจนกลายเป็นฝน) หมายถึง บางสิ่งบางอย่างที่มากขึ้นเกินไปจนเลยเถิดความพอดี

3) การปรากฏของคำว่า “hujan” หมายถึง ฝน ที่พบในสำนวนภาษาอินโดนีเซีย มี 7 สำนวน ได้แก่ (Pusat bahasa, 2008)

- **Hujan Air mata** (ฝนน้ำตา) หมายถึง ร้องไห้หนัก
- **Hujan peluru** (ฝนกระสุน) หมายถึง กระสุนรัวเหมือนฝน
- **Hujan tinju** (ฝนต่อย) หมายถึง โดนต่อยหมดเป็นกระสุน
- **Hujan emas** (ฝนทอง) หมายถึง มีเงินจำนวนมาก
- **Hujan batu** (ฝนหิน) หมายถึง โศกเศร้า เสียใจ
- **Hujan cacian** (ฝนสาบาน) หมายถึง สาบานไปทั่ว
- **Hujan uang** (ฝนเงิน) หมายถึง เงินทองไหลมาเทมา

2. ในด้านความหมายคำว่า “ฝน” ในสำนวนทั้งสามภาษา พบว่า

2.1 “ฝน” ในสำนวนภาษาไทยมี 3 ความหมาย ได้แก่ 1) น้ำที่ตกลงมาจากเมฆเป็นเม็ด ๆ (ค่านาม) 2) ลักษณะนามใช้นับอายุ เช่น ควาย 3 ฝน หมายถึง อายุควาย 3 ปี เขาผ่านร้อนผ่านหนาวมา 18 ฝน (ค่านาม) และ 3) หมายถึง การลับให้คม เช่น ฝนทั้งให้เป็นเข็ม (คำกริยา)

2.2 “ฝน” ในสำนวนภาษาเวียดนามมีความหมายเดียว หมายถึง ไอน้ำที่กลายเป็นของเหลวจากก้อนเมฆแล้วตกลงมาที่พื้นดิน

2.3 “ฝน” ในสำนวนภาษาอินโดนีเซีย หมายถึง หยดฝนที่ตกลงมาจากท้องฟ้าเนื่องจากกระบวนการเกี่ยวกับอุณหภูมิจึง

3. ภาพสะท้อนคำว่า “ฝน” ในสำนวนภาษาไทย ภาษาเวียดนาม ภาษาอินโดนีเซีย ผู้วิจัยได้ศึกษาภาพสะท้อนทางธรรมชาติและวิถีชีวิตโดยอ้างอิงเกณฑ์ภาพสะท้อนจากงานวิจัยสำนวนเวียดนามและไทย (วุฒิชัย จี, 2550, น.79-102) พบว่า ผลการวิจัยมีภาพสะท้อนดังนี้

3.1 ภาพสะท้อนทางธรรมชาติและวิถีชีวิตในสำนวนที่มีคำว่า “ฝน” ในภาษาไทย

1) ทางธรรมชาติ ได้แก่

- ด้านลักษณะภูมิศาสตร์ ได้แก่ ฝนตกไม่ทั่วฟ้า พलयฟ้าพलयฝน และฟ้า

หลังฝน

- มนุษย์ (ร่างกายมนุษย์) ได้แก่ ร้องให้ตั้งสายฝน

- สัตว์ ได้แก่ ฝนสั่งฟ้าปลาสั่งหนอง ฝนตกชี้หมู่ไหล

2) ทางด้านวิถีชีวิต ได้แก่

- ความเป็นอยู่ (ที่อยู่อาศัย) ได้แก่ ฝนตกไม่มีเค้า

- ครอบครัว ได้แก่ ฝนตกบ้านน้อง ฟ้าร้องถึงบ้านพี่

- ศาสนาและความเชื่อ ได้แก่ ฝนตกอย่าเชื่อดาว และฝนจะตกชี้จะแตกคนจะ

ตายพระจะสีก

3.2 ภาพสะท้อนทางธรรมชาติและวิถีชีวิตในสำนวนที่มีคำว่า “ฝน” ในภาษาเวียดนาม

1) ทางธรรมชาติ ได้แก่

- ด้านลักษณะภูมิศาสตร์ ได้แก่

○ làm mưa làm gió (เป็นฝนเป็นลม)

○ mưa bóng mây (ฝนในเงาเมฆ)

○ **mưa** dầm lâu cũng lụt (ฝนตกนานน้ำก็ท่วมได้)

○ Té nước theo **mưa** (เทน้ำตามฝน)

○ Quá mù ra **mưa** (หมอกมากจนกลายเป็นฝน)

- มนุษย์ (ร่างกายมนุษย์) ได้แก่ Khóc như **mưa** (ร้องไห้ดังสายฝน)

- สัตว์ ได้แก่ én bay thấp mưa ngập bờ ao; én bay cao mưa rào lại
tạnh (นกนางแอ่นบินต่ำน้ำเต็มตลิ่ง นกนางแอ่นบินสูงฝนพราวลงหยุด)

2) ทางด้านวิถีชีวิต ได้แก่

- ความเป็นอยู่ (ข้าวของเครื่องใช้และอาวุธ) ได้แก่

○ Nắng **mưa** thì giăng nắng dầy (ฝนตกเยอะ น้ำเต็มบ่อเร็ว)

○ **mưa** bom bão đạn (ฝนระเบิดพายุกระสุน)

- คำนิยมเกี่ยวกับความประพฤติ ได้แก่ Nắng không ưa, **mưa** không chịu

(แดดไม่ชอบ ฝนไม่ทน)

3.3 ภาพสะท้อนทางธรรมชาติและวิถีชีวิตในสำนวนที่มีคำว่า “ฝน” ในภาษา
อินโดนีเซีย

1) ทางธรรมชาติ ได้แก่

- ด้านลักษณะภูมิศาสตร์ ได้แก่

○ **Hujan** emas (ฝนทอง)

○ **Hujan** batu (ฝนหิน)

- มนุษย์ (ร่างกายมนุษย์) ได้แก่

○ **Hujan** Air mata (ฝนน้ำตา)

2) ทางด้านวิถีชีวิต ได้แก่

- ความเป็นอยู่ (อาวุธและเงินทอง) ได้แก่

○ **Hujan** peluru (ฝนกระสุน)

○ **Hujan** uang (ฝนเงิน)

- การศึกษา กีฬา และการละเล่น ได้แก่ **Hujan** tinju (ฝนต่อย)

- คำนิยมเกี่ยวกับความประพฤติ ได้แก่ **Hujan** cacian (ฝนสาบาน)

เมื่อเปรียบเทียบภาพสะท้อนจากสำนวนที่มีคำว่า “ฝน” ทั้งสามภาษาแล้วพบว่า ภาพสะท้อนที่คล้ายคลึง คือ ภาพสะท้อนเกี่ยวกับลักษณะภูมิศาสตร์ ร่างกายมนุษย์ ความเป็นอยู่ และภาพสะท้อนที่แตกต่างกันพบว่า สำนวนในภาษาไทยมีภาพสะท้อนเกี่ยวกับสัตว์

ครอบครั้ว ศาสนาและความเชื่อ เวียดนามมีภาพสะท้อนของคำว่า “ฝน” ที่เกี่ยวกับสัตว์และค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรม และภาษาอินโดนีเซียมีภาพสะท้อนที่เกี่ยวข้องกับกีฬา

สรุปและอภิปรายผล

จากการวิจัย ผลที่พบจากสำนวนคำเรียกญาติที่ปรากฏและการหาความหมายคำว่า “ฝน” ในสำนวนทั้งสามภาษา จะเห็นได้ว่าคำว่า “ฝน” มีความหมายคล้ายกัน คือ หมายถึง น้ำที่ตกลงมาจากท้องฟ้า เนื่องจากทั้งสามประเทศตั้งอยู่ในเขตภูมิภาคเดียวกัน “การมีสำนวนเหมือนกัน เกิดขึ้นเนื่องจากวิถีคิดในแต่ละสังคมมีความคล้ายกันซึ่งเกิดจากธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมที่อยู่ใกล้เคียง (วู ถิ กิม จี, 2550, น.107) เนื่องจากทั้งสามประเทศมีฤดูฝนเหมือนกัน อันมีความสัมพันธ์กับอาชีพเกษตรกรรม จึงทำให้คำว่า “ฝน” มีปรากฏทั้งสามภาษา และนอกจากนี้ พบว่า คำว่า “ฝน” ในภาษาไทยมีความหมายอื่นเมื่อเปลี่ยนหน้าที่จากคำนามเป็นลักษณนาม

ในด้านภาพสะท้อนเกี่ยวกับธรรมชาติและวิถีชีวิต มีความคล้ายคลึงกัน 3 ด้านได้แก่

1. ในด้านลักษณะภูมิศาสตร์ เนื่องจากทั้งสามประเทศตั้งอยู่ในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ การปรับตัวเข้ากับธรรมชาติถึงแสดงออกมาทางด้านสำนวน เราแบ่งธรรมชาติออกเป็นฟ้าและดิน หากต้องทำการเพาะปลูกต้องรู้จักฟ้ารู้จักดิน ซึ่งหมายถึงการพยากรณ์อากาศ เพราะเมื่อหากไม่รู้จักดินฟ้าอากาศ การเพาะปลูกก็จะไม่ประสบผลสำเร็จ

2. ร่างกายมนุษย์ เนื่องจากร่างกายมนุษย์เป็นสิ่งที่ธรรมชาติสร้างมา ทุกคนมีลักษณะร่างกายเหมือนกัน มีหน้าที่ของอวัยวะในร่างกายเหมือนกัน และเข้าใจได้ตรงกัน เพื่อการสื่อสารที่ง่าย มนุษย์จึงใช้ร่างกายตัวเองนำไปเปรียบเทียบและแสดงความสัมพันธ์กับสิ่งรอบข้าง และนอกจากนี้ มนุษย์ใช้สำนวนเพื่อใช้เปรียบเทียบให้เห็นภาพรวมไปถึงการอบรมสั่งสอนและเตือนใจมนุษย์ในการดำเนินชีวิต สร้างโลกทัศน์และแนวประพฤติปฏิบัติได้อย่างชาญฉลาดอีกด้วย (วู ถิ กิม จี, 2550, น.104)

3. ความคล้ายคลึงกันด้านความเป็นอยู่ สำนวนที่มีคำว่า “ฝน” ทั้งสามภาษาที่มีความคล้ายกันด้านความเป็นอยู่ที่เป็นที่อยู่อาศัย เนื่องจากเป็นประเทศเกษตรกรรมอาชีพทำนา ทำไร่ ทำสวน และเลี้ยงสัตว์ การตั้งบ้านเรือนที่อยู่อาศัยจึงอยู่ใกล้แหล่งน้ำ และชายป่าเขาเขาที่อุดมสมบูรณ์และในด้านภาพสะท้อนที่มองเห็นต่างกันคือ

- 1) สำนวนในภาษาไทยมีภาพสะท้อนที่โดดเด่นด้านครอบครั้ว ศาสนาและความเชื่อในสังคมไทย มีความโดดเด่นทางด้านครอบครั้ว ศาสนาและความเชื่อ เพราะในสมัยก่อน

ครอบครัวไทยเป็นครอบครัวขยาย จึงให้ความสำคัญกับครอบครัวเป็นหลัก พร้อมกับศาสนาและความเชื่อ ประเทศไทยนับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 96 ดังนั้นจึงมีความเกี่ยวข้องกับวัดและพระ

2) สำนวนในภาษาเวียดนามมีภาพสะท้อนของคำว่า “ฝน” โดดเด่น ที่เกี่ยวกับสัตว์และค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรม สำนวนในภาษาเวียดนามทางด้านสัตว์และค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรม เนื่องจากในเวียดนามมีลักษณะภูมิประเทศที่เป็นภูเขาสองในสามของพื้นที่ประเทศทั้งหมด ทำให้มีความอุดมสมบูรณ์ทางทรัพยากรและสัตว์ป่า พร้อมทั้งสัตว์เลี้ยงที่ใช้ทำการเพาะปลูกทั้งวัวและควาย ทำให้วิถีเกี่ยวกับการเกษตรผูกพันกับสัตว์ สำหรับค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมเนื่องจากเวียดนามไม่บังคับเกี่ยวกับศาสนา บ้างก็นับถือศาสนาคริสต์ ศาสนาพุทธ (นิกายมหายาน) ศาสนาอิสลามหรือไม่นับถือศาสนาใดก็ได้ แต่เวียดนามมีคำสอนตามแนวคิดของขงจื๊อ อันเป็นบรรทัดฐานและค่านิยมที่พึงปฏิบัติต่อตนเอง ครอบครัวและสังคมทำให้เวียดนามให้ความสำคัญกับค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรม

3) สำนวนในภาษาอินโดนีเซียมีภาพสะท้อนที่เกี่ยวกับการละเล่นและกีฬา เนื่องจากกีฬาที่เป็นนิยมในประเทศอินโดนีเซีย คือ แบดมินตันและฟุตบอล จะเห็นได้จากคำว่า “hujan tinju” มักจะใช้ในการต่อยมวยและกีฬาศิลปะการต่อสู้ สำนวนนี้ยังปรากฏในงานนิยายและตำนานเรื่องเล่าเกี่ยวกับวีรบุรุษและสงครามอีกด้วย

สำนวนจึงเป็นเสมือนกระจกที่สะท้อนถึงความคิดของคนแต่ละสังคม เพราะมีลักษณะทางธรรมชาติที่เหมือนกัน จึงทำให้การมองหรือโลกทัศน์ในการมองสิ่งใดคล้ายคลึงกัน จะต่างก็เพียงเรื่องของรายละเอียดของสิ่งนั้น ๆ เท่านั้นเอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ควรมีงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้สำนวนร่วมสมัยเพื่อความเข้าใจประเทศอาเซียนในการเรียนรู้ศตวรรษที่ 21

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

จากงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยศึกษาศึกษาแค่คำว่า “ฝน” ในภาษาไทย ภาษาเวียดนาม และภาษาอินโดนีเซีย ที่สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมและสังคมที่ต่างกัน แต่ยังไม่มีคำอื่น เช่น ร่างกาย สัตว์ อาหาร ยา เป็นต้น ในชุดภาษาอาเซียน

เอกสารอ้างอิง

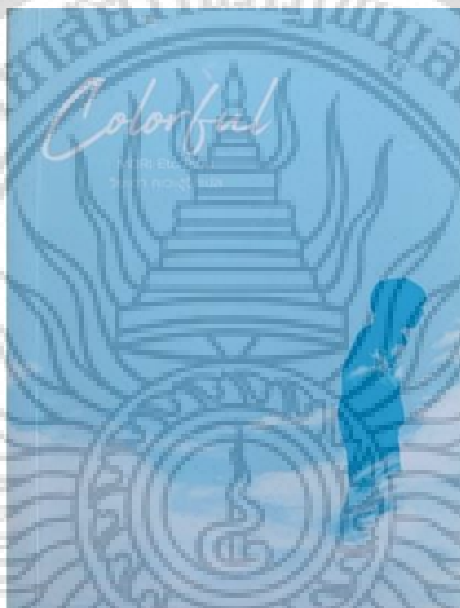
- บุญสิริ สุวรรณเพชร. (2546). *ปทานุกรมสำนวน สุภาษิต และคำพังเพยไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ส.เสริมมิตรการพิมพ์ จำกัด.
- ยิ่งลักษณ์ งามดี. (2545). *สุภาษิต คำพังเพย และสำนวนไทย*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ทิพย์วิสุทธิ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2542). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.
- วู ถิ กิม จี. (2550). *การเปรียบเทียบสำนวนเวียดนามกับสำนวนไทย*. วิทยานิพนธ์. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ: กรุงเทพฯ.
- ศิริพร มณีชูเกตุ. (2557). *โลกทัศน์ของคนอินโดนีเซียจากภาษิต*. พิษณุโลก: คาวเงินการพิมพ์
- เหียงน จิ ธง (ธง เหวียงน). (2544). *พจนานุกรมไทย - เวียดนาม*. กรุงเทพฯ: กู้ดวิว เพลส.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2541). *ภาษาศาสตร์สังคม* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Pusat Bahasa. (2008). *Kamus Besar Bahasa Indonesia*. Edisi IV. Jakarta: Gramedia Pustaka Utama.
- Nguyễn Lân. (2002). *Từ điển thành ngữ và tục ngữ Việt Nam*. Hà Nội: Nhà xuất bản văn.

บทความแนะนำหนังสือ (Book Review)

Colorful

ขวัญชนก นัยจรณ์¹

Khwanchanok Naijarun¹

ชื่อหนังสือ	Colorful
ชื่อผู้แต่ง	MORI Eto, (แปลโดย วียะดา คะวะงุจิ)
จำนวนหน้า	192
สำนักพิมพ์	แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
ปีที่พิมพ์	2561
ราคา	199 บาท

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

*Corresponding author; email: nkhwanchanok@hotmail.com

บทนำ

Colorful เป็นนิยายญี่ปุ่น ประพันธ์โดย Mori Eto (โมริ เอโตะ) แปลเป็นภาษาไทยโดยวิยะดา ควะจุงิ หนังสือฉบับแปลเป็นภาษาไทยได้รับการตอบรับจากผู้อ่านจำนวนมาก เห็นได้จากจำนวนการตีพิมพ์ซ้ำถึง 6 ครั้ง ครั่งล่าสุดตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์แจ่มใส เมื่อ พ.ศ. 2561 นิยายเรื่องนี้เคยถูกนำมาดัดแปลงเป็นอนิเมชันในชื่อ Colorful เมื่อ พ.ศ. 2553 ด้วยเนื้อหาที่โดดเด่น น่าสนใจ จึงทำให้ออนิเมชัน Colorful ได้รับรางวัลหลายรางวัล เช่น Excellent Animation of the Year จาก 34th Japan Academy Prize รางวัล Animation Film Award จาก the 65th Mainichi Film Awards และรางวัล Audience Award and Special Distinction prize จาก 2011 Annecy International Animated Film Festival ต่อมาใน พ.ศ. 2561 ได้มีการดัดแปลงเนื้อหาจากนิยายมาเป็นภาพยนตร์ไทย เรื่อง โฮมสเตย์ (Home Stay) ด้วย

จุดเด่นของนิยาย เรื่อง Colorful ฉบับแปลเป็นภาษาไทย มีเนื้อหาโดดเด่นที่ความร่วมสมัยระหว่างพฤติกรรมของตัวละครเอกกับพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นในสังคมไทย หลาย ๆ ครั้งที่เราเห็นว่าเมื่อบางคนเผชิญหน้ากับปัญหาและไม่สามารถแก้ปัญหาได้ การฆ่าตัวตายมักเป็นทางออกสุดท้ายให้กับคนสิ้นคิดเสมอ โดยเฉพาะวัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่มีความเปลี่ยนแปลงทั้งทางสรีระของร่างกาย รวมถึงความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจและความรู้สึกนึกคิด หากภูมิคุ้มกันของครอบครัวมีไม่มากพอ วัยรุ่นในกลุ่มเปราะบางเหล่านี้มักจะเลือกการฆ่าตัวตายเป็นทางออกให้กับพวกเขา ทั้งที่บางครั้งปัญหามาจากตัวของเขาเอง โคบายาชิ มาโคโตะ เด็กชายวัย 14 ปี ตัวละครเอกจากเรื่อง เป็นตัวอย่างให้กับคนในสังคมที่คิดจะฆ่าตัวตายเพื่อหลบหนีปัญหาได้เป็นอย่างดี ดังนั้น นิยายเรื่องนี้จึงเหมาะสมสำหรับผู้อ่านทุกเพศ ทุกวัยโดยเฉพาะวัยรุ่นไปจนถึงวัยทำงาน เป็นช่วงวัยที่ต้องเผชิญกับเรื่องราว ปัญหาต่าง ๆ ที่ผ่านเข้ามาในแต่ละวัน และบางครั้งพวกเขามักคิดว่าปัญหานั้นยิ่งใหญ่จนเขาไม่สามารถก้าวข้ามไปได้

สาระสำคัญของหนังสือ

นิยาย เรื่อง Colorful นำเสนอเรื่องราวของเด็กชายวัย 14 ปี ชื่อ โคบายาชิ มาโคโตะ ที่ฆ่าตัวตายเพราะอยากหนีจากปัญหาที่รุมเร้าในชีวิตของเขา ปัญหาที่มาจากครอบครัว คนที่เขารัก เริ่มตั้งแต่แม่ที่เป็นชู้กับครูสอนเต้นระบำฟลามิงโก พ่อผู้เห็นแก่ตัวใช้โอกาสที่ผู้อื่นตกต่ำเพื่อผลักดันให้ตัวเองได้ตำแหน่งงานที่สูงขึ้น โคบายาชิ มีชิรุ พี่ชายปากร้าย เห็นแก่ตัว มุ่งมั่นตั้งใจเรียนเพื่อตัวเอง คุวาบาระ อิโรกะ รุ่นน้องนักเรียนมัธยมต้น เป็นเด็กสาวที่มาโคโตะหลงรักเธอ ยอมขายตัวเพื่อแลกกับเงินก้อนโตเพื่อมาซื้อของใช้ฟุ่มเฟือย หลังจากมาโคโตะฆ่าตัวตาย เขาถูกลบ

ความจำเกี่ยวกับโลกมนุษย์ทั้งหมด และได้รับรางวัลจากสวรรค์ให้กลับมามีชีวิตอีกครั้งในร่างของเด็กชายคนหนึ่งโดยต้องค้นหาว่าเพราะอะไรเด็กชายผู้นี้จึงฆ่าตัวตายภายในระยะเวลาหนึ่งปี โดยมีปุระปุระซึ่งเป็นเทวดาคอยแนะนำ

วิญญาณของมาโคโตะมาใช้ชีวิตในร่างของเด็กชายวัย 14 ปี โดยไม่รู้เลยว่านั่นคือตัวของเขาเอง เขามาทำความรู้จักกับครอบครัวตัวเองใหม่อีกครั้ง แม่ พ่อ พี่ชาย และทำความรู้จักกับเพื่อนใหม่ คือ ซาโนะ โชโกะ เด็กหญิงร่วมห้องเรียนที่ใส่ใจมาโคโตะทุกอย่างแต่มาโคโตะไม่เคยสนใจเธอ ซาโอโตะเมะเด็กชายร่วมห้องที่มาโคโตะคิดว่าเป็นเพื่อนคนแรกของเขา ตลอดเวลาหนึ่งปีทำให้มาโคโตะเรียนรู้และทำความเข้าใจคนรอบข้าง มาโคโตะเข้าใจแล้วว่าแม่มีปม (Complex) ในชีวิต จึงพยายามแสวงหาอัตลักษณ์แห่งตนหรือความเป็นตัวตน (Self Identity) และการเดินระบำฟลามิงโกทำให้แม่ค้นพบตัวเอง แต่เมื่อมาโคโตะฆ่าตัวตายแม่จึงรู้ว่าลูกคือตัวตนที่มีความหมายของแม่ มาโคโตะเข้าใจพ่อว่าการที่พ่อตั้งใจที่ตัวเองได้เลื่อนตำแหน่งหลังจากที่ผู้บริหารบริษัทชุดเก่าถูกจับ เนื่องจากขายสินค้าโฆษณาเกินจริงหลอกลวงผู้บริโภค ก่อนหน้านั้น มาโคโตะคิดว่าพ่อใช้โอกาสที่ผู้อื่นตกต่ำเพื่อผลักดันให้ตัวเองได้ตำแหน่งที่สูงขึ้น แต่แท้จริงแล้วพ่อถูกกลั่นแกล้งมาตลอดเวลา 2 ปีที่ทำงาน แต่พ่อลาออกไม่ได้เพราะยังมีภาระเรื่องพ่อในบ้าน และส่งลูกเรียน และที่สำคัญพ่อไม่เคยรู้เห็นเรื่องการหลอกลวงของคนเหล่านั้น มาโคโตะมองเห็นว่าพี่ชายคือ มิซึรุ เป็นผู้ที่หวังดีกับเขาที่สุด และยอมเสียสละเป้าหมายในชีวิตตัวเองเพื่อให้มาโคโตะได้เรียนในโรงเรียนเอกชนซึ่งมีค่าเทอมสูง มาโคโตะมองเพื่อนรอบข้างด้วยความเข้าใจ เขารู้ว่าอิโรกะไม่ได้มีความสุขกับการขายตัว เขารู้ว่าตัวเองมีความสำคัญสำหรับโชโกะ และเข้าใจความหมายของมิตรภาพจากการเป็นเพื่อนกับซาโอโตะเมะ เรื่องราวจบที่มาโคโตะตอบคำถามปุระปุระได้ว่า “ฉันเป็นฆาตกร ... ฉันฆ่าตัวของตัวเอง” เมื่อมาโคโตะเข้าใจตัวเอง เขาจึงมองโลกในมุมที่เปลี่ยนไป “ถ้าผมยังคงเศร้าหมองเหมือนเมื่อสี่เดือนก่อน หมดลมหายใจไปอย่างซังกะตายโดยไม่ได้รับความจริงของเรื่องทั้งหมดที่เข้าใจผิด ไม่รู้ว่าการฆ่าตัวตายของตัวเองมีผลกระทบต่อครอบครัวยังไง ไม่ได้พบซาโอโตะเมะ ไม่ได้กอดอิโรกะขณะร้องไห้ ไม่ได้รู้จักและรู้ถึงตัวตนของโชโกะที่เป็นคนช่วยเหลือเอาไว้ โชคดีเหลือเกินที่ผมไม่ต้องตายไปทั้งอย่างนั้น” (Colorful, 2561, น.187) มาโคโตะได้กลับมาใช้ชีวิตของตัวเองอีกครั้งและครั้งนี้เขาได้ค้นพบความหมายของการมีชีวิตรู้จักคุณค่าในตัวเอง และในตอนสุดท้ายมีบทสนทนาของปุระปุระกับมาโคโตะเกี่ยวกับการใช้ชีวิตว่า

“คิดซะว่าไปโฮมสเตย์อีกครั้งก็แล้วกันครับ”

“โฮมสเตย์”

“คุณจะไปใช้ชีวิตในโลกข้างล่างอีกระยะแล้วค่อยกลับมาที่นี่ใหม่ อย่างมากก็แค่ไม่กี่สปี คิดเสียว่าไปโฮมสเตย์ระยะยาวจะได้สบายใจ ... ไม่มีกฎสำหรับการโฮมสเตย์ครั้งนี้ คุณทำอะไรก็ได้กับครอบครัวที่คุณจะไปอาศัยอยู่ เพียงแต่คุณจะไม่เลิกละกลางคันไม่ได้เท่านั้นเอง”

(Colorful, 2561, น.189)

คำว่า “โฮมสเตย์” ที่ถูกนำเสนอในเรื่องมีความหมายและให้ข้อคิดมากมาย สะท้อนให้เห็นแก่นแท้ในการใช้ชีวิตของมนุษย์ โดยเปรียบเทียบการมีชีวิตว่าเป็นการอาศัยอยู่ในโฮมสเตย์ กระทั่งนิยายเรื่องนี้ถูกนำมาดัดแปลงเป็นภาพยนตร์เรื่องโฮมสเตย์ (Home Stay) ภาพยนตร์ไทยแนวดราม่า แฟนตาซี ระทึกขวัญ ผลิตโดยบริษัทจีดีเอช ห้าห้าเก้า เผยแพร่เมื่อเดือนตุลาคม 2561 เนื้อหาในภาพยนตร์มีการดัดแปลงค่านิยมของประเทศญี่ปุ่นให้เหมาะสมกับบริบทของไทย เช่น การศึกษาระดับมัธยมปลายในประเทศญี่ปุ่นมีการแข่งขันกันมาก แต่ในประเทศไทยการแข่งขันที่จะเข้าสถานศึกษาดี ๆ จะอยู่ในช่วงอุดมศึกษาที่นักเรียนมัธยมปลายจะต้องสอบแข่งขันกันเพื่อให้ได้เข้ามหาวิทยาลัยดี ๆ ดังนั้นตัวละครเอกในภาพยนตร์จึงเป็นนักเรียนมัธยมปลาย เรื่องส่วนสูงมีความสำคัญมากสำหรับเด็กวัยรุ่นญี่ปุ่นแต่ไม่ได้มีความสำคัญสำหรับเด็กวัยรุ่นไทย ดังนั้นในภาพยนตร์จึงตัดค่านิยมเหล่านี้ออก คงเหลือไว้เพียงโครงเรื่องหลักเท่านั้น

นิยายเรื่อง Colorful ได้ให้ข้อคิดแก่ผู้อ่านหลาย ๆ ด้าน โดยเฉพาะข้อคิดในการใช้ชีวิตผ่านเรื่องราวของตัวละครเอก การฆ่าตัวตายของมาโคโตะในช่วงต้นของเรื่องเป็นเหตุให้เขาเห็นความสำคัญของ “การมีชีวิตอยู่” ว่าคือรางวัลที่ยิ่งใหญ่ของเขา นั้นหมายความว่าเราสามารถที่จะยอมรับสถานภาพของตนเองได้ กล่าวคือเขาได้ค้นหาความหมายของตัวเองพบ ทำให้ชีวิตไม่อยู่ในภาวะ “ว่างเปล่า” (Existential vacuum) รู้สึกพึงพอใจกับการดำรงอยู่ในปัจจุบัน นำไปสู่ความ “อิ่มในตน” (Fulfillment) ก็คือการรู้สึกดีกับการมีชีวิตอยู่ เมื่อเขาสามารถค้นหาความหมายในชีวิตของตนเองแล้วทำให้เขาสามารถก้าวข้ามพ้นตัวตน (transcendence) สามารถยอมรับและทำความเข้าใจความต้องการของผู้อื่น กล่าวคือ เขายอมรับและเข้าใจเหตุผลของคนรอบข้างได้นำไปสู่การให้อภัยและเป็นกำลังใจให้กันและกัน

สุดท้ายในตอนจบของเรื่องจากประสบการณ์ต่าง ๆ ทำให้มาโคโตะมีจุดมุ่งหมายในการดำเนินชีวิต เขาสามารถก้าวข้ามผ่านข้อจำกัดของตนเองหรือการก้าวข้ามพ้นตัวตน เข้าใจเหตุผลของผู้อื่น ยอมรับว่าครอบครัวที่ถึงแม้จะไม่สมบูรณ์แบบตามอุดมคติแต่ครอบครัวก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเขา เข้าใจความหมายของการมีชีวิต มีเป้าหมาย ปรารถนาและเหตุผลในการดำเนินชีวิตดังตอนจบของเรื่องที่เขาตอบคำถามได้ถูกว่ามาโคโตะฆ่าตัวตายเพราะตัวของเขาเอง ซึ่งเมื่อตีความ

คำตอบนี้จะพบว่าเขาสามารถทำความเข้าใจและยอมรับตัวเองได้ จากนั้นเขาจึงได้รับ “รางวัล” ที่สวรรค์มอบให้ คือ การมีชีวิตอยู่ ซึ่งเมื่อตีความตัวบทจะพบว่าการที่คนเรามีชีวิตอยู่ถือเป็นรางวัลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว

“คำตอบและรางวัล” ที่ถูกสร้างเป็นปมสำคัญของเรื่องสะท้อนให้เห็นแก่นเรื่อง คือ มนุษย์ต้องค้นหาความหมายในชีวิตของตนเองให้เจอ บทสนทนาของมาโคโตะและปุระปุระในตอนท้ายที่พูดถึงเรื่องของการอาศัยอยู่ใน “โฮมสเตย์” สะท้อนแก่นของพระพุทธศาสนาว่าร่างกายเป็นเพียงที่พักชั่วคราวเท่านั้น เปรียบเสมือนที่พักแบบโฮมสเตย์ที่เปิดให้เราได้เรียนรู้ สัมผัส เข้าใจ เผลอฝันหาราวกับเราเป็น “คนใน” ของสถานที่นั้น ซึ่งแท้จริงแล้วเราไม่ได้เป็นเจ้าของแม้แต่ร่างกายของเราเอง เพราะไม่ว่าวันใดเจ้าของที่แท้จริงก็คือ “ความตาย” จะมาพรากร่างกายนี้ไปจากเรา ดังนั้นเมื่อเราได้รางวัล คือ “ชีวิต” ก็มีหน้าที่ต้องค้นหาความหมายในชีวิตของเราให้พบ และสิ่งสำคัญในการค้นพบคือการยอมรับ ทำความเข้าใจตนเองอย่างเป็นกลางปราศจากอคติ จะทำให้ชีวิตเราพบกับความหมายซึ่งจะนำไปสู่ความสุขที่แท้จริง และตระหนักอยู่เสมอว่าการฆ่าตัวตายไม่ใช่ทางออกของปัญหา ชีวิตของคนทุกคนมีคุณค่าเสมอ และที่สำคัญชีวิตมีแค่เพียงชีวิตเดียว ความโชคดีจึงไม่ได้มีทุกครั้งเหมือนดังเรื่องราวในนิยาย เพราะชีวิตจริงไม่ใช่เรื่องราวของตัวละครที่จะมีผู้วิเศษมาแสดงปาฏิหาริย์ ดังนั้น “ลมหายใจและการมีชีวิตอยู่” คือของขวัญที่ยิ่งใหญ่สำหรับคนทุกคน ที่สำคัญคือของขวัญนั้นจะมีค่าเพียงใดขึ้นอยู่กับเราจะแต่งแต้มและค้นหาความหมายของของขวัญชิ้นสำคัญนี้ให้พบเท่านั้นเอง

บทสรุป

Colorful นับเป็นนิยายที่มีคุณค่าอย่างยิ่งทั้งในแง่ของการให้ความบันเทิงตามแบบฉบับบันเทิงคดีทั่วไป มีการดำเนินเรื่องที่น่าสนใจโดยนำเสนอผ่านการเล่าเรื่องของตัวละครเอกคือ มาโคโตะ การวางโครงเรื่องที่นำเอาปมปัญหามาเป็นใช้เปิดเรื่อง ทำให้เนื้อเรื่องชวนให้ติดตามตลอดจนให้คุณค่าในการดำเนินชีวิตจากเนื้อเรื่องที่แฝงไปด้วยข้อคิดต่าง ๆ ที่สำคัญแก่นเรื่องมีความเป็นปัจจุบันทันสมัย กล่าวคือ ท่ามกลาง ความเปลี่ยนแปลงของสังคมอย่างก้าวกระโดดของสังคมปัจจุบัน ทำให้มนุษย์ต้องเผชิญกับความทุกข์และความทุกข์อยู่เกือบตลอดเวลา เรื่องราวของ Colorful จึงทำให้ผู้อ่านเข้าใจโลก เข้าใจชีวิตมากขึ้น ชี้ให้เห็นความสำคัญของความหมายในชีวิต (Meaning of life) ซึ่งเปรียบเสมือนเข็มทิศและพลังในการใช้ชีวิตของมนุษย์ทุกคน